

Penktosios durys

Vismaras 1391 m.

1 skyrius

Šauksmas. Kurtinantis riksmas. „Dieve mano, - išsigandęs sušnypštė Petras, - prašau, tylėk..., tylėk! Jie mus išgirs ir pagaus, ... prašau!“ - maldavo jis. Hugo sušuko kiek tyliau, jis sušnibždėjo ir pajuto kažką po kojomis: „Kas tai buvo?“ Po jo odiniu batu buvo įstrigę kažkas bjauraus. „Kas tai, Petrai...? Hugo užgniaužė kvapą: „Aš...“ - jis vis dar stengėsi kvėpuoti, „...aš už kažko suklupau“, - užgniaužė kvapą. Petras pakėlė žibintą prie Hugo kojų ir pamatė, kad iš plyšusių šašų teka kraujas, o ten guli pusiau išpampusi žiurkė. Jis tikėjosi, kad ji jau buvo negyva ir kad Hugo jos neperšovė iki mirties. Bet, žinoma, taip ir buvo: Hugo buvo sunkus, bet ne toks sunkus. Žiurkė buvo visiškai sutraiškita, bet ne tik nuo vieno smūgio. Petras pasijuto blogai. Jis buvo taip susijaudinęs nuo tada, kai jie įžengė į tunelių sistemą po Hanzos miestu, kad net nepastebėjo tunelyje tvyrančios smarvės. Tačiau pažvelgęs į žiurkę jis suprato tą smarvę. Tunelis buvo sudėtinga sistema po Hanzos miestu Vismaru. Iš tikrųjų jį sudarė keli maži, slapti praėjimai per nesuskaičiuojamą daugybę rūšių. Beveik kiekvienas namas turgaus aikštėje, kiekvienas amatininkas, kiekvienas prekybininkas turėjo rūšį. Pranciškonų vienuolyno, vadinamojo Pilkojo vienuolyno, vienuoliai kartu su Juodojo vienuolyno dominikonų vienuoliais per daugelį tamsių naktų mėnesių po Vismaro turgaus aikštės tarp vienuolyno pastatų nutiesė slaptą jungtį. Kiekvienas rūsys buvo slapta ir nepastebimai sumažintas, o siauri koridoriai užmūryti. Tačiau kai kurie koridoriai atsidūrė niekieno žemėje, nes žemė buvo per daug purvina arba rūsio gyventojai per daug naudojos rūsiu. Niekas neturėjo nieko žinoti apie požeminius koridorius, o kiekvienas, kuris apie juos sužinodavo, turėdavo prisiekti savo gyvybę, kad savo žinias laikys paslapyje. Petras apie tai pagalvojo. Čia siaubingai kvepėjo puvėsiais, pelėsiais ir išmatomis. Koridoriai buvo pilni parazitų, sėdinčių drėgno mūro plyšiuose. Žiurkės dingo, vos tik pastebėjusios berniukus, tačiau ropojantys vabzdžiai buvo sutraiškyti po poros kojomis. Hugas užsimerkė ir pažvelgė į skaudančią koją, bet žvilgsnis į žaizdą nepadarė jos geresnės. Jam svaigo galva ir pykino: „Galbūt po pietų išgėriau per daug alaus“, - pagalvojo jis ir skrandis apsivertė. Tai, kas buvo viduje, dabar gulėjo šalia jo; jis tik spėjo pasisukti į šoną. „Jėzau!“ - sušnypštė Petras, abiem rankomis užsidengdamas burną ir nosį. Jis vis dar kovojo su savo pykinimu. Hugas nusišluostė burną, du kartus giliai įkvėpė ir pažvelgė žemyn į dešinę koją, ant kurios jau vėl buvo prasivėręs storas šašas. Tai buvo tiesiog užkeikta, žaizda neužgis. Žaizdos kraštuose jau kaupėsi pūliai. Hugo buvo Vištare gyvenančio alaus meistro sūnus. Alaus darykloje visada būdavo daug darbo, todėl Hugo ir jo broliams bei seserims tekdavo daug padėti. Prieš kiek daugiau nei dvi savaites jis norėjo šveisti katilus rūsyje, bet suklupo ant laiptų ir susitrenkė kelį. Kadangi jis su broliais ir seserimis nuolat ragaudavo alų, buvo suklupęs ir kliuvinėjęs. Laiptai tuo pasinaudojo ir privertė jį skaudžiai nukristi. Neretai jis suklupdavo ant visko, kas būdavo namuose, uoste ar mieste ir nebuvo nuvalyta. Jis dažnai nekreipdavo dėmesio. „Hugo, - sumurmėjo Piteris, - kodėl tau visada reikia išgerti tiek daug alaus?“ Piteris turėjo nuslopinti juoką, kai pamatė taip stovintį Hugo: jis neatrodė penkiolikos metų, greičiau penkerių. „Tu visada toks girtas, išgeri per daug alaus. Turėtum liautis.“ „Niekuo negaliu padėti“, - atsakė Hugo. Dabar jis irgi turėjo nusišypsoti. „Mūsų alaus darykloje nieko kito nėra, o alus skanesnis už vandenį“. Jis maldaujančiai pažvelgė į Piterį ir, rodydamas žemyn, paklausė: „Ji jau buvo mirusi, ar ne?“ Abu berniukai nuleido akis žemyn ir pažvelgė į negyvą žiurkę, tiksliau, į tai, kas iš jos liko. Jie susimąstė ir tarsį iš tų pačių lūpų ištarė: „Taip“ ir linktelėjo galvomis. Jie pratrūko juoktis. „Vis dėlto geriau žiūrėk, kur šlapiniesi“. Jie buvo beveik visiškoje tamsoje, lėtai jausdami kelią silpnoje žibinto šviesoje. Jų žibintas netrukus užgeso, o koridoriai po Vismarų miestu buvo siauri ir nelygūs. Abu berniukai buvo čia apačioje, nes turėjo atlikti darbą. Kiekvienas iš jų priešais save rikiavo po alaus statinę. Petras tik viena ranka. Jis buvo vyresnis iš jūdvių, beveik šešiolikmetis, ir sutiko dirbti. Alaus statines jiems davė pranciškonų vienuoliai iš Pilkojo vienuolyno. Dabar jų darbas buvo

nelegaliai pernešti statines koridoriais į Juodųjų brolių vienuolyną. Juodojo vienuolyno dominikonams buvo uždrausta varti alų. Pranciškonai, gabendami alų žemiau miesto, norėjo išvengti muitų ir baudų. Abu vienuolynai šiais keliais keisdavosi alumi ir kitomis prekėmis, o prižiūrėtojai to nepastebėdavo. Berniukams turėjo būti mokama po tris šilingus už statinę. Jie manė, kad tai bus lengva užduotis, nes iš tiesų puikiai išmanė kelią, tačiau tik mieste. Tačiau berniukai nežinojo apie požeminių perėjų sistemą, todėl po Hanzos miesto Vismaro turgaus aikštės buvo ne viena perėja, kaip jie klaidingai manė. Deja, dabar jie suprato, kad pasiklydo. Žemė buvo purvina, iš dalies nusėta kriauklėmis, o kai kur ir giliomis balomis. Hugo labai skaudėjo koją. Jo sužeistas kelis smarkiai atsitrenkė į statinės kraštą, kai jis žengė ant žiurkės ir paslydo. Dabar jis vėl kraujavo iš sutrūkusio šašo ir lašėjo ant bato. Jis sukando dantis, todėl jie toliau ritosi statinėmis, nors nežinojo, kur atsidsus. Tunelis turėjo kažkur vesti. Petras staiga sustojo. „Ten, žiūrėk!“ Jis rodomuoju pirštu parodė į priekį, o tada nuleido ant žemės. „Hugo!“ - sušuko jis, - „vėl atkreipk dėmesį!“ „Atsiprašau“, - užkliuvo Hugas ir padėjo Petrui atsistoti ant kojų. Staigiai sustojęs jis, žinoma, sustojo pažiūrėti, kur rodo Petras, tačiau jo statinė nuskriejo toliau - tiesiai į Petro kojas. Jie atpažino šviesą. Tai turėjo būti tunelio pabaiga! Jie pavažiavo dar šiek tiek ir tada statines nuleido vertikaliai žemyn. Jie ėjo lėtai, neužtikrintai, tikėdamiesi, kad jau pasiekė kitą vienuolyną.

„Tyliai, - sušnabždėjo Petras, - nė garso!“ ir įspėdamas pridėjo rodomąjį pirštą prie lūpų. Tada Hugas pasilenkė ir tuoj pat suspaudė pečius pakaušyje, tarsi dėl tokios laikysenos būtų labai tylu. „Jie neturi mūsų pagauti, kitaip mums abiem baigsis blogai“, - įtemptai sušnabždėjo Piteris. Jie kuo tyliau šliaužė į priekį. Šviesa darėsi vis ryškesnė, tačiau smarvė taip pat tapo nepakeliama. Netrukus jie išgirdo balsus, murmėjimą ir labai švelnius, prislopintus šnabždesius. Ar tai buvo vienuolynas? Akivaizdu, kad ten buvo žmonių. Kai kurie tyliai verkė. Nedidelėje nišoje trūko kelių plytų ir berniukai pro jas matė. Patalpoje, apsuptoje plytomis, stovėjo lovos, o jose gulėjo žmonės su sutvarstytomis galūnėmis. Piteris ir Hugas suprato, kad jie atvyko į ambulatoriją. Kai kurie ligoniai miegojo, kiti žiūrėjo į lubas. Čia tvyrojo ligos ir mirties kvapas. Jais rūpinosi slaugytoja, kuri vaikščiojo pirmyn ir atgal ir turėjo daug darbo. Ji buvo užsidengusi burną skudurėliais, apsivilkusi chalata ir ant galvos užsidėjusi kepuraitę. Kvapas buvo nepakeliamas. Kvepėjo pelėsiais, drėgna žeme ir saldžiai, kažkaip panašiai kaip mirštantys žmonės. Berniukai sukrėsti šliaužė toliau. Jie žinojo, kad Vismare yra ligoninės palatos, bet nesuvokė, kad į jas galima patekti tuneliu. Jie tyliai apsižvalgė aplinkui. Buvo medinės durys, kurios stovėjo pusiau atidarytos. Galbūt čia buvo vienuolių, kurie dabar galėtų iš jų paaimti alų. Petras labai tikėjosi, jis tik norėjo iš čia ištrūkti. Tačiau, išskyrus prižiūrėtoją, jie nieko nematė. Kvapas buvo toks baisus. Petras apsidairė ieškodamas ir staiga mirtinai išsigando pažvelgęs į plačiai atmerktas akis. Tai buvo vyras, žvelgiantis į jį plačiai atmerktomis akimis, užgniaužęs Petrui kvapą. Vyras norėjo rėkti, bet iš jo pasigirdo tik girgždesys. Hugo išsigando, jis pamatė tą patį ir užsidengė burną ranka.

Jis sugriebė Piterį už marškinių ir bandė jį atitraukti. Tačiau buvo per vėlu. Vyras bandė atsisėsti, bet nepajėgė ir vėl sušvokštė, šįkart daug garsiau, o tai, savaime suprantama, atkreipė slaugytojos dėmesį. Ji iškart suprato ir sekė pasibaisėjusį vyro veidą, kuris buvo nusėtas raupsais. Ji visiškai pasibaisėjo čia pamačiusi vaikus, priėjo prie jų ir griežtai šnabždėdama paklausė: - Ką jūs čia darote? Ar jūs išprotėjote? Kaip jūs čia patekote? Ar jus atsiuntė pranciškonai? Ar dar kas nors žino kelią?“ Hugo ir Petras norėjo atsakyti, kaskart atsikvėpdami norėjo ką nors pasakyti, bet jiems nepavyko ištarti nė žodžio. „Kelias slaptas, - karštligiškai tęsė ji, - niekam negalima sakyti. Niekam, suprant!“ Ji pabrėžtinai paklausė: „Ką jūs čia darote?“ Hugo sušnibždėjo, jam vėl ėmė svaigti galva nuo visų žodžių ir jis prisiglaudė prie Petro. Jis nežinojo, ką daryti, žiūrėjo į ją, bet nepratarė nė žodžio. Jis nurijo ir tyliai pasakė: „Mano draugas kraujuoja, jam reikia pagalbos“. Jis negalėjo sugalvoti, ką daugiau pasakyti. „Laimei, - pagalvojo jis, - Hugo susitrenkė kelį“. Dabar jie turėjo pasiteisinimą, kuris net nebuvo melas. Slaugytoja priėjo arčiau ir pasilenkė, kad geriau matytų, o Hugo ištiesė jai koją. Ji pažvelgė į ją ir susiraukusi beveik nepastebimai papurtė galvą. Tai buvo viskas, ką jie galėjo matyti, nes ji buvo užsidengusi burną skudurėliu. „Palaukite čia, - pasakė ji, -

aš tuoj grįšiu“.

Po kelių minučių ji grįžo su keliomis šluostėmis ir nedideliu buteliuku. Ji paprašė Hugo atsisėsti ir parodė į nedidelę kėdę šalia lovos. Lovoje gulėjo jauna moteris. Ji miegojo, o visame jos kūne buvo iškilimų ir guzų, kai kurie iš jų uždengti drėgnomis šluostėmis. „Tikriausiai tai raupsai“, - pagalvojo Hugo, jis niekada anksčiau nebuvo matęs šios ligos, bet taip jam pasakojo žmonės. Jis nenorėjo sėdėti toje kėdėje, todėl tiesiog ištiesė jai koją pro medines duris ir prisiglaudė prie Petro. Slaugytoja atrodė susierzinusi ir sunkiai žvelgė Hugui į akis, paskui garsiai sušnypštė ir atsiklaupė. Ji atidarė mažą rudą buteliuką, iš sulankstyto audinio padarytą kompresą pamirkė geltoname skystyje ir drėgnu kompresu apvyniojo jo koją kitu audiniu. Tada ji nuvalė jo odą aplink tvarstį, kad pamatytų, ar jis neturi kitų sužalojimų. Tada ištiesė buteliuką abiem ir, kai nei Hugas, nei Piteris jo nepagriebė, paėmė Hugo ranką ir įstūmė į ją buteliuką. Ji labai stipriai laikė jo ranką, prisitraukė jį prie savęs ir tvirtai pažvelgė jam į akis. Hugo sustingo ir nesipriešino. Ji pasakė: „Tuoj pamirši, ką čia matei. Tai ne vaikams“. „Kokiems vaikams, - pagalvojo Petras, - aš čia nematau jokių vaikų.“ Pažvelgė į Hugo, kuris stovėjo priešais ją, apstulbęs ir kartu paklusnus. Hugas akivaizdžiai buvo išsigandęs. „Ir prašau, - tęsė ji, - niekam nesakyk apie šį slaptą praėjimą. Pažadėk man! Apie po miestu esantį taką žino tik vienuoliai, jie dažnai čia atvyksta ir padeda, atneša švarių audinių, žolelių ir gydomųjų pastų. Kartais jie atneša mums šilto maisto ir karštų gėrimų ir...“ Staiga ji sustojo ir įsiklausė, tarsi būtų laukusi šių vienuolių. Tačiau garsas sklido iš ligoninės, ar bent jai taip atrodė. Petras ir Hugas tapo neramūs. Ji įėjo į kambarį ir apsižvalgė. Ji vėl įsiklausė. Garsai buvo kitokie, nei ji buvo įpratusi. Verkslenimas ir verksmas, slaugytoja tai žinojo pernelyg gerai. Šiandien visi pacientai buvo stebėtinai ramūs. Ji girdėjo balsus ir žingsnius. „Greitai, - karštligiškai tarė ji. „Saugokitės ir slėpkitės.“ Ji nubėgo į galą, griebė paklodę ir griežtu tonu liepė berniukams padėti statines į šalį ir uždengti jas paklode. Piteris pamatė kruvinas dėmes ir suprato, kokia purvina buvo paklodė. Jiems abiem buvo liepta slėptis už statinių. Nepraėjus nė sekundei, koridoriuje, iš kurio atėjo berniukai, užsidegė šviesa. Iš už kampo išėjo du žmonės. Dabar juos buvo galima įžiūrėti. Jie buvo užsidengę burnas skarelėmis, o veidus užsidengę gobtuvais. Du vienuoliai. Jie nešėsi ąsočius, po vieną kiekvienoje rankoje, ir maišą, kurį vilko kartu. Jis nuostabiai kvepėjo žolelėmis. Ant nugarų jie nešėsi susuktus audeklo ruoželius, kiekvienas jų buvo surištas virvėmis aplink pečius. Vienuoliai nuėjo pas seserį ir padavė jai daiktus. Ji jiems padėkojo ir jie grįžo atgal, bet ne anksčiau nei pasiekė nešvarių skalbinių krūvą tamsiame kampe. Vienas vienuolis išskleidė paklodę, o kitas viduryje padėjo nešvarių skalbinių krūvą. Abu sugriebė po kampą dešinėje ir kairėje ir greitai bei meistriškai kelis kartus pasuko paklodę. Viskas įvyko akimirksniu, rutiniškai ir be žodžių. Praėjo šiek tiek laiko, kol dviejų figūrų su nešvarių skalbinių maišu ant nugaros šviesos kūgio nebebuvo galima įžiūrėti. Tada slaugytoja davė berniukams ženklą, kad jie gali išeiti. Jai palengvėjo, kad vienuoliai skubėjo ir nepastebėjo audeklo virš statinių. Ji paėmė Petrą ir Hugą už rankos ir dar kartą paprašė: „Prašau, pažadėkite man, kad neišduosite perėjós“. Petrui pasidarė bloga, jei dar kartą išgirdo šį sakinį. Berniukai pažadėjo, žinoma, kad neišduos, jie abu galėtų apsieiti be šio vargo. Jie padėkojo ir jau ruošėsi išeiti, kai Petras apsisuko viduryje judesio. „Marija?“ Slaugytoja išsigandusi atsisuko į jį. Jis pažvelgė slaugytojai į akis. Nežinojo, iš kur, bet atpažino ją ir dabar žinojo, kad buvo teisus. Jis sukaupė visą drąsą ir paklausė jos: „Marija? Tai jūs, ar ne? Tu esi Georgo, Alvos brolio, mergina, ar ne?“ Ji atsipalaidavo ir turėjo nusišypsoti. Tai galėjai įžvelgti mažose raukšlelėse jos akių kampučiuose. „Taip, - ir po trumpos pauzės pasakė, - esi gana pastabus, atpažinai mane. Ar pažįstate jį? Georgą, turiu omenyje?“ Petras nusijuokė ir apsidžiaugė, net šiek tiek pasididžiavo. „Na, ... šiek tiek, Alva yra mūsų draugas, - pasakė jis. Paskui dar kartą jai padėkojo. Ji pasiekė duris. „Berniukai, tai...“ ir ji parodė į rūšį su ligoniais, „... tai ne raupsuotieji. Nekaltinu jūsų, kad taip manote. Matau tai iš jūsų veidų pasibjaurėjimo ir baimės. Jie neužkrečiami, dažniausiai tai nelaimingų atsitikimų aukos“. Ji rodė aplink: - Žmonės, kuriuos pervažiavo arklio traukiamas vežimas, sunkiai sužeisti dirbant žemę arba užpuolimų aukos. Juos slepiame čia, nes daugelis ten, viršuje, - ir ji paniekinamai parodė į lubas, - mano, kad jie serga užkrečiamosiomis ligomis ar net raupsais arba maru. Mes jais

rūpinamės, slaugome, gražiname sveikatą, ir daugumai jų netgi pavyksta visiškai pasveikti. Štai šią merginą vyras smarkiai nuskriaudė netrukus po vestuvių, ji turi mėlynių ir atvirų pjautinių žaizdų.“ Ji parodė į miegančią jauną moterį, ant kurios kėdės iš pradžių turėjo atsisėsti Hugo. Dėl visų atvirų žaizdų buvo lengva pagalvoti, kad ji serga raupsais. Marija tęsė: - Jie ją užrakindavo arba izoliuodavo iki mirties, nes galėjo pamanyti, kad ji serga užkrečiama liga. Jai ką tik sukako 17 metų.“ „Šiek tiek vyresnė už mane“, - pagalvojo Piteris. Jam pasidarė gėda ir jis pažvelgė į Hugo. Jis stovėjo taip, tarsi mama jam būtų papriekaištavusi. „Mes čia neužkrečiami“. „O mirties kvapas?“ - paklausė Hugas, nelabai ja pasitikėdamas. Ji pakėlė šalia lovos stovėjusią aliejinę lempą ir ramiu gestu parodė į tamsų, juodą kampą šalia durų. Ji įžiebė šviesą. Jiems atsivėrė didžiulė nešvarių skalbinių krūva. Sutepta patalynė, drabužiai su išdžiūvusiu krauju ir kitomis išmatomis, negyvos žiurkės ir, taip, pusiau suirusi koja. Dabar berniukai kažką suprato, ir smarvė nuo to vaizdo jiems tapo dar nepakenčiamesnė. „Mes nespėjame skalbti, - atsiprašė Marija. Paskui, išsekusi, apsisuko ir jau buvo pasiruošusi išeiti, siekdama durų. Piteris pasiekė ją, bet negalėjo sulaikyti. Jis sušuko: „Marija,“ ji išėjo pro mažą plytų arką ir jau ketino uždaryti duris. „Palauk, - vėl sušuko Piteris. Dabar ji atrodė susierzinusi: „Kas čia dar yra, turiu įeiti ir grįžti į darbą“. „Iš kur mums žinoti, kad esame tinkamame koridoriuje? Turime nueiti į Juodąjį vienuolyną, čia pristatyti alų...“, jis parodė į dvi statines, „...pristatyti.“ Marija pažvelgė į medines statines ir susimąstė. Už jos nugaros rėkė moteris, jai baisiai skaudėjo. Marija krūptelėjo ir norėjo išeiti, bet Piteris ją sulaikė. „Dėl ko?“ - maldavo jis. Marija akimirka pagalvojo ir tarė: „Man atrodo, kad girdėjau...“ - ji susimąstė pasiklydusi, - „... kad kai kuriuose koridoriuose ant sienų yra vaško. Ženklaai iš žvakių vaško. Radus šį koridorių, tereikia sekti vaško ženklais, kurie yra tos pačios spalvos, visada dešinėje sienų pusėje. Žiūrint iš abiejų vienuolynų, vaškas visada turėtų būti priklijuotas dešinėje pusėje, tačiau skirtingų spalvų“. Teisingai, visada teisingai, įsiminė Hugo.

Susimąstęs jis įsidėjo mažą rudą buteliuką į savo švarko skiautę. „Nesu tikras, ar tai tiesa, bet taip girdėjau“. Moteris vėl šūktelėjo, Marija stovėjo medinių durų arkoje, buvo giliai susimąsčiusi, paskui staiga atplėšė. „Sėkmės!“ - sušuko jiems per petį, tada uždarė už savęs mažas medines duris, tik vėl jas truputį pravėrė, tokias, kokias berniukai rado atėję. Tikriausiai ji taip pasielgė, kad pranciškonų vienuoliai, šviečiant aliejinei lempai, galėtų rasti reikiamą koridorių. Hugas ir Piteris griebė savo statines, apvertė jas ant šono ir nepatogiai sukrovė ant drėgnos, purvinos žemės. Jie vėl dingo tamsoje - kažkur po namais arba miestelio aikštėje. Piteris svarstė, ar po namu, kuriame jis gyvena su šeima, buvo toks praėjimas. Staiga Hugas sustojo, kulniavo atgal į ligoninę ir iš nešvarių skalbinių krūvos atsinešė paklodę, atsargiai ją susuko ir įsidėjo į marškinius priešais pilvą. Petras susimąstė, kas čia tokio, bet nieko nesakė. Abu berniukai lėtai grįžo atgal, svarstydami, ką daryti toliau. Hugas šlubčiojo, Piteris ėjo jam iš paskos ir matė draugo skausmą. „Sustok minutėlę“, - pagaliau pasakė jis. „Manau, kad geriau paslėpti statines kur nors koridoriuje, nes tą vakarą negalėsime atlikti užduoties.“ Hugas garsiai iškvėpė. Jis atsipalaidavęs dejavo. „Gera idėja!“ Hugas apsidžiaugė, jis buvo išsekęs, sušalęs ir ištroškęs. Dėl to, ką jie ką tik patyrė, jis buvo visiškai dehidratuotas. Jie riedėjo toliau, kol pasiekė kelio išsišakojimą ir atidžiau pažvelgė į sienas. Ant sienų iš tiesų buvo vaško pėdsakų. Marija buvo teisi. Kas kelis metrus ant sienų žvake buvo įspaustos vaško žymės, mažos apvalios dėmelės. Kairėje pusėje - didelės, juodos dėmės, o dešinėje - mažesnės, baltos. Žinoma, jas galėjai tiksliai atpažinti, jei žinotum, ko ieškai. Piteris nusišypsojo. „Štai kur mes slepiame statines nišoje“. Jis parodė į tamsią vietą sienoje. Hugas sutiko. Jis sudrėkino liežuviu išdžiūvusias lūpas ir džiaugėsi, kad nebereikės sukti statinių. Petras jam simpatizavo. „Bet tau teks dar šiek tiek ištverti“, - pasakė jis ir tada jie pastatė alaus statines į kampą, tikėdamiesi, kad niekas jų neaptiks. Hugas išsitraukė paklodę ir uždengė ją statines. Tada jie grįžo prie įėjimo į pilkąjį vienuolyną. Hugas susimąstė: „Tikrai turime ką nors sugalvoti. Jei vienuoliai supras, kad mums nepavyko, daugiau niekada iš jų negausime jokio darbo“. „Mums pavyks, - pasakė Petras, - jau turiu idėją. Bet mums reikia, kad tai padarytų Alva. Ji turi mums padėti. Eikime į uostą ir pažiūrėkime, ar pavyks ją surasti“. Buvo gražus vėlyvas vasaros vakaras, o Alvos niekur nebuvo matyti. Hugas ir Piteris nusprendė atsisėsti ant aplink stovinčių

dėžių ir jos palaukti.

Šį vakarą ji tikrai pasirodys. Jos siaubingai smirdėjo ir Piteris tikėjosi, kad kvapas išsisklaidys, kol jie grįš namo. Uostamiestyje vyko daugybė įvykių. Prie krantinės buvo prišvartuota daugybė krumpliaračių, kurie laukė, kol bus pakrauti arba iškrauti. Tarp jų buvo ir nedidelių burlaivių ir net laivų korpusas. Daugybė žmonių vis dar dirbo, rikiavo statines, nešė maišus ir krovė dėžes. Nuo tada, kai Vismaras prisijungė prie Hanzos sąjungos, miestas gerai vystėsi. Dėl sąjungos pirkliai tapo turtingi, laimingi ir patenkinti. Turtingi žmonės buvo dosnūs, todėl net ir vargingiausieji galėjo turėti šiek tiek vilties. Darbo buvo visiems, kurie norėjo ir galėjo dirbti. Besileidžianti saulė vis dar stipriai švietė į veidus, klykė čaikos, kvėpėjo degutu ir šviežia mediena. Ir rūkytos žuvies. Hugo staiga atsistojo ir paklausė Petro: „Ar tu irgi toks ištroškęs?“ Petras tik nusišypsojo. Tuomet Hugo nubėgo. Jis bėgo iš uosto maža grįsta gatvele pro vandens vartus tiesiai į tėvo alaus daryklą. Jis įėjo į rūsį pro galines duris, pagriebė du mažus ąsočius ir pripildė juos iš didelės statinės. Tada lėtai grįžo laiptais, įsitikino, kad niekas jo nestebi, ir nubėgo atgal. Prie vandens vartų jis dar lėčiau ir nekaltai praėjo pro du vartų sargybinius atgal pas Petrą. Abu su pasimėgavimu gėrė ir laukė Alvos. Alva turėjo labai įtemptą dieną. Visą dieną ji praleido turguje su savo drauge Helmke. Tačiau ji, kaip ir Helmke, nebuvo išvargusi nuo fizinio darbo, šauksmų ir visų žmonių šurmulio. Tiesą sakant, Alva visą dieną tiesiog sėdėjo ir mąstė. Buvo nutikę kažkas baisaus. Alva vis dar negalėjo tuo patikėti. Prieš tris dienas jos brangioji motina krito mirtinai. Ji dirbo plytinėje, pavaduodama pameistrį, kuris tą pačią dieną išsinarino kulkšnij. Lipdama kopėčiomis ir pastoliais, kad nuneštų plytas ir ąsotį vandens į Švento Mikalojaus bokšto viršūnę, ji prasiskverbė pro lentą ir krito mirtinai. Dabar ji buvo mirusi, o Alva liko viena su broliu Georgu. Vienatvė graužė ją kaip žiurkės sūrį. Saugiamė Hanzos mieste jos motina viena augino likusius du vaikus; visi kiti Alvos broliai ir seserys jau buvo mirę nuo ligų ar silpnumo. Tėvo nebuvo. Vis dėlto Alva įtarė, kad motina jį vis dar labai mylėjo, ir kiekvieną kartą, kai Alva atkakliai klausdavo motinos apie tėvą, ieškodavo pasiteisinimų. Alva buvo visiškai tikra, kad jis buvo šalia. Tačiau motina tikino, kad Alvai būtų per daug pavojinga per anksti apie tai sužinoti. Vieną dieną jos susitarė, kad per Alvos penkioliktąjį gimtadienį tėvo paslaptis turėtų būti atskleista. Nors tai buvo labai maža šeima, jiems sekėsi gerai. Valgyti jie turėjo nedaug, bet nė vienas iš jų neliko alkanas. Alva nežinojo, iš kur gauti pinigų, kad sudurtų galą su galu.

Visi turėjo po vieną ar kelis darbus, bet iš tikrųjų daug pinigų neuždirbdavo. Alva padėjo Helmkei turguje. Helmke buvo labai, labai sena. Ji jau seniai turėjo šią nedidelę vietą Vismar'o turgaus aikštėje ir pardavinėjo arba prekiavo prekėmis. Visi čia Helmke pažinojo. Ji visada čia buvo ir lydėjo daugybę gyvenimų Vismare. Ji buvo tokia pat turgaus aikštės dalis kaip ir muitinės ženklas ant rotušės. Tuo metu ji tikriausiai buvo seniausia Vismare ir jo apylinkėse ir naudojosi privilegijomis, kurių niekas kitas neturėjo. Kai kurie vietiniai gyventojai kalbėjo, kad ji buvo sudariusi sutartį su miesto plėšikais. Pavyzdžiui, jos nekontroliavo miesto tėvai kaip visų kitų pirklų ir jai nereikėjo mokėti mokesčių. Savo klientams ji dažniausiai siūlydavo kitų pirklų prekių likučius. Pavyzdžiui, odas, kurios neprisdėjo prie geros rūbininkų reputacijos, arba žvakes, kurios buvo truputį kreivos, nes mokinyš jas praktikavo. Visa tai buvo daiktai, kurių prekybininkas nebegalėjo parduoti arba kurių nebenorėjo. Ji uždirbdavo nedaug pinigų ir dažniausiai būtiniausius daiktus, tokius kaip duona, pienas ir keramika, keisdavo į vaisius ir daržoves, kuriuos augino savo nedideliame sode. Dabar, vasaros pabaigoje, tai buvo jos pačios išauginti obuoliai, moliūgai ir bulvės. Kai kuriomis dienomis prisidėdavo ir kitų daržovių bei vaisių. Helmke turėjo nedidelį sodą, kuriame stovėjo jos namelis ir kuriame ji gamino savo trokšamas vaisių užtepėles. Jis buvo už miesto sienų. Ji turėjo pasirūpinti, kad iš Hanzos miesto išvažiuotų laiku, vakare, kol neužsidarė miesto vartai, kad nereikėtų miegoti Vismaro gatvėse. Mažas medinis namelis, kuriame ji gyveno, turėjo šiaudinį stogą ir iš tikrųjų jį sudarė tik vienas kambarys. Jame buvo lova, lentyna, dėžės jos

drabužiams ir antklodės. Prie didelio ir vienintelio lango taip pat stovėjo stalas. Prie molinės sienos ant grindų buvo įrengta nedidelė maisto gaminimo vieta. Tai buvo tikrai puiku, nes daugumos Hanzos miesto gyventojų maisto gaminimo vietos dėl gaisro pavojaus buvo už pastato ribų. Virš jos kabojo maisto gaminimo puodai ir indai. Ji naudojo medinę skrynią, ant kurios sėdėjo. Alvai patiko Helmkės namai. Tai buvo jaukiausi namai, kuriuose jai kada nors teko būti. Lauke prie namo buvo pritvirtinta didelė medinė skrynia. Joje gyveno penkios vištos. Jos turėjo nedidelį aptvarą, o rudenį, kai Helmkės kopūstai buvo aptverti, vištos galėjo bėgioti po visą sodą. Jos tręšė sodą ir saugojo nuo kenkėjų. Kiekvieną rytą Helmkė pripildavo mažą vežimėlį prekių, krepšių ir dėžių ir sunkiai bei vargingai tempdavo jį į turgų. Ji iš tiesų buvo labai sena, bet turėjo valios ir tvirtų, gerai ištreniruotų raumenų. Kiekvieną rytą ji punktualiai stovėdavo prie Šverino miesto vartų ir laukdavo, kol bus įleista. Alva padėdavo jai dirbti, kiek tik galėdavo. Pavasarį jos kartu sėjo, ravėjo, pjovė piktžoles, džiovino žoleles, virė uogienes ir kopūstų sriubas, kurias Helmkė pardavinėjo turgaus aikštėje prie rotušės. Žiemą, kai maža viryklė nebegalėjo šildyti namų, Helmkė pamažu paskerdė vištas ir laikinai persikėlė į vargšų prieglaudą Lübschestraße gatvėje, Hanzos miesto centre. Tądien Helmkė jautėsi ne itin gerai. Ji kosėjo ir buvo silpnesnė nei įprastai. Fizinis darbas darė savo. Alva nerimavo, kad Helmkė ilgainiui taps per sena turgaus prekystaliui ir vieną dieną gali nebeateiti. Nepaisant amžiaus, Helmkė buvo geriausia jos draugė. Ji buvo tarsi močiutė, kurios Alva niekada neturėjo. Beveik visi Alvos giminaičiai, įskaitant Helmkės šeimą, prieš 41 metus, 1350 m., mirė nuo didžiosios maro epidemijos Hanzos mieste Vismare ir jo apylinkėse. Dabar Alva labai nerimavo. Jei Helmkės nebėra, jai neliko nė vieno žmogaus, tik dvejis metais už ją vyresnis brolis Georgas.

Jis dirbo naktiniu sargybinio arba sargu prie miesto vartų, priklausomai nuo to, kur jo reikėjo. Jis visada būdavo namie, kai Alva būdavo turguje ar kitaip ieškodavo darbo. Dieną jis miegodavo. O vakare, kai Alva grįždavo namo pavargusi ir išsekusi, jo paprastai jau nebūdavo. Jie dalijosi nedideliu kambarėliu senamiestyje, pakraštyje. Jie gyveno dideliame, gražiam trijų aukštų miesto name, mažame kambarėlyje po stogu. Georgas jau seniai turėjo draugę Mariją. Ji taip pat dirbo kelis darbus. Georgas ir ji beveik neturėjo laiko vienas kitam. Tai, kad Georgo niekada nebūdavo šalia, kai Alva būdavo namuose, didino jos vieatvę nuo tada, kai mirė motina. Šiandien turguje, kai ji su Helmkė pardavinėjo obuolius, prie prekystalio priėjo dvi moterys. Alva užfiksavo kelis vienos ponios žodžius ir jos gailestingą žvilgsnį į ją: „... gaila, kad ji negyvens“.

Mergaitė nustebo ir nesuprato, ką tai reiškia. Kita ponija nieko nesakė, sumokėjo už obuolius ir abi su gailesčiu pažvelgė į Alvą. Joms išeinant kita pridūrė: „Taip, labai gaila!“ Alva nesuprato. Ką reiškė tie žodžiai ir žvilgsniai? Ji buvo sutrikusi. Helmkė atpažino situaciją, bet nusprendė kol kas nesikišti. Alva visą dieną negalėjo galvoti apie nieką kitą. Ji jautėsi melancholiška ir paralyžiuota; verčiau jau būtų mirusi, nei ją draskytų šis jausmas. Tuo tarpu Helmkė toliau pardavinėjo ir prekiaavo. „Ajajai“, - sušuko Alva. Ji išsigando, kai Helmkė antrą kartą stuktėlėjo jai į nugarą lazda. „Nagi, eime namo“, - labai pavargęs tarė Helmkė. „Noriu šiek tiek pagulėti.“ Alva atsistojo nuo savo dėžės ir sumišusi apsižvalgė po turgavietę. Ar ji praleido visą turgaus dieną? Ji buvo taip paskendusi mintyse, kad tik dabar pastebėjo priešais rotušę repetuojančius muzikantus ir daugybę miestelio tarnų, kurie kabino pintines ir spalvingas vėliavas. Daugybė žmonių dainavo dainas ir pagal jas šoko. Skaniai kvepėjo bulvių sriuba su šonine. Jų skrandžiai gurgėjo. Hanzos miesto gyventojai buvo laimingi ir linksmi, tarsi lauktų didelio vakarėlio. Alva nežinojo, iš kur visi tie žmonės atsirado. Turgaus aikštė buvo papuošta ir išpuošta, tarsi Hanzos miestas lauktų didelio vizito. Alva pasikrapštė pakaušį ir nustebusi pažvelgė į Helmkę, kuri buvo daug žemesnė už ją. Helmkė sudėjo keraminius dubenėlius vieną į kitą ir supylė likusius medinius kuoliukus į savo dėžutę, kurią paprastai pripildydavo savo daiktais. Ji patenkinta atsiduso, padavė Alvai nedidelį maišelį bulvių ir nusišypsojo jai. „Alva, mano miela mergaite. Žinau, kad tau liūdna, ir žinau, kaip tu jautiesi“. Helmkė gyvenime teko patirti daug blogų dalykų. „Neleisk, kad jausmas tave užvaldytų. Kuo ilgiau jam pasiduosite, tuo sunkiau bus iš jo išsivaduoti. Yra žmonių, kurie galiausiai atėmė sau gyvybę, nes pamiršo, kad iš tikrųjų dar yra gyvi. Tikrai baisu, kas nutiko ir kad ji negyvens.“

Tačiau negalima leisti, kad tai atimtų tau kvapą. Patikėkite, kai užsidaro vienos durys, tuo pat metu atsidaro penkerios naujos. Turėčiau žinoti, aš jau toks senas!“ Ji be dantų nusišypsojo Alvai. Ji stovėjo priešais Alvą išskėstomis rankomis. „Giliai įkvėpk, įkvėpk visų čia esančių žmonių gyvybės ir laimės...“ Ji išskėstomis rankomis nubrėžė puslankiu turgaus aikštę. „...o tada iškvėpkite visą tą baisų, karčią jausmą.“ Helmė apkabino ją iš visų jėgų ir kiek galėdama stipriau suspaudė Alvą. Alva nusišypsojo ir paglostė Helmkei nugarą. „Ačiū, kad esi čia! O penkerios durys atsidaro tik tada, kai atsitinka kas nors baisaus?“ - susimąstė mergaitė. Helmė atsipalaidavo ir susimąstė. Ir po, rodos, begalės akimirkų ji sušnabždėjo: „Taip. Deja.“ Helmė nepastebimai papurtė galvą ir toliau tvarkėsi. „Tik tada.“ Ji susimąstė ir surūšiavo kiaušinius į šiaudais pripildytą krepšį. „Nekantrauju pamatyti, kurias duris pasirinksi“. Nuo fizinio krūvio ji kasėsi. Alva paėmė ją už pečių ir pasodino ant dėžės, ant kurios ką tik pati sėdėjo. Ji perėmė darbą. „Pirmiausia turiu išsiaiškinti, kas yra mano tėvas ir kur jį rasti.“ Helmė išsigando ir smarkiai kosėjo. Atgavusi ramybę, ji paklausė: „Tavo mama tau vis dar nieko nepasakė?“ „Ne, ar tu ką nors apie jį žinai?“. Helmė pažvelgė žemyn ir smarkiai papurtė galvą. Saulei dingus už aukštų turgaus namų, Helmė ir Alva patraukė namo. Alva buvo nekantri ir paskendus mintyse,ėjo paskubomis ir greitais žingsniais. Helmė vos neatsiliko. Kai jie priėjo prie mažo medinio namelio, Alva pradėjo pildyti dėžes naujais obuoliais ir ruošti vežimą naujai turgaus dienai, po to atsisveikino su Helmke, kuri atsigulė ant savo mažos lovelės, kosėdama ir visiškai nekvėpuodama. Alva atnešė jai šviežio, vėsaus vandens ir išvyko į uostą. Ji buvo įsiutusi, nes niekaip negalėjo išmesti iš galvos tų moterų. Šiandien ji tikrai nesijautė gerai. Ji suirzusiėjo pro žmones, vis palei miesto sieną. Praeidama pro daugybę mažų žvejų namelių priešais Vismaro miesto uostą, ji nekreipė dėmesio į visus žmones, kurių daugelis spoksojo į šonus. Alva neturėjo jokio noro būti dėmesinga. Jos žingsniai kėlė smėlį ir dulkes, tada ji pradėjo bėgti. Ji bėgo ir bėgo, šokinėdama per didelius riedulius, per pievas ir ant sauso šieno. Pagaliau ji buvo ten, kur norėjo būti. Ji stovėjo ant druskingos pelkės, basomis kojomis įsispyrusi į vėsią žolę, ir žvelgė per įlanką į priešais esantį miesto uostą. Ji įkvėpė sūraus oro ir pajuto jūros dumblių skonį. Ji akimirksniu atsipalaidavo. Uostas buvo užimtas. Vežėjai iš kaimyninių miestų, iš Hornstorfo ar Šverino, atveždavo prekes arba jas pasiimdavo. Kai kurie vežimai atrodė sudaužyti, kai kurie buvo remontuojami čia, šioje pusėje, priešais uostą, bet dauguma buvo kraunami arba iškraunami, daugybė pirklių derėjosi, o jų tarnai rūšiavo ir krovė prekes. Baltijos jūroje buvo daug piratų, ir kartkartėmis laivai negrįždavo arba būdavo velkami atgal į uostą visiškai sugadinti. Juos tvarkė laivų statyklių darbininkai, nes juos reikėjo nedelsiant padaryti vėl tinkamus plaukioti, kad netrukus vėl galėtų išplaukti. Įbedusi žvilgsnį jiėjo palei laivų statyklą, pro pirklius, jūreivius, arklių traukiamus vežimus, didžiulius prekių kiekius, lentas ir statines, kol pasiekė nedidelį kaimo keliuką. Dešinėje ir kairėje kvepėjo paskutinės šių metų laukinės gėlės, aukštos nendrės, palinkusios virš jūros vandens, siūbavo lengvame vėjelyje. Virš Baltijos jūros skraidė jūrinės rajos ir krėtė žvejams pokštus. Saulė buvo šilta ir vis dar skaisčiai švietė, nors jau buvo vėlyva vasara. Iš šiaurės rytų virš Vismarsko įlankos atskrido pirmosios laukinės žąsys, pamažu pranašaudamos rudens atėjimą. Alva jas pamatė iš tolo ir jos gyslose ėmė pulsuoti kraujas. Ją apėmė palaima. Priplaukusi prie savo valtės, Alva meistriškai apsuko ją vienu ypu ir pastūmė link vandens. Ji pastatė nedidelį stiebą, kurį visada laikydavo po apversta valtimi, ir prie laivagalio pritvirtino vairo mentę su vairalazde. Baigusi takelazo montavimą ir burėms aukštai plevėsuojuant ant stiebo, ji visomis jėgomis stūmė mažą burinę valtį nuo pievos į vandenį, elegantišku šuoliu įsoko į ją, įtempė paklodę ir susijaudinusi bei kupina laukimo laukė škvalo, kuris netrukus turėjo įstumti ją į jūrą. Bangos siūbavo, o Alva puikiai susitvarkė. Ji stebėjo bures ir judindama vairą bandė pasukti valtį prieš vėją. Šiandien vėjo buvo labai mažai. Buvimas ant vandens ją ramino. Ji giliai įkvėpė ir iškvėpė, galvojo apie Helmės žodžius, užmerkė akis ir mėgavosi šilta saule ant nugaros. Tada ji pajuto, kaip laivas pakyla, ir vėjo gūsį, kuris tuoj pat peraugo į stiprų gūsį. Ji truputį stipriau patraukė paklodę, ji praslydo pro stiebo bloką ir tada iš tiesų pajuto, kaip vėjas griebia burę. Užmerkusi akis ji pajuto, kaip vėjas pagauna valtį ir nedideliu šuoliu pakelia ją, kuri tuoj pat įgavo greitį. Ji išplaukė. Ji plaukė

palei nedidelę pakrantę pro pievas, kuriose žaidė vaikai, žvejai statė tinklus, o moterys valė ar taisė tinklus. Kiti žvejai sėdėjo šalia, kalbėjosi ir rūkė pypkes. Kai kurie ją stebėjo. Daug šeimų matė ją kiekvieną kartą, kai ji išplaukdavo į jūrą. Albertas pamosuodavo jai abiem rankomis, o ji pakeldavo savo ir pasisveikindavo jam atgal. Albertas buvo geras Helmkės draugas ir beveik toks pat senas ir silpnas kaip ir ji. Dideli krumpliaračiai plaukė pro ją dešiniuoju bortu. „Idomu, iš kur jie atsirado“, - susimąstė mergina. Alvai patiko šis laivas, ji mėgo buriuoti, kažkodėl aistra tam buvo įaugusi į kraują. Helmkė vieną dieną pasakė, kad jos gyslomis teka Baltijos jūros vanduo, tiek, kiek ji yra buvusi ant vandens. Nedidelę burinę valtį ji ir Georgas vieną dieną gavo iš Alberto, kuris taip pat mokė juos buriuoti. Tai buvo jų tėvo dovana, kaip jis tuomet pasakojo vaikams. Plaukiodama įlankoje ji ypač pasiilgdavo tėvo. Kur jis galėtų būti? Ji galėjo tik tikėtis, kad jis vis dar gyvas. Pagalvojus apie mirusią motiną, ją apėmė liūdnas drebulys. Koks jausmas turi būti, kai nebegali gyventi, kai nieko ir nieko aplink nebegali suvokti. Pro ją neskubėdamas praplaukė nuo Vismaro atvažiuojantis vagonas. Jūreiviai dainavo dainas ir vyniojo virves. Ji nuoširdžiai juokėsi ir mielai būtų prie jų prisijungusi. Ant krumpliaračio! Ji pamatytų svetimus miestus ir šalis, naujus drabužius, kitas bažnyčias ir pastatus, išgirstų svetimas kalbas! Ar kituose Hanzos miestuose būtų tokie pat gražūs namai ir tokios pat aukštos bažnyčios kaip Vismare? Ji mielai būtų išplaukusi tuoj pat, toli toli. Kodėl ji iš tikrųjų to nepadarė? Jos laivelis siūbavo aukštyn ir žemyn, kai bangų keteros jau seniai buvo ją užgriuvusios. Ramioje vietoje, toli nuo didžiųjų laivų, ji paleido savo mažą burinę valtį pavėjui. Burė suplasnojo ir ji nustojo judėti. Valtis siūbavo, beveik nejudėdama stovėdama ant vandens. Jai taip patiko ši maža valtis. Jai patiko būti ant vandens, leisti sau plaukti, nieko nejausti ir apie nieką negalvoti. Helmkė dažnai sakydavo: „Gyvenimas panašus į audrą jūroje. Nenuspėjamas. Būna viršūnių ir slėnių. Būna gražių dienų, kai esi laimingas, ir būna baisių, audringų dienų, kai pliaupia lietus ir tamsa, dienų, kai bijai, kad neišsiversi, dienų, kai norisi pasiduoti. Bet jei turite pakankamai drąsos ir tvirtai laikote rankoje vairą, jums pavyks įveikti audrą. Tada gyvenimas tęsis ir tęsis, kol vieną dieną baigsis!“ Kada bus pabaiga, pagalvojo Alva. Ar pabaiga, kai nerandi vienu iš penkerių durų, ar pats jas pasirenki, ar žinai, kada gyvenimas baigiasi? Ji pagalvojo apie savo mamą ir apie tai, kaip ji nesugebėjo pakankamai tvirtai laikyti rumbą. Alvos akys prisipildė ašarų. Ji nenorėjo verkti, bet negalėjo sustoti, ašaros riedėjo veidu. Alva nežinojo, ar sugebės iki galo išlaikyti savo rumbą, ar galės praeiti pro bet kurias duris. Ji buvo išsigandusi ir jautėsi vieniša, apleista tėvų. Ji verkė ir kartu jautėsi sugėdinta. Ji nenorėjo, kad kas nors ją tokią pamatytų, kad pamatytų, jog ji silpna ir labai pasiilgo mamos ir tėčio. Jai jau buvo 14 metų. Ji buvo beveik suaugusi. Ji karštai verkė, kol ištryško visos ašaros. Alva pasilenkė per turėklus, kad nusiramintų ir atvėstų. Ji panardino abi rankas giliai į vėsią tamsą po savo valtimi. Jos rankos buvo vandenyje beveik iki pečių. Pamažu, jai pačiai to nesuvokiant, sūrus vanduo šliaužė į laivą. Vanduo buvo šaltas, juodas ir gilus, labai gilus, ir kuo giliau ji lenkė į jį rankas, tuo stipresnis jausmas ją apėmė. Ilgesys. Kaip giliai ji galėtų pasiekti gelmę, ką ji ten rastų? Ar juodame, šaltame vandenyje buvo minčių? Ji lenkėsi vis giliau ir giliau, kad jos plaukai jau plūduriavo vandenyje. Jos valtis sukosi tai į dešinę, tai į kairę, siūbuodama ant bangų aukštyn ir žemyn. Kartais joje atsispindėjo mėlynas dangus, kuriame savo žaidimus žaidė rajos, o kartais matėsi tik ši gili, tamsi, šiurpą kelianti juoda spalva, kuri Alvą neįtikėtina traukė. Atrodė, tarsi tamsa griebtų ją už abiejų rankų ir norėtų nusitempti į gelmes. Alva nejudėdama kabojo per turėklus ir atrodė, kad silpnoka ir bejėgė slenka į bedugnę. Tada staiga jos valtis vėl apsisuko ir parodė jos atspindį. Ji pamatė merginą raudonais, ilgais, banguotais plaukais. Staiga ji išgirdo balsą iš savo vidaus: „Laikyk vairą! Laikykis vairo!“ Ir jos sąmonė akimirksniu grįžo. Tada kylančios bangos iškreipė jos atvaizdą. Paskui jūra vėl buvo lygi. Tai, ką ji matė, buvo stipri mergina, ji atpažino joje slypinčią stiprybę, ir kuo ilgiau žiūrėjo į savo išskydusį atspindį, tuo drąsesnė darėsi. Ji tyliai sau pasakė: „Tai aš. Aš esu aš. Aš esu stipri!“ Ji norėjo gyventi. „Įkvėpk, įkvėpk“, - sušnabždėjo ji. Vėjo gūsis vėl pagavo valtį, kilstelėjo ir apsuko ją, atspindys išnyko. Virš jos klykė rajos, o nuo kranto ji girdėjo, kaip žmonės plaukia pakrante baržomis, kaip žvejai dirba savo darbą, kaip juokiasi vaikai, kaip pamažu grįžta visi garsai. Alva užmerkтомis akimis sugėrė gyvenimą. Ji atsitiesė ir pažvelgė į savo miestą.

Vismarą, kuris atrodė gražus su Švento Mikalojaus bažnyčios, Švento Jurgio bažnyčios ir Tarybos bažnyčios siluetais bei daugybe prekybinių laivų priešais jį. Ji svajojo. Vieną dieną ir moterys išplauks į jūrą, ji tai tikrai žinojo, ir galbūt ji bus viena iš pirmųjų, pirklių, keliaujančių į Hanzos miestus, parduodančių ir prekiaujančių prekėmis bei tyrinėjančių naujus kraštus. Aplink ją klestėjo Hanza, ir ji norėjo būti jos dalimi. Sunkiai pakrauti krumpliaračiai su baltai ir raudonai dryžuotomis burėmis atplaukdavo ir išplaukdavo. Ji džiaugėsi, buvo laiminga ir dėkinga, kad išplaukė laivu. Ji tai darė taip dažnai, kaip tik galėjo, nes žinojo, kad tai jai naudinga. Bangos iš jos išsiurbdavo visas blogas mintis. Ji griebė burlaivio vairą ir kilstelėjo jį pirmyn ir atgal, kol jos valtis pasisuko šonu į vėją. Ji įtempė paklodę ir burę prisipildė vėjo, kuris kartu su ja traukė ir valtį. Laikui bėgant vėjas stiprėjo, ir ji grįžo į uostą greičiau, nei būtų norėjusi. Ji atsargiai prasibrovė pro visus didelius ir mažus laivus iki savo vietos druskinėse pelkėse. Alva atsargiai nutempė valtį į saugią vietą sausumoje ir, pasimetusi, atkabino ją, suvyniojo audeklą kartu su strėle aplink stiebą ir viską sukišo atgal po apversta valtimi. Ji norėjo grįžti čia rytoj po darbo. Galbūt ji galėtų pasiimti Piterį su savimi. Jai patiko Piteris ir ji nekantravo netrukus vakare jį pamatyti. Ji ėjo smėlėtu taku palei pievą, pro džiovinimo tinklus ir skalbimo linijas su išrikiuotomis džiovintomis žuvimis, uosto vartų link. Alva visada eidavo šiuo keliu, jai jis patiko. Čia buvo pririšti arkliai, kurie su savo šeiminkais atvykdavo į Hanzos miestą prekiauti. Ji stebėjo daugybę žmonių, kurie palaikė Hanzos miesto gyvybę su pilnai prikrautais arkliais traukiamais vežimais, didžiuliais ryšuliais, statinėmis ir dėžėmis, pripildytomis druskos, apynių, žvakių ir alaus.

2 skyrius

Uostas visada buvo pilnas žmonių ir jame buvo ką pamatyti. Baržos, burlaiviai ir konkės buvo tankiai prigrūstos prie krantinų. Kai dideliems kogams nebeliko vietos, o priešingas krantas buvo per sekus, juos tekdavo pakrauti ir iškrauti ant atviro vandens, naudojant vežimėlius. Priešais vandens vartus būdavo įtemptas metas. Visada buvo daug darbo nešikams, turėjusiems iškelti prekes iš laivo pilvo į vagoną. Pirkliai priklausė nuo nešikų ir pagalbininkų patikimumo, be jų prekyba būtų visiškai sustojusi. Prekės buvo velkamos, riedamos, vežamos, traukiamos arba stumiamos. Užsienio laivai turėjo visiškai iškrauti prekes pagal miesto krovimo įstatymą. Jame buvo reikalaujama, kad prekės tris dienas būtų siūlomos parduoti, tik tada jūrininkams buvo leidžiama plaukti toliau su likusiomis prekėmis. Vismaro pirkliams tai taip pat atnešė nemažą pelną. Praėjusią savaitę pirklių laivas iš Švedijos gabeno tris baltųjų lokių odas. Jomis pasigrožėti į uostą atvyko daug Hanzos miesto gyventojų. Kai kurie jūreiviai savo skurdų maistą gamino ant mažos ugnies, nes laive buvo draudžiama gaminti maistą dėl gaisro pavojaus. Alva svajojo ir paskendusi mintyse skaičiavo po kojomis pasitaikiusias lentas, kurios tarnavo kaip kelias į miestą. Laikydamosi nuleidusi galvą, ji nematė, kas yra priešais, ir staiga susidūrė su keturiomis kojomis. Ant vienos kojos kelio buvo šviežias tvarstis su geltonomis ir raudonomis žymėmis. Išsigandusi ji pakėlė akis ir įsistebėjo į draugų, kurie patogiai įsitaisė ant aplink stovinčių dėžių, veidus. Jos abi kikenos ir šypsojosi nuo ausies iki ausies. Alva nesuprato, kodėl jie tokie laimingi, ir jai pasidarė smalsu. Žinoma, kiekvienas jų rankose laikė po alaus bokalą! Žinoma, dabar jie buvo šiek tiek išgėrę. Alva džiaugėsi juos matydama. Hugas ir Piteris buvo geriausi jos draugai, net jei jie buvo daug turtingesni už ją. Ji džiaugėsi, džiaugėsi, kad turi juos ir kad jiems ji patinka tokia, kokia yra. Ji neturėjo daug turto. Ir vis dėlto jie buvo kartu tarsi broliai ir seserys.

„Kodėl sėdite čia, o ne mums įprastoje vietoje?“ - Alva paklausė grupės. „Manėme, kad pabėgsime nuo Hugo tėvo“, - atsakė Piteris. Jie abu susižvalgė ir pliaukštelėjo rankomis. Hugo tėvas kiekvieną vakarą, prieš sargybiniams uždarant miesto vartus, ateidavo į uostą ir nuvedavo Hugo į alaus daryklą valyti. Kiekvieną kartą jis numesdavo drėgną, šaltą ir ypač purviną skudurą vaikų link. Nesvarbu, ar tai buvo tyčia, ar ne, jis beveik visada juo pataikydavo į Alvą. Ir kiekvieną kartą vaikai nustebdavo, tarsi tai būtų pirmas kartas.

Alva to nekentė. Ji krapštė nosį ir pritariamai kikenos. Hugo paklausė: „Ką jūs visą tą laiką veikėte,

juk mes jau seniai laukiame?“ Jis nusišypsojo Petruį ir pakėlė savo ąsotį. Jai pasidarė šiek tiek gėda, ji pagalvojo apie tai, ką jautė žvelgdama į Baltijos jūros tamsą ir nenorėjo apie tai kalbėti. „Ar tau viskas gerai?“ - paklausė Petras, pajutęs jos diskomfortą. „Taip, viskas gerai“, - melavo ji, - „man viskas gerai“. „Ar žinai, kas mums šiandien nutiko?“ - tęsė Petras. „Ne, kas?“ Ji atsisėdo tarp berniukų, palaimingai žvelgė į uostą ir tuo pat metu griebėsi Petro ąsočio. Ji išgėrė didelį gurkšnį ir tarė: „Pasakyk, ką veikėte šiandien po pietų?“ Jie abu vienu metu gurkštelėjo! Alva įdėmiai klausėsi ir susiraukė. „O kuo aš tau galiu padėti? Aš neturėčiau...?“ Jai ėmė svaigti galva. „Ne!“ Supratusi, kas bus, ji papurtė galvą.

„Ne, ne, ne, nes aš nenoriu susirgti ar pamatyti raupsų, maro ar dar ko nors ir tikrai nenoriu susitikti su Marija!“ Marija pernelyg dažnai lankėsi tavo namuose. Marijai labai patiko brolis, šiek tiek per daug Alvos skoniui. Ir Georgui Marija patiko, jie tikriausiai kada nors susituoks. Bet Alvai Marija labai nepatiko, Georgas turėtų likti su Alva, o ne eiti pas Mariją. Ji visiškai pasinėrė į savo mintis. Kambaryje, kuriame jie gyveno, vos tilpo du žmonės. Kartu su motina ji niekada nesijautė ankšta. Iš tikrųjų kambarys buvo gerokai per mažas. Bet kadangi Georgas ir ji jame gyveno skirtingu metu, jis buvo pakankamai didelis. Kambaryje buvo stalas, dvi kėdės ir medinė skrynia, tarnavusi kaip suolas, bet tik viena lova, kurią nuo likusios nedidelio kambario dalies skyrė stora užuolaida. Alva dažnai naktimis užmigdavo lovoje, o rytais atsibudavo ant medinio suolo, kuris buvo užklotas antklodėmis, nes ankstyvą rytą grįžęs namo Georgas perkeldavo ją ant suolo, kad galėtų eiti miegoti. Jo mažoji sesutė vis tiek netrukus turėjo keltis. Kartais ten būdavo ir Marija, bet tada ji visada kalbėdavosi tik su Georgu ir mažai dėmesio kreipdavo į Alvą. Alva manė žinanti, kad Marija dirba pirtyje. Bet kokiu atveju ji visada taip maloniai kvepėjo muilu ir citrinų aliejumi. Marija dažnai būdavo įsitempusi ir Alvai atrodė šalta ir beširdė. Kartais Alva jausdavosi taip, tarsi pati būtų lankytoja. „Alva! Alva!“ - sušuko Petras. „Ne, - papurtė galvą jis. „Ne, jokių būdų mes vėl neisime tiesiai į ligoninės koridorį“. Piteris sugriebė ją už abiejų pečių, pakratė ir maloniai pažvelgė jai į akis. „Mes niekada nenorime grįžti į ligoninę. Patikėk manimi, tai buvo siaubingai baisu. Bet mes turime įvykdyti savo misiją, kitaip prarasime gerą reputaciją tarp vienuolių!“ Ji paglostė plaštakos ploteliu plaukus ir tarė: „Gerai...“ Alva grįžo į realybę: „...o kuo aš galiu jums padėti?“ Petras papasakojo jai apie tokią idėją. „Rytoj po pietų, kai baigsime darbą, pasišalinsime atgal į Pilkąjį vienuolyną. Pranciškonų vienuoliai neturi mūsų pamatyti, nes tada jie žinotų, kad šiandien nepavyko. Mes slapstysimės, bet iš tikrųjų tik tu ir Hugo.“ Hugo, kuris žaidė su kačiuku, išsigandęs pakėlė akis. „Ką?“ - paklausė jis. „Ir ką jūs darote?“ Mažas katinėlis užšoko ant jo rankos ir įsikibo aštriais nagais į Hugo ranką. „Au“, - trumpai sušuko jis ir pabandė sugriebti kačiuką už kaklo. „Aš einu į turgų...“ Petras nesutrikęs tęsė. „...su fleita“, - tarė jis susimąstęs. „Ar tu rimtai?“ Hugas supyko. „Tu tiesiog nori groti fleita, kol mes vargstame drėgname purve po Hanzos miestu?“ Jis patyliukais patraukė katiną, kuris savo ruožtu patraukė už rankovės, bet įsikibo nagais į audinį. Alvai teko nusijuokti. Ji pasilenkė prie Hugo ir ėmė atsargiai, letenėlė po letenėlės, traukti nagus iš rankovės. „Aš labai garsiai flirtuosiu... - reikšmingai tęsė Piteris, stebėdamas šalia vykstantį veiksma. „...eisiu namų eilių viršumi palei sienas ir galiausiai per turgų ir garsiai flirtuosiu pas tave. Jūs mane išgirsite ir galiausiai seksite paskui mane bei rasite teisingą kelią“. Prieš tęsdamas jis akimirka pagalvojo. „Nukelkite alaus statines į Juodąjį vienuolyną, perduokite jas dominikonams ir gaukite... - dabar jis pakėlė rodomąjį pirštą, - po tris šilingus už statinę!“ Alva nusuko akis, Hugas susižavėjęs linktelėjo galva, tarsi Petras būtų pasakęs tris milijonus už statinę. „Juodajame vienuolyne turėsi pažiūrėti, ar pavyks kaip nors ištrūkti iš tunelio, bet nesileisk sugaunamas. Kitaip teks grįžti atgal tunelių sistema!“ Alva vėl nusuko akis ir pažvelgė į dangų. „Tada susitiksime pas audėjus, pas Kuno, sutarta?“. Alva suprato ir linktelėjo galva. „Gerai, - pasakė ji ir pakartojo: - Kai baigsiu darbą ir parvešiu Helmę namo, susitiksime prie pranciškonų vienuolyno, o kai baigsime su alaus statinėmis ir turėsime šilingų, susitiksime prie didžiojo akmens priešais audėjo Kuno namus, netoli pranciškonų vienuolyno.“ Abu laukiamai pažvelgė į Hugo. Mažoji katytė užmigo Hugo glėbyje, ji buvo susisukusi ir murkė, o Hugo ją švelniai glostė. „Sutinku“, - tyliai tarė jis, neatitraukdamas akių nuo mažo kailio kamuoliuko. Žiūrėdamas į mažą kačiuką jis spindėjo nuo

ausies iki ausies. Piteris buvo patenkintas ir su palengvėjimu atsikvėpė. Jie gėrė alų, valgė duoną iš turkaus, kurią Helmkė davė Alvai kaip atlygį už bulves, ir sūrį, kurį Petras dar turėjo kišenėje nuo vakar. Visi trys draugai mėgavosi oranžinės spalvos vėlyvu vasaros vakaru. Laukinės žąsys giedojo savo giesmę spalvotame danguje ir deramai suformavo V raidės figūrą. Jūreiviai krovė savo laivus, o iš uosto teritorijos išvažiavo perkrautos arklių traukiamos karios su savo vežėjais. Čia kvėpėjo arklių mėšlu, rūkyta žuvimi ir riebia sriuba. Koks aš alkanas, pagalvojo Alva. Staiga užuodusi bjaurią smarvę, ji suraukė nosį. Jai kilo klausimas, iš kur ta smarvė sklinda. Supratimas atėjo per vėlai, ji kažką pajuto iš nugaros, šaltas vėjelis trinktelėjo jai per pakaušį, o netrukus po to į galvą trenkė šlapias, sunkus smūgis. Alva išsigandusi nulėkė į priekį ant kelių. Tą pačią akimirką Piteris pašoko ir per kelias sekundes buvo pasiruošęs kovoti. Kačiukas didžiuliu lanku iššoko iš Hugo glėbio ir nuskuodė į saugią vietą. Hugui prireikė akimirkos sureaguoti, jis tarsi sulėtintame filme atsistojo ir pažvelgė už nugaros, apatinis žandikaulis nusileido ir atrodė, kad nustojo kvėpuoti. Alva nejudėjo. Ji sėdėjo suakmenėjusi ant kelių, visiškai susigūžusi ir sulaikiusi kvėpavimą. Kvapas buvo apgailėtinas. Ant jos galvos gulėjo permirkęs feodelis, smirdantis ir šaltas, su trupiniais, senų plaukų gabalėliais. Smirdintis vanduo lašėjo jai ant kaklo ir nugaros. Bėgo nesibaigiančios sekundės. Alva kunkuliavo iš pykčio, ji buvo tokia pikta ir suspaudė abi rankas į kumščius. Įkvėpti, iškvėpti, pagalvojo ji. Piteris šnibždėjo jai: „Nusiramink, Alva!“ Jis beveik meldėsi. Jis matė tą patį, ką ir Hugas. Įkvėpdama ir iškvėpdama, labai lėtai Alva atsistojo, apsisuko ir nusiėmė nuo galvos smirdantį kažką. Ji išsitaršė plaukus, bet nedrįso apčiuopti trupinių. Ji jau įtarė, kokia to priežastis, ir tuoj pat rado patvirtinimą: Hugo tėvas. Aukštas, stiprus, storas vyras su trumpomis kelnėmis po purvinu švarku ir gerokai per maža prijuoste po krūtine. Jis stovėjo išskėtęs kojas priešais tris draugus savo didžiuliu kaklu, maža galva ir, deja, labai draugišku veidu. Kaip ir Hugo, jis spinduliavo visišką palaimą. Hugo visada atrodė taip, tarsi visą dieną šypsotųsi. „Atsiprašau, piratinė lėlyte, labai atsiprašau už tai!“ Jis draskėsi toje vietoje, kur galėjai pamanyti, kad turi šonkaulius. „Nenorėjau su tavimi susitikti. Norėjau susitikti su Hugo. Jis vėl vėluoja. Jis pagaliau turėtų eiti į vidų ir pradėti darbą, - jis parodė nykščiu per dešinį petį miesto link, į savo alaus daryklą. Jis stengėsi sumirksėti, kad atrodytų piktas. „Tu niekam tikęs chuliganas!“ - bandė barti Hugo, - „eik, vartai netrukus užsidarys!“ - įsakė jis. Jis stengėsi, kad skambėtų griežtai ir beširdiškai, bet jo balsas buvo švelnus ir pernelyg meilus. Alvos pyktis akimirksniu dingo. Hugas galėjo be galo didžiulis turėdamas tokį mylintį tėtį. Bet vieną dieną, pasiryžo ji, vieną dieną ji nukreips visą savo pyktį ir iš visų jėgų trinktels kumščiu jam į storą pilvą. Vieną dieną ateis diena, kai ji atkeršys už visus smirdančius skudurus ant jos galvos. Ji pikta pažvelgė į jį. Tačiau Hugo tėvas tik pažvelgė į ją iššaukiančiai pakeltais lūpų kampučiais. Hugas atsikvėpė, lėtai pradėjo judėti ir labai apsidžiaugė, kad negavo to smirdinčio skuduro. Piteris turėjo nusišypsoti. Jis stovėjo už Alvos ir laikė kumštį priešais burną taip, kad atrodė, jog jis kosėja. Tas feodelis skraidė beveik kiekvieną vakarą. Jis nežinojo, ar tyčia, kad Alva visada pataikydavo, ar Hansas, Hugo tėvas, nemokėjo taikytis. Tačiau Alva niekaip negalėjo pyktis su šiuo dideliu lokiu, išskyrus „Piratinę pupytę“, kuri ją išprovokuodavo iki širdies gelmių. Jis tikriausiai matė, kaip ji išplaukė burine valtimi. Ji stovėjo, dejavo sau ir beveik nepastebimai purtė galvą. Hansas nubėgo paskui sūnų uosto vartų link. Ta pačia kryptimi plūstelėjo daugybė žmonių. Netrukus visi miesto vartai bus uždaryti. Miestiečiai į miestą ar iš jo įvažiuodavo tik naktimis dėl svarbios priežasties. Iš miesto plūstelėjo ir kiti žmonės - ūkininkai ir žvejai, gyvenantys už miesto sienų. Miesto sienos saugojo miesto gyventojus ir jų turtus. Hugo visą vakarą praleisdavo valydamas alaus daryklą, šveisdamas ir blizgindamas statines, šluostydamas grindis kraninėje, kad rytoj vėl būtų galima virti šviežią, švarų alų. Tai buvo vienintelis jo darbas. Mainais už tai jis galėjo miegoti vėlai kitą rytą ir iki vakaro daryti, ką tik panorėjęs. Jam patiko dirbti šį darbą. Jis galėjo prisidėti prie savo šeimos ir buvo dėkingas, kad jiems visiems puikiai sekasi. Jam patiko klausytis garsių pokalbių, vyrų ir moterų barnių ir murmėjimo vakare, jam patiko stebėti muštynes, bet labiausiai mėgo klausytis jūreivių, prekybininkų ir vežikų pasakojimų. Jis niekada nebūtų palikęs šio gražaus, gyvybingo Hanzos miesto ir keliavęs į kitas šalis. Jis norėjo būti čia. Jis buvo laimingas čia, Vismare. Jis jau

žinojo apie jūrų pabaisas, žavėjosi ir keikė piratus, ypač Klausą Štortebekerį ir jo bičiulius, kurie buvo negailestingi, žiaurūs ir prakeiktai teisingi, o pasakojimai apie Vitalienbrüderį dažnai neleisdavo jam miegoti visą naktį. Salone susirinkdavo daugybė chuliganų. Ir jis žinojo, kad vieną dieną kartu su broliais ir seserimis perims alaus daryklą. Jam patiko alus, apynių ir miežių kvapas. Tiesą sakant, tikroji alaus daryklos meistrė buvo Hugo motina, Hansas buvo tik didelis storas jo užkeigos figūrantas. Ji buvo puiki virėja ir taip pat virė alų - tai darė nuo vaikystės. Jo motinos šeima šio meno iš pradžių mokėsi vienuolyne. Jos senelis buvo vienuolis Vismar vienuolyne ir perdavė šeimai savo alaus gaminimo įgūdžius ir receptus. Kadaiše jo protėviai už gautus pinigus išvystė didelę alaus daryklą. Buvo atlikta daugybė išplėtimų ir papildymų. Dabar tai buvo gyvenamasis pastatas su parduotuve, kurioje buvo prekiaujama alumi, vynu ir smulkiais patiekalais, vyrų ir moterų susirinkimų vieta, o rūsyje dideliuose katiluose buvo verdamas alus. Padėdavo visa šeima, o kartais net turėdavo darbuotojų. Hugo darbas buvo valyti katilus ir palaikyti švarą bare. Hugo dažnai sugalvodavo naujų alaus rūšių receptų. Rūsyje, kai visi manė, kad jis dirba, jis eksperimentavo su žolelėmis ir gėlėmis. Žinoma, jam tekdavo nuolat ragauti, o tai paaiškindavo jo vangumą uoste anksčiau ir retkarčiais jį užklupdavo toks girtas, kad jis vos galėdavo tiesiai vaikščioti. Mišinys su medumi buvo visai priimtinas. Jam tereikėjo tinkamo pavadinimo. Hummelbier ar Mummelbier, kai bus tikras, paprašys Petro, kad šis jam jį užrašytų. Hugo nebuvo itin geras rašytojas ir jam nesinorėjo praktikuotis. Tam visada bus laiko vėliau, visada sakydavo jis. Tuo pat metu Piteris ir Alva nuėjo į vonią, kaip ir po kiekvieno šlapio reido, ir pasibeldė į galines duris. Jas jiems atidarė jauna moteris. Į juos veržėsi karštas, drėgnas oras, sklido gaivus kvepiančio muilo kvapas. Iš namo girdėjosi juokas, garsiai pliuškenosi, o kai kurie maudynės dalyviai dainavo dainas. Moteris vilkėjo ploną suknelę, ant jos buvo užsidėjusi plačią prijuostę, o ant galvos - skrybėlę. Jos rankovės buvo pasiraitotos, o rankoje ji laikė didelį šepetį. Ji iškart atpažino Alvą ir jos palydovą. Ji papurtė galvą ir sumurmėjo: „Tik ne vėl, Alva!“. Piteris nusišypsojo. Alvos plaukai kabojo lipnūs ir šlapi nuo galvos. „Ar Marija čia?“ - kukliai paklausė ji. „Ne...“ - atsakė plonytė moteris, - „...ji...“ Ji staiga sustojo ir prikando lūpą. Piteris ir Alva jau žinojo apie ligoninę ir pastebėjo jos nerimą. „...ji...“ - jauna moteris susimąstė ir ieškojo pasiteisinimo. „...ji užsiėmusi, šį vakarą turime svečių iš rotušės. Įeikite, juk žinote, kur viskas yra.“. Petras ir Alva žinojo savo kelią. Jie be batų praėjo nedideliu koridoriumi, pro gražiais audiniais užtrauktas užuolaidas ir įžengė į kambarį su didele medine prausykla. Mergaitė, kuriai buvo maždaug septyneri metai, ištuštino ją kibiru, o paskui šveitė. Ją tinkamai išvalydavo tik tada, kai vanduo iš tiesų būdavo nebetinkamas naudoti. Pilną maudyklą naudojo keli žmonės iš eilės. Pirmiausia - kilmingieji, paskui pagal rangą ir t. t., ir t. t. Vanduo buvo purvinas, bet viskas buvo geriau nei tas bjaurus, rūgštus kvapas ant galvos, be to, purviname vandenyje buvo daug kvapnaus muilo. Mergina pažvelgė į Alvą aukštyr ir žemyn, nusijuokė ir pastoj į kelią. Ji taip pat suprato, kas vyksta, ir padėjo Alvai nusiplauti plaukus. „Tuomet turiu eiti, - pasakė Piteris ir pakėlė ranką pasisveikindamas. „Noriu padėti mamai ir mokytis, kol tėtis grįš namo!“ Jis meiliai pažvelgė į Alvą. Ji jam labai patiko. Ji atrodė dar gražesnė šlapiais, kvepiančiais plaukais, kuriuos su malonumu šukavo atgal. Mergaitė toliau semė nešvarų vandenį iš vonios ir išėjo į lauką jo išpilti į kiemą. Piteris sunkiai galėjo nusigręžti nuo jos gražaus veido, o Alva jam leido, tiesiog Piteris jai per daug patiko, kad galėtų jį išsiųsti. Jis priėjo arčiau ir jau ketino prisitraukti Alvą prie savęs, kai mergaitė grįžo su tuščiais kibirais ir nuotaika baigėsi. „Iki pasimatymo rytą, - sušnabždėjo jis Alvai į ausį. Alvai nuo kvėpavimo į ausį nušvito žąsies oda ir ji krūptelėjo. „Iki pasimatymo rytą“, - sušnibždėjo ji atgal ir įsistebeilijo į jo pilkai mėlynas akis, kurios spindėjo kaip Baltijos jūra vieną gražiausių dienų. Tuo pat metu visai kitoje vietoje. Nedideliame kaimelyje visai netoli Vismaro ūkininkas ūkininkas ir du jo du vyriausieji sūnūs ruošėsi kitą rytą atsikelti labai anksti ir arkliu bei vežimu keliauti į Vismarą. Jie norėjo turguje pardavinėti vaisius ir daržoves, kuriuos ūkininkas su žmona augino savo dideliame sode. Berniukai padėjo jam pakrauti vežimą ir paruošti pintus krepšius, kuriuose anksti ryte turėjo būti vežami keli viščiukai. Jie turėjo šviežių žolelių, daug džiovintų žolelių, vytintos mėsos, kiaušinių, kelis maišus miltų iš draugo malūno ir nedidelę statinę lašinių,

kuriuos reikėjo pakrauti. Taip pat buvo šiek tiek duonos, suvyniotos į audeklą, šviežių daržovių, įskaitant daug svogūnų. Viskas buvo supakuota į statines ir ryšulius ir prižiūta prie vežimo. Kai visos prekės buvo sukrautos ir pritvirtintos, berniukai nuėjo į namus, suvalgė kažką vakarienei, o tada pašėrė gyvulius. Jie labai laukė turgaus dienos, didžiulio spalvingo miesto, bet labiausiai laukė Krämerstraße gatvėje esančių prekystalių ir stendų, kuriuose kai kurie prekeiviai pardavinėjo įvairiausius puikius Niurnbergo peilius. Ryte berniukai buvo nustebę. Mat kai jie baigė pjauti vištas ir ketino krauti krepšius į vežimą, jų brangioji mama jau sėdėjo šalia tėčio ant vežiko sėdynės. Tą pačią akimirką pasigirdo „šūktelėjimas“ ir senoji Trudi patraukė aukštyrą. Berniukai akimirką bėgo greta, o paskui patys užkilo ant vežimo. Jie apsidžiaugė, kad mama važiuoja su jais, ir iškart susirūpino dėl jaunesniųjų brolių ir seserų. „Kas prižiūrės visa kita?“ - paklausė jaunesnysis ir užlipo mamai ant kelių. „Mes su tavo tėčiu turime kažką svarbaus nuveikti Vismare.“ Ji meiliai pažvelgė į savo vyrą, kuris įtemptai ir labai susikaupęs stebėjo kaimynystę. Pasilenkusi prie jauniausiojo, ji švelniai prakalbo: „Nesijaudink, mes apie viską pagalvojome!“ Ji švelniai pabučiavo jį į viršugalvį. Prieš kurį laiką ūkininkas keliavo į Vismaro turgų tik su savo pameistrais. Tada buvo per daug pavojinga su savimi imti šeimą. Nuolat vykdavo reidai ir apiplėšimai. Daugelis žmonių pakeliui į apsauginį miestą prarasdavo viską, ką turėjo, ir dažnai už tai sumokėdavo gyvybę. Hanzos sąjunga pakeitė daugelį dalykų, susijusių su saugumu, ir ne tik prekybinius laivus saugojo ir palaikė laive esantys kareiviai. Hanzos miestų sausumos keliuose plėšikams taip pat pasidarė sunkiau, nes daug ūkininkų ir vežikų susitikdavo sankryžose, paskui keliaudavo kartu, o kartais juos saugojo ir gynė kareiviai. Vien pakelėse apleistos ir sudegintos sodybos ar šliaužiančiais augalais apaugę vežimai liudijo apie žygių siaubą ir visiems kėlė šurpą.

3 skyrius

Tą rytą Alva atsibudo anksti. Jai skaudėjo nugarą. Kaip paprastai, ji gulėjo ant senos dėžės, kuri jai buvo gerokai per kieta ir per trumpa. Marija naktį negrįžo namo, tikriausiai turėjo dirbti. Ji tikrai turėjo daug darbo. Vismare buvo įvairių lazaretų. Vienas jų buvo Heilig Geiste, kur buvo maitinami ir gydomi patys vargingiausi žmonės. Tai buvo žmonės, kurie neturėjo pinigų. Ten buvo gydoma daug infekcinių ligų. O dabar Alva žinojo ir apie rūsį tunelių sistemoje po Hanzos miestu. Kartais Marija parnešdavo namo maisto likučių iš sriubos virtuvės, o Georgas prie miesto vartų taip pat dažnai buvo papirktas prekėmis, todėl Alva dažnai pusryčiaudavo rytais. Tačiau ne šį kartą. Marijos ten nebuvo. Georgas miegojo. Jis buvo susisupęs į antklodę ir giliai kvėpavo. Alva atitraukė užuolaidą, kurią Georgas buvo palikęs atidengtą per naktį. Ją apėmė malonus jausmas, kai jis taip gulėjo, o ji nebuvo viena, beveik taip, tarsi būtų susigražinusi tėvą.

Tėvas sugrįžo. Beveik taip, tarsi jos motina vis dar būtų šalia. Alva tyliai nuėjo prie medinės virtuvės spintelės ir išsitraukė puodelį. Kiaurasamčiu ji įpylė į puodelį šilto vandens iš puodo, stovėjusio ant mažos kaitlentės. Nuo palangės paėmė kelis pipirmėčių lapelius, kuriuos buvo pasodinusi į vazonėlę. Ji kurį laiką maigė lapus rankoje, kol jie visiškai susmulkėjo, ir įdėjo žolelę į puodelį. Dubenėlyje ji rado šiek tiek duonos iš praėjusios dienos ir pusę obuolio - puikius pusryčius. Ji stovėjo prie lango ir kramtė, laukdama naujos dienos. Ji dar buvo visai šviežia po nakties, bet tai turėjo būti dar viena graži, saulėta diena: ryškiai mėlynas dangus, nė vieno debesėlio. Klykavo jūrinės antys, o tolumoje girdėjosi laukinės žąsys, keliaujančios į savo susibūrimo vietas. Ji klausėsi ir mėgavosi nuo uosto sklindančiais kvapais. Jūros kuro ir šviežios žuvies. Žvejai krantinėje tikriausiai pardavinėjo šviežias menkes ir silkes; praėjusį savaitgalį jie išpjovė dvi jūrų kiaulytes. Georgo knarkimas nustūmė jos mintis į šalį, ji susiruošė ir tyliai uždarė už savęs duris. Alva nušoko laiptais į sodą, atidarė nedidelį liuką į pašiūrę, kurioje buvo laikoma naminė kiaulė. Visi namo gyventojai dalijosi kiaule ir dešimčia vištų, iš kurių septynios dar buvo gyvos. Alva kruopščiai pritvirtino sklendę dirželiu, kad kiaulė negalėtų išlaužti durelių, ir patikrino visus vyrius, kad gyvūnas negalėtų ištrūkti ir kelti sumaišties sode. Priešais tvartą buvo nedidelis bėgimas. Jis buvo pakankamai didelis, kad kiaulė galėtų vieną kartą apsisukti. Vietos buvo

nedaug, bet ji suteikė jai gryno oro ir šiek tiek dienos šviesos. Iš šalia stovėjusio kubilą ji paėmė šiek tiek virtuvės atliekų ir išpylė jas kiaulei ant grindų. Tada ji nuėjo į kaimynės tvartą, o paskui ją - trys nekantrios katės. Ji atidarė duris, po kurių pelės tuoj pat išsibarstė į visas puses. Ji dviem rankomis iš maišo išberė grūdus ir išpylė maistą ant grindų vištoms ir kiaulei, nors jai buvo uždrausta tai daryti. Grūdai turėjo būti skirti vištoms ir gyventojams. Kiaulė patenkinta krūptelėjo ir sumurmėjo ir greitai viską suvalgė.

Ji paliko mažytę angą kaip duris su palydovu į kiemą ir atsargiai uždarė tvarto duris. Viščiukams visada buvo leidžiama bėgioti namo kieme. Senamiestyje buvo daug namų, kurių kiemai ar tvartai stovėjo gale. Šeimos arba samdiniai dažnai miegodavo pašiūrėse. Turtingesni žmonės gyveno tvartuose. Čia trijuose aukštuose gyveno šešios šeimos. Šeimininkai, žvakių gamintojas ir jo žmona, buvo tik dviese ir mėgo, kad aplink juos būtų žmonių, todėl ir atsirado ši bendruomenė. Kiekviena šeima turėjo po nedidelį kambarį. Niekas neturėjo viryklės, visi kartu gamino maistą nedidelėje bendroje virtuvėje, įrengtoje namo priestatėlyje. Tačiau Alva ir jos brolis savo kambaryje slapta pasistatė nedidelę virtuvėlę. Visi padėjo visiems kitiems. Alvai teko užduotis anksti ryte išleisti kiaulę į lauką ir lesinti vištas. Jai nebuvo leista imti kiaušinių, nes jie buvo parduodami turguje ir priklausė šeimininkui bei jo žmonai, o kartais jie tarpusavyje prekiaudavo namuose. Kiekvienas, kuriam likdavo maisto, o tai pasitaikydavo retai, turėdavo jį surinkti į kibirą priešais kiaulidę, kad gyvulys turėtų pakankamai maisto ir taptų gražus bei riebus. Metų pabaigoje kiaulė būdavo parduodama arba paskerdžiama. Visi namuose ką nors gaudavo. Paprastai tai būdavo kumpis, kurio turėjo užtekėti visai žiemai. Kitą pavasarį buvo perkama nauja kiaulė. Baigusi Alva perėjo per namą į nedidelę žvakių gamintojo dirbtuvę, kuri užėmė visą apatinį aukštą. Meistras stovėjo virš katilo ir vėl ir vėl į karštą žvakių vašką merkė ilgus siūlus, pritvirtintus prie apvalaus disko. Vašką jis pirkto statinėse uoste, kurios į Vismarą atkeliaudavo iš Rusijos per Baltijos jūrą ant krumpliaračių. Karštas vaškas prilipdavo prie siūlų ir greitai išdžiūdavo, vos tik sukietėdavo, jis vėl panardindavo mažas plonas žvakes į karštą vašką. Šį procesą jis kartojo tol, kol žvakė tapo pakankamai tiršta, kad ją būtų galima parduoti. Jį stebėjo pameistrys ir darė tą patį. Nebuvo jokio reikalo būti itin atsargiam ar meniškam, nes žvakės buvo greitai sunaudojamos ir žvakių gamintojas turėjo nuolat papildyti jų atsargas. Alva dažnai jiems padėdavo, kai turėdavo laiko. Alvai patiko žvakių gamintojas Gustavas. Jis spinduliavo ramybę ir santūrumą, jam nereikėjo nerimauti dėl savo ateities, nes žvakių, kaip ir duonos, visada reikėjo. Jis ir jo žmona daugiau vaikų neturėjo. Nė vienas neišgyveno pirmųjų penkerių metų. Gustavas pastebėjo Alvą ir palinkčiojo jai „Labas rytas“. Tada jis perbraukė gerklę ir sušuko: „Gustje, Alva jau čia!“. Iš už stendų, ant kurių buvo pakabintos grūdinti žvakės, išėjo žema, stora moteris. Ji apsidžiaugė pamačiusi Alvą ir priėjo prie jos. Praeidama pro Gustavą ir jo karštą mirkymo puodą, ji švelniai pabučiavo jį į skruostą. Ji kvepėjo suolu, o dirbtuvėse buvo nepakeliamai karšta. Gustavas ir Gustė prakaitavo apsilvę kombinezonus. Ji džiaugsmingai artėjo prie Alvos, bet tada kažkas atsitiko. Pameistrys bandė batų atbaidyti įsibrovusią vištą, nesuprasdamas, kaip kreivai ir neteisingai džiūsta jo žvakės. Galiausiai jo ratelis, ant kurio kabojo dagtys su pusiau užbaigtomis žvakėmis, iškrito jam iš rankų ir nusileido į purvą. Gustė dejavo: „O ne, o ne!“ ir dejuodama pribėgo prie jo. Ji stengėsi, kad žala būtų kuo mažesnė, bet per vėlai - prie deformuotų žvakių prilipo purvo, medžio drožlių ir vištų išmatų. Ji pakėlė laikiklio ratuką ir pakabino jį ant lentynos kabliuko. „O dabar eik!“ - sušnibždėjo ji pameistriui, kuris stovėjo kaltai suglebusiais pečiais. Jis griebė vištą ir išnešė ją į lauką. Neapsikentęs meistras toliau mirkė savo prekes karštame kubile. Gustė paėmė nuo kablio maišelį ir padavė jį Alvai. Ji pakabino jį per petį, nusijuokusi gūžtelėjo abiem pečiais ir žvilgtelėjo į Gustjė. Tada ji išėjo iš parduotuvės. Ji nubėgo prie miesto vartų Liubeko kryptimi, kur jos laukė Helmkė. Tikėkimės, kad Helmkė vėl jautėsi geriau. Alvaėjo pro daugybę vežimų ir vežimėlių, keliaujančių į turgų, ir susijaudinusi ieškojo draugės. Daugybė vežimų buvo sustoję priešais vartus ir laukė patikrinimo. Tuo tarpu vartų sargybiniai ieškojo kontrabandinių prekių. Nedidelis Helmkės sodo namelis stovėjo už miesto centro, ant ribos su žvejų nameliais. Kadaise tai buvo labai didelis namas, priklausęs ūkininkų šeimai. Būdama jauna mergaitė, Helmkė

ten dirbo tarnaitė ir auklė, išmoko siūti, gaminti maistą ir sodininkauti. Tačiau bėgant metams ūkininkų šeimą ne kartą ištiko nelaimė: prastas derlius, antpuoliai, sergantys vaikai ir mirtis. Jų ūkis kelis kartus buvo sudegintas ir vėl ir vėl atstatytas. Bėgant metams šeima ir namas mažėjo, o paskutinis išlikęs žmogus gyveno mažame mediniame namelyje su gražiu sodu, penkiomis obelimis ir daugybe uogų krūmų. Helmkės pasididžiavimas ir džiaugsmas buvo didelė, šviesiai mėlyna sena skrynja, išpuošta daugybe gėlių. Ši skrynja buvo su ja visą gyvenimą: iš pradžių sodyboje, o dabar - mažoje sodo trobelėje, ji nesugadinta pergyveno visus gaisrus ir antpuolius. Helmkė joje laikė maistą. Skrynja turėjo keturias kojeles ir visos keturios kojelės stovėjo keramikiniame dubenyje, kuris visas buvo pripildytas vandens. Tai buvo daroma tam, kad jos maisto nesugadintų kenkėjai, pavyzdžiui, skruzdėlės ir pelėdos. Vabzdžiai dažnai plaukiodavo dubenėliuose, o tai patiko vištoms, kurioms buvo leista bėgioti visur, net ir būdelėje. Pas Helmkę nebuvo vorų, tik vištų išmatos, kurias buvo galima lengvai nušluoti. Helmkė mylėjo savo vištas. Jos buvo tarsi jos vaikai, kurių ji niekada negalėjo susilaukti dėl smurtinio užpuolimo jaunystėje. Ji turėjo atidžiai stebėti savo viščiukus, kad jie nenuklystų ir nedėtų kiaušinių kur nors krūmuose. Kasdien būdavo bent po penkis kiaušinius. Jie buvo mažos senolės pusryčiai ir vakarienė. Pati Helmkė nežinojo, kiek jai metų. Ji nemokėjo nei skaityti, nei rašyti, nei skaičiuoti. Alva dažnai negalėdavo suprasti, iš kur ji turi jėgų atsigauti po kiekvienos nelaimės. Tą vasarą Alva pastebėjo, kad Helmkė darosi vis silpnesnė ir silpnesnė, dažnai kankina dideli skausmai. Alva labai susirūpino. Ji nenorėjo prarasti Helmkės, niekada. Ji jai padėdavo ir ją palaikydavo, imdavosi jos darbų, kur tik galėdavo. Kai Alva vis dar nematė Helmkės, ji nuėjo visą kelią iki jos namelio. Nuo jūros pūtė vėsus vėjelis, mėlyname, beveik be debesų danguje skraidė paskutinės lakštingalos. Ji niekur negalėjo pamatyti Helmkės tarp visų prekiautojų ir šurmuliuojančių vaikų. Jai per nugarą perbėgo šiurpas ir ji ėmė bėgti. Jai kilo baimė, kas, jei Helmkė.... Šios minties ji neapgalvojo iki galo. Iš tolo ji atpažino namą, nedidelę medinę tvorą ir aplink bėgiojančias vištas. Nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Ji įbėgo per sodą į namą ir iškart suprato, kad Helmkės nėra, o vežimėlio taip pat nėra. Ji ėmė labai nerimauti, nes neįsivaizdavo, kad vargšė senoji Helmkė galėtų viena traukti šį vežimą su obuoliais, moliūgų dėžėmis ir uogiene. Ji greitai nubėgo atgal į Hanzos miestą, į turgų, pro besibūriuojančius žmones, pro pranciškonų vienuolius šiurkščiais pilkais drabužiais ir pro kilminguosius bei damas, ramiai vaikštinėjančius rytais. Iš nugaros ji pamatė vežimą, kuris atrodė taip, tarsi pats važiuotų lentinu keliu. Alva bėgo vis greičiau ir pagaliau atpažino švelnius baltus Helmkės plaukus. Ji turėjo keliauti jau kelias valandas, nes taip lėtai traukė vežimą. Helmkė apsidžiaugė ir labai apsidžiaugė pamačiusi Alvą, tuoj pat sustojo ir pailsėjo. Visos jėgos iš jos akimirksniu išseko, dabar jai neberekėjo būti stipriai. Ji išvargusi nusišypsojo ir atsikrenkštė. Jie tikriausiai pasigedo vienas kito visoje minioje. Kurį laiką jie tiesiog stovėjo, o Alva nusišypsojo Helmkei. Helmkė atrodė stipresnė nei vakar, ji išsitraukė iš prijuostės kiaušinį ir ištiesė jį mergaitei. „Jis iškeptas, - pasakė Helmkė ir padavė jį Alvai, kuri tuoj pat suvalgė. Jis buvo puikaus skonio. Helmkė atsisėdo ant didelio riedulio šalia tako. Pūtė stiprus vėjas ir suko dulkes jai į akis. Užsimerkusi ji tarė: - Eikite pirmyn, aš lėtai seksiu paskui. Jau galite pasistatyti prekystalį. Gal jau gali ką nors parduoti. Aš skubėsiu kuo greičiau“. Alva tarė: „Ne, neskubėk, sulėtink tempą. Aš galiu tai padaryti, patikėk manimi. Kol tu atvažiuosi, aš jau būsiu pardavęs pusę vežimo!“ Alva pasilenkė prie vilkiko ir paėmęs vežimą vėl prisijungė prie procesijos į miestą. Galiausiai ji patraukė Helmkės vežimą per Lübsche Tor ir pasisveikino su Georgo bendražygiais. Dūsaudama ji tempė vežimą lygiais, bet nelygiais mediniais lentų keliais į turgų. Lübschestraße yra ilga ir vingiuoja pro įvairiausius prekystalius ir dirbtuves. Pro užėigą, kuri krepėjo alaus bokalu, apyniais ir plonu alumi, pro kepyklą, kur krepšiuose buvo sukrauta šviežia duona. Du pameistrai jau laukė su rankiniu vežimėliu, kad nuvežtų ją į turgų. Toliau - pro aplink bėgiojančias vištas ir kiaules, kurios stengėsi palaikyti miestelio švarą ir ėdė viską, kas papuldavo prieš jas. Jiėjo pro drožėją, kuris aštria geležimi drožinėjo subtilius meno kūrinius, taip pat drabužių segtukus ir žaislus. Jo mažasis sūnus pribėgo prie Alvos ir, kaip ir kiekvieną rytą, norėjo padovanoti jai mažą krepšį su rankomis išdrožinėtais smeigtukais, bet Alva nesustojo, ji nenorėjo sustoti ir sušuko jam: „Helmkė eina

paskui mane, duok jai savo krepšį. Iki pasimatymo po pietų!“ Berniukas džiaugsmingai mojavė jai iš paskos. Pas batsiuovį keli pameistriai taisė batus, kurie per greitai sulūžo. O batsiuovys gamino įvairiausias statines. Ji skubėjo, nes nenorėjo vėluoti. Turgaus diena jau beveik prasidėjo. Daugelis žmonių jau buvo pasistatę savo prekystalius, iškabinę pintines arba kaip tik gražiai pristatinėjo savo prekes. Pirmieji pirkėjai jau buvo atvykę ir derėjosi dėl gerų kainų. Alva nuėjo į Helmkės mėgstamiausią vietą, kai muitininkas jai pamojavo, ir iškart ėmėsi darbo. Vežimėlio šonus buvo galima lengvai pakelti, kad atsirastų nedidelis prekybinis staliukas. Ji išpakavo dėžes ir sudėjo uogienę, moliūgus, burokėlius ir džiovintų gėlių puokštes. Dvi vonias su obuoliais ji paliko vienoje pusėje priešais stalą. Ji pažvelgė į dangų ir nutarė nedengti didelio audeklo, kuris tarnavo kaip skėtis nuo saulės. Jai labiau patiko jausti šiltus saulės spindulius ant nugaros. Kitoje nedidelėje dėžutėje buvo antklodė, storas paltas, ašotis gaivaus skaidraus vandens ir siuvinėjimo rinkinys. Kadangi Helmkė čia praleisdavo visą dieną, ji dažnai laiką leisdavo siuvinėdama. Nepaisant garbaus amžiaus, ji buvo labai įgudusi. Alva padėjo kailinius ir antklodę ant tuščios apverstos dėžės, nuo nugaros nusiėmė nedidelį krepšį ir supylė jo turinį į tuščią pintą krepšį, nepavykusias žvakes, kurias šįryt jai padovanojo Gustė. Alvai buvo leista pasilikti už jas uždirbtus pinigus, Alva žinojo ir džiaugėsi. Nešvarios žvakės buvo pigios ir beveik visas jas pirkdavo daugiausia neturtingesni žmonės. Tačiau kartais Helmkė ir ji visai negaudavo pinigų, kartais tiesiog būdavo geriau, jei savo prekes iškeisdavo į kitas. Taip jos gaudavo duonos, pieno, sūrio ir net alaus ar kitų daiktų, pavyzdžiui, siuvinėjimo adatų ir spalvotų siūlų. Vėliau Alva į dėžę įdėdavo kelias žvakes, kurias Helmkė parsinešdavo namo. Baigusi tvarkytis, ji patenkinta atsisėdo ant dėžės. Paskui stebėjo aplink vykstantį šurmulį. Pirmieji klientai jau ateidavo ir pirkdavo iš jos šviežius, traškius obuolius. Į dešinę ir kairę nuo jos žmonės įrenginėjo savo prekystalius. Dešinėje stovėjo maloni moteris. Ji turėjo kailinių, kuriuos jos vyras parsivežė iš Norvegijos, ir visą dieną iš jų siuvo kepures ir pirštines. Jai iš kairės stovėjo džentelmenas. Jis turėjo prekystalį su moliniais ašočiais, lėkštėmis ir dubenėliais. Jo žmona ir vaikai, visos mergaitės, kurios buvo įgudusios labiau nei jis, visą dieną puodžius lipidė puodynėje kažkur miesto pakraštyje, o paskui pardavinėjo savo gaminius turguje. Alvos dėmesį patraukė staigus šurmulyš. Kažkur kilo ginčas. Valdžia tikrino, ar viskas tvarkoje. Visi vežimai su prekėmis turėjo būti patikrinti, todėl turėjo sustoti prie tarybos ženklo. Ten prekės buvo sveriamos ir matuojamos, nustatomos kainos ir muitai miestui. Iškaltus ir sukalibruotus matmenis buvo galima nuskaityti nuo rotušės ženklo. Vismaro gyventojai žinojo vertes ir jų laikėsi, jos buvo tikrinamos tik atsitiktinai. Visur tvyrojo šurmulyš. Visas turgus buvo pilnas mažų ir didelių prekystalių ir kioskų. Buvo daugybė pasiūlos. Buvo pintų krepšių, įvairių kailių ir odos, druskos iš Prancūzijos, spalvingų sagų ir medinių lėkščių, drožinėtu žaislų, duonos, daržovių, prieskonių iš tolimų kraštų, kepurių ir peilių, kuriuos buvo galima nusipirkti pas peilių galastuvą arba miesto sargybiniams pagaląsti kardus. Tuo tarpu Helmkė jau buvo atvykęs. Ji atnešė pilną krepšį medinių segtukų ir padėjo jį šalia žvakių. Jos draugiškas, švelnus veidas spindėjo saulėje. Alva užleido vietą. Tarp aplink vaikštinėjančių namų šeimininkių ir pirklių savo prekystalį pasistatė ūkininko šeima. Jie turėjo didelį vežimą su keturiais ratais, tokį didelį, kad po juo pavėsyje galėjo laikyti greitai gendančias prekes. Šeima atvažiuodavo dažnai ir paprastai pasilikdavo dviem ar trimis dienoms. Helmkė ir Alva juos pažinojo jau seniai. Jie taip pat prekiavo daržovėmis, grūdais ir vaisiais, bet nebuvo konkurentai. Jie buvo tarsi kaimynai. Helmkė vėl kasėsi į nosinaitę ir nustebo joje aptikusi kraujo. Ji greitai paslėpė jį savo rankinėje, neramiai žvilgtelėjusi Alvos link. Alva to nepastebėjo, ji turėjo akis tik į anapus esantį vikingą. Ūkininko žmonos vyras buvo aukštas, stiprus, tvirtų raumenų vyras, jaunas ir gražus. Jis atrodė kaip tikras vikingas, pagalvojo Alva, griežto, bet draugiško veido. Kartais su juo atvykdavo žmona ir du jų vaikai, kaip šiandien. Bet kartais jis ateidavo ir su mokiniu. Alva manė, kad kaip ūkininkų šeima turite teisę, kaip kitaip galėtumėte sau leisti ketaus grafiną. Buvo ir molinių puodų, kuriuos galėjo sau leisti dauguma žmonių. Tai buvo nedideli apvalūs puodai su rankenomis šonuose ir mažomis kojelėmis, pritvirtintomis prie pagrindo, kad jie galėtų tvirtai stovėti virš ugnies. Alva labai džiaugėsi, kad ūkininko žmona buvo su jais. Ji jai labai patiko. Ūkininko žmona buvo tokio draugiško veido, mėlynų akių ir tiesių juodų plaukų.

Būdama šalia jos Alva jautėsi tokia saugi ir apsaugota, tarsi jos visada būtų pažįstamos. Jos veidas jai priminė motinos veidą. Du berniukai, kurie pastaruoju metu vis dažniau ateidavo kartu, rūpinosi prekystalio įrengimu. Kadangi jų tėvas seną arklį nuvedė į pievą už miestelio, jis kuriam laikui dingo. Pievoje buvo aptvaras, kuriame buvo laikomi keli gyvuliai, ir, žinoma, jie buvo prižiūrimi. Alva pastebėjo, kad Helmė drebėjo šalia jos ir kažką murmėjo. Alva pasilenkė prie jos, bet nieko nesuprato. Ji paėmė storą antklodę ir apklojo ją Helmę. Helmė padėjo, giliai atsiduso ir vietoje užmigo. Senoji moteris šiek tiek knarkė ir kartkartėmis kosėjo. Šiandien verslas sekėsi neblogai. Alva pardavinėjo ir prekiaavo obuoliais, pirmas krepšys jau buvo tuščias, o ji stebėjo, kaip moteris kitoje gatvės pusėje pasistatė viryklę, bet jos neužsidegė. Ji pastatė ant viršaus keraminį puodą ir jį atidarė. Puode buvo baltos, riebios pastos. Iš šalia esančio maišelio ji paėmė duonos riekę ir užtepė baltos pastos ant duonos. Tada ji atidarė nedidelį keraminį indelį, kuris buvo uždarytas plačiu kamščiu, ir ant išteptos duonos užbarstė baltai žalių miltelių. Alva stebėjo ją ir spėjo, kad tai druska su džiovintomis žolelėmis. Moteris atsistojo ir priėjo prie Alvaro. Ji nusišypsojo ir padavė jai duoną. Ji tarė: - Tai taukai. Labai skanu. Pasimėgauk ją ir pasakyk man, ar ji gera, ar netrūksta kokių nors žolelių.“. Alvaras padėjo jai ir dėkingai nusišypsojo. „Beje, aš esu Marta, o štai ten mano vyras Alreichtas“, - ji parodė į aukštą vikingą susivėlusiais šviesiais plaukais ir raudona barzda, kuris kaip tikėjo alėja su kitu vyru. „O tai mūsų vyriausieji vaikai - Bruno ir Anzelmas, - ji paglostė berniukų galvas abipus savyų. Berniukai pamojavo Alvai ir tada paklausė mamos: - Ar jau galime eiti?

Prašau, mes tuoj grįšime!“ - „Neužtruksime ilgai!“ - pasakė Anzelmas, visas suaugęs, nors jam buvo tik aštuoneri. Jų mama atsakė: „Taip, bet saugokite save. Visada būkite kartu. Iki pasimatymo, smagiai praleiskite laiką!“ Abu berniukai griebė vienas kitą už rankos ir išbėgo. Kai Alreichtas prisijungė prie Martos prie stendo, Alva atpažino, su kuo kalbasi. Tai buvo Georgas, jos brolis. „George!“ - sušuko Alva, bet Georgas per turgaus triukšmą jos neišgirdo. Jis pasisveikino su Marta, tarsi jie būtų pažįstami, ir Marta maloniai nusišypsojo atgal. Alva nenorėjo trukdyti Georgo pokalbio, jis vis tiek prieis ir ją pasveikins, pagalvojo ji ir pasitaisė Helmės antklodę ant nugaros. Marta nusišypsojo ir pažvelgė į Alvą. „Vaikai nori apžiūrėti Vismaro turgų, - pasakė ji, - iš pradžių tu padėk jiems viską sutvarkyti, o paskui jie galės užsiimti patys. Vėliau galėsite padėti mums prekiauti“. Alva linktelėjo galva ir pažvelgė paskui berniukus, kurie jau seniai dingo minioje. Iš kur atsirado visi šie žmonės, susimąstė Alva. Viena žąsis susijaudinusi klykė ir agoniškai bėgo siaura alėja tarp turgaus prekystalių. Iš paskos sekė jos būsimoji šeimininkas. Alva su pasimėgavimu kramtė duoną ir, stebėdama žąsį, mintyse kikenė. Duona buvo skani! „...Žolelių netrūksta. Skanu!“ - pasakė ji laiminga ir patenkinta. Marta jai buvo tokia maloni. Alva stebėjo ūkininkų šeimą jau daug mėnesių. Kiekvienas turėjo savo mėgstamą vietą turguje. Dėl to puikiai pažinojo žmones iš dešinės ir kairės, priekyje ir gale. „Džiaugiuosi tai girdėdama!“ - pasakė Marta, grįžo prie prekystalio ir ištiesė gražiai nupoliruotą lentą, ant kurios padėjo kelias riekes duonos, visas jas aptepė žolelių lašiniiais, o paskui papuošė džiovintais medetkų žiedais. Tada ji garsiai sušuko: „Sumuštiniai su lašiniiais, sumuštiniai su šviežiais lašiniiais!“ Žmonės iš visų pusių puolė žiūrėti ir pirkti. Alva ir Helmė niekada nešaukė apie savo prekes, žmonės tiesiog praeidavo pro jų mažą prekystalį. Alva nuoširdžiai nusijuokė, pažvelgė į dešinę ir į kairę, visur tvyrojo turgaus šurmuly. Daugybė žmonių kažką šaukė: „Kailiai!“, „Alus, šviežias alus!“ arba „Vaisiai, pirkite vaisius!“ ir dar visokių kitokių dalykų, buvo gana triukšminga, ir tai ją juokino ir džiugino, ji mėgo šias dienas. Žinoma, ji matė ir maišelių plovėjų bei vagių, kuriems čia ir ten sekėsi. Staiga šalia jos pasigirdo kosulys. Alva pasilenkė prie Helmės, kuri vis dar miegojo. Helmės plaukai buvo labai ploni, ji atrodė taip, tarsi ant galvos būtų užsidėjusi vatą. Alva meiliai žvelgė į savo senąją draugę. Staiga į ją pažvelgė pavargusios, bet draugiškos akys. Tačiau darnią tylą tarp jų sudrumstė kurtinantis, baimės kupinas riksmas.

Per turgaus aikštę nuo maudžiančio vyro nubėgo vyriškis papilkėjusiu veidu ir riebiais skruostais. Pirtininkas su replėmis dantims traukti bėgo paskui jį. Daugybė žmonių pratrūko juoktis ir skatino batsiuvių bėgti greičiau. „Georgai, ar matai, kad...?“ Alva pašaukė prie ūkininko prekystalio. Bet

Georgas buvo dingęs, o Alreichas buvo užsiėmęs sumuštiniais su lašiniiais tepimu. Alva gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo, atsisėsdama šalia Helmkės, kuri dabar taip pat buvo atsibudusi ir žvali. Ji dar nesuvalgė pusės duonos ir padavė ją Helmkei. Ji turėjo būti alkana. Daugybė žmonių užsuko pas ją ir pasakojo istorijas, šnekėjosi tarpusavyje. Turgaus diena buvo tarsi kalbantis laikraštis, sužinodavai visas naujienas. Žmonės kalbėjo apie piratus ir brolius Vitalius, apie naujausius žygius į ūkius ir pilis, apie riterius ir tolimas šalis. Staiga užsuko Petras. Jis po pažastimi laikė audinių ryšulius ir šypsodamasis žvelgė į Alvą. „Ką tu čia veiki?“ - paklausė Alva. Ji apsidžiaugė ir pašoko. „Na, mano darbas!“ - pasakė Petras ir pažvelgė į žemyn į audinio ryšulius, kuriuos laikė rankoje. „Dar turiu pristatyti šiuos, paskui dar tris kitus pristatymus ir tada šiai dienai baigsiu“. Jis susimąstė. „Na, tai ne visai tiesa, dar turiu išmokyti lotynų kalbą, rytoj einu pas pranciškonų vienuolius gauti naujų pergamentų, o paskui jie visada nori žinoti, ką išmokau.“ Jis truputį sumirksėjo, lotynų kalba jam nepatiko. Jam patiko matematika, jūreivystė ir geografija. Jo tėvai buvo turtingi žmonės, ir vėliau Petras turėjo perimti tėvo prekybos įmonę. Jo tėvui priklausė du krumpliciaračiai. „Ar galvoji apie šį vakarą?“ - paklausė jis Alvaro šnibždėdamas, kad Helmkė jo negirdėtų. Helmkė vis tiek nesiklausė, iš nuovargio jau vėl užmigo ant dėžės. „Žinoma!“ - atsakė Alvaras. „Kaip ir tarėmės, susitiksime, kai bažnyčios laikrodis išmuš penkias, prie kelio priešais vienuolyną, - paaiškino ji, - tikėkimės, kad Hugo ateis laiku.“ „Tikėkimės!“ - nusišypsojo Piteris. „Jei jis vėl neišgers tiek alaus, kad nepastebės laiko“. „Nesuprantu, kodėl jis geria tiek daug alaus“, - susimąstė Alva. „Geras alaus meistras turi daug ką išbandyti, rasti naujų receptų, o paskui kartkartėmis jų paragauti, - paaiškino Piteris. „Juk Vismar raudonasis alus yra vienas geriausių. „Aš turiu eiti į priekį. Pasimatysime vėliau, gal turėsiu kitą siuntinį, kuris mane čia pravažiuos pro jus, tada galėsime dar kartą pasikalbėti!“ „Gerai!“ - kupina laukimo atsakė Alva, jos skrandis dilgčiojo ir ji jam mirktelėjo. Petras dingo minioje. Marta ir Alreichas buvo labai užsiėmę. Sumuštiniai su lašiniiais buvo labai populiari. Tuo tarpu berniukai grįžo ir padėjo prekiauti. Jų tėvas Alreichas įsitaisė patogiai. Jis gulėjo ant vežimo viršaus apsivyniojęs kailiniais, leido saulei šviesti į veidą ir miegojo. Jie tikriausiai pardavinėjo pakaitomis. Muzikantai grojo fleita, kai kurie žmonės plojo į taktą. Alva išgirdo pokalbį apie piratą. Jis buvo apie Klausą Štortebekerį, Vitalienbrūderio vadą. Jam priklausė piratai Gödeke Michelsas ir magisteris Vigboldas. Jie buvo vadinamieji Likedeeleriai, t. y. lygintojai. Viską, ką pagrobavo, jie dalydavosi po lygiai. Ne tik piratams, bet ir gyventojams, dažniausiai žvejų miesteliuose ar kaimuose, kuriuose jie slapstėsi. Prekės galiausiai buvo parduodamos per vežėjus ir pirklius, taip pat atkeliaudavo į Vismaro miesto turgų ir saugomais Hanzos keliais nežinia kaip būdavo paskirstomos po visą šalį. Alvai patiko broliai Vitalienai, jie buvo baisūs piktavaliams turtuoliams, bet sąžiningi draugiškiems gyventojams. Daugelis paprastų žmonių juos palaikė, slėpė ir net padėjo piratams. Kiti žmonės jų nekentė ir norėjo, kad visi piratai būtų pakarti, bet tai daugiausia buvo turtingi pirkliai arba didikai. Deja, Alva daug ko nesuprato, nors ir kreipėsi į du vyrus. Ji girdėjo tik tiek, kad piratai atvyksta į Vismarą sudaryti sandorio su miesto tėvais. Alva dilgčiojo iš susijaudinimo, mąstė ji. Piratai atvyksta į mūsų miestą, galbūt Klausas Stortebekeris! Žinoma, tai jo gimtasis miestas. Bet ko jis čia nori? Ar jis čia turi šeimą? Be abejo, jis turi šeimą kiekviename žvejų kaimelyje, pagalvojo ji. Galbūt, ir jos širdis ėmė šokinėti krūtinėje, broliai gali net priimti į laivą piratų moterų.

4 skyrius

Hugo tėvo alaus darykloje vyko daug darbų. Šiandien jie visi kartu bandė naują veislę ir atvežė visą krovinį apynių. Pameistriai ir pameistrės visą dieną buvo užsiėmę uoste, saugodami prekes. Verslas buvo daugiau nei puikus! Hugo tėvas visada mėgo pabrėžti, kad be Hanzos sutarties miestui niekada nebūtų taip gerai sekėsi, kaip dabar. Žmonės būtų pirkę kaip išprotėję. Visi, kas galėjo dirbti, būtų turėję darbą ir visi būtų galėję sau leisti ypatingus daiktus. Taip paprastai skambėdavo jo pagyros Hanzai. Hugo turėjo daug darbo, koja jau nebe taip skaudėjo, jis kelis kartus keitė tvarstį ir kartkartėmis į jį lašino kelis geltonus lašus. Anksti ryte jis išplaudavo katilus ir

dabar padėdavo iškrauti didžiulius apynių ryšulius. Apynių jie gaudavo iš visur, vietiniai buvo pigesni, bet iš Bavarijos ar Belgijos atvežti apyniai turėjo kitokį skonį, o pridėjus miežių iš skirtingų auginimo regionų, eksperimentuoti gaminant naujas, gardžias alaus rūšis buvo tikrai smagu! Pamažu artėjo popietė ir saulė jau leidosi. Aukšti dviaukščiai namai metė ilgus šaltus šešėlius. Pasigirdo skambutis, skelbiantis, kad šiandienos turgaus diena baigėsi. Pirmieji prekystaliai jau buvo uždaromi, o prekystaliai išmontuojami. Helmke visą dieną miegojo, ji vis dar sėdėjo ant dėžės ir kartais trūkčiojo. „Tikriausiai jai skauda arba ji sapnuoja blogą sapną“, - pagalvojo Alva. „Nagi, Helmke, pakuojamės. Mes viską pardavėme!“ Alva padėjo senutei atsistoti. „Ką darysime su šiais blogais obuoliais? Ar galiu juos paimti mūsų namų kiaulėms?“ „Žinoma“, - sušnabždėjo Helmke, ji buvo visai silpna. „Ar galėsi mane parvežti namo? Nežinau, ar sugebėsiu viena nueiti pėsčiomis“. „Žinoma, su malonumu!“. Kitapus kelio stovėjo iš dalies išardytas fermos tvartas. Vaikai padėjo viską sutvarkyti ir tvarkingai supakuoti prekes. Alreichas po vežimėliu pakišo kelias dėžes, o ant viršaus - maišus. Tuo pat metu Marta ištempė didelę drobės palapinę ant viso arklio traukiamo vežimo. Šiąnakt jie tikriausiai miegos joje, kad nereikėtų su daiktais kraustytis į pievą, pagalvojo ji. Mieste daug saugiau. Ant viryklės virė nedidelis puodas. Alvos skrandis gurgtelėjo. Tikriausiai jame buvo skani sriuba, nes nuostabiai kvėpėjo daržovėmis, žuvimi ir lašiniais. Ji mielai būtų paragavusi sriubos. Turi būti nuostabu gyventi ūkyje, kasdien turėti ką valgyti ir kiekvieną rytą rūpintis gyvuliais bei augalais. Jei ji turėtų ūkį, augintų gražias gėles, o paskui jas rištų į vainikus ir gražius ryšulius, turėtų gyvulių ir juos prižiūrėtų, o gal net ir Petras ten būtų, ir tada jie kartu turėtų vaikų, kuriuos ji galėtų prižiūrėti. Alva nusijuokė iš šių minčių. Ji džiaugėsi savo gyvenimu. Jai buvo tik keturiolika, o ji jau galėjo įsivaizduoti šeimyninį gyvenimą! Ją džiugino ši mintis. Baigusi darbą ir sudėjusi visas dėžes vieną į kitą, ji padėjo Helmkei atsistoti ant vežimėlio. Alreichas priėjo ir atsargiai padėjo teisingai pasodinti senutę, kad ji nenuslystų žemyn. Jis taip pat padėjo Alvei stumdamas vežimėlį, kad jis riedėtų. „Ačiū ir iki rytojaus!“ - sušuko ji Alreichui, Martai ir vaikams. Jie buvo tokie malonūs jai ir ji nekantravo juos visus vėl pamatyti rytoj. Ji pamatė, kad Marta atrodo labai susirūpinusi, ir ištiesė Alreichui ranką. Taigi Alva iškeliavo Lübsche Strasse gatve. Berniukas jau laukė prie drožėjo. Alva sustabdė vežimą ir krovimo aikštelėje prie Helmkės ieškojo jo krepšelio. „Šiandien pardavėme ne visus drabužių segtukus!“ Ji ištiesė jam krepšį. Jis pažvelgė į vidų ir jo veidas, iš pradžių beveik liūdnas, ėmė šviesėti. „Ačiū, Helmke!“ Jis nusilenkė ir dar eidamas sušuko: „Gero vakaro!“. Alva apsidžiaugė išgirdusi tiek mandagumo. „Ką šį kartą įdėjai jam į kišenę?“ Helmke nusišypsojo: „Didelį dubenį medaus.“ Ji žinojo, kad tai gerokai per daug. Helmke didžiąją dalį sąvaržėlių supylė į savo barterinių prekių dėžutę, kurią pasiėmė su savimi namo. Alva patraukė, o Helmkei teko būti atsargiai, kad nenuslystų žemyn. Vežimėlis nebuvo toks sunkus. Helmke svėrė nedaug. Kai jie pravažiavo miesto vartus, senutė tarė: „Noriu eiti viena, leiskite man pabandyti“. „Ar tikrai?“ Helmke linktelėjo galva ir patikino, kad jai pavyks. Ji jautėsi gerai, buvo sukaupusi jėgų, visą dieną miegojo ir gerai valgė. Dabar jai pavyks. Alva nebuvo tikra, bet nenorėjo globoti Helmkės, todėl padėjo jai nusileisti. Helmke nušliaužė nuo automobilio ir tvirtai atsistojo kojomis ant žemės. Alva šiek tiek įtariai pažvelgė į ją, nes nemanė, kad senutė galėtų pati įveikti kelią. „Padaryk man paslaugą, Alva. Nuvežk automobilį į mano namus. Jei dar galite ir turite laiko, būtų malonu, jei galėtumėte prisirinkti obuolių ir sudėti juos čia... - plonais pirštais ji bakstelėjo į sukrautas dėžes, - „... ir nunešti viščiukus atgal į vištidę. Būtų labai malonu, o visu kitu pasirūpinsiu vėliau.“ Mergina susimąščiusi linktelėjo galva. „Aš tai padarysiu, - tarė Alva, - bet ką tu ketini daryti? Ar tikrai esi tikra, kad nori eiti viena?“ „Taip, tikrai noriu užsukti pas Albertą, gal kartu suvalgysime duonos ir pasikalbėsime apie senus laikus.“ Helmke nusišypsojo. Alva, žinoma, žinojo, kad Helmke buvo įsimylėjusi Albertą. Jis buvo žvejys ir jaunystėje visą dieną praleisdavo jūroje. Dabar jis taisė tinklus ir jauniems žvejams dalijo patarimus bei geranoriškus patarimus. Alva apžiūrėjo Helmke aukštyn ir žemyn, kad įsitikintų, jog ji tikrai pakankamai stipri. Paskui nusišypsojo ir tarė: „Gerai, tikiuosi, kad jums abiem bus smagu ir pasveikinsite brangų Albertą!“ Paskui ji griebė automobilį ir smėlėtu taku nubėgo į mažą namelį. Atvykusi prie namelio ji padarė tai, ką buvo pažadėjusi Helmkei. Ji viską paruošė rytdienos turgaus dienai. Grįždama atgal į miestą ji

bandė pastebėti Helmkę, einančią link žvejų namelių, bet, žinoma, ji jau seniai buvo dingusi, vadinas, jai tikrai gerai sekėsi ir buvo atgavusi jėgas. Alva su palengvėjimu nuėjo į susitikimo vietą, nes jei į Vismarą atvyktų šiek tiek anksčiau, galėtų užsukti į sriubos virtuvę. Ji nevažiavo namo, nes nenorėjo trukdyti broliui. Georgas tikriausiai dar miegojo jų bendroje lovoje. Tačiau pusiaukelėje ji persigalvojo ir nusprendė užsukti į Hugo alaus daryklą. Ji iš tolo pamatė Hugo tėvą už uždeigos prie vandens vartų. Greitai ir neatkreipdama į save dėmesio ji nuėjo prie kitų durų, nes tikrai nenorėjo sutikti Hanso. Hugo broliai ir seserys buvo išsibarstę visur, bet ji niekur nematė Hugo. „Palaukit!“ - sušuko ji, griebė kažkam už kaklo ir sučiupo mažą berniuką. „Ar žinai, kur yra Hugo?“ Nustebęs berniukas pažvelgė jai į akis ir po kelių sekundžių atpažino. „O, tai tu, negali manęs taip gąsdinti, Alva!“ Ji gūžtelėjo pečiais. „Taigi, kur jis dabar yra?“ „Taip, aš apie tai galvoju!“ Jis dviem pirštais susuko savo baltai šviesias garbanas. „Manau, kad jis rūsyje...“ „Ačiū, Artūrai!“ Ji iš tiesų jį ten rado. Jis kalbėjosi pats su savimi. Hugo buvo juokingas, jis buvo linksmas, drąsus, šiek tiek lėtapėdis ir visada linksmas. Su juo bet kada galėjai linksmintis, bet kažkodėl jis buvo ir keistas. Koks vaikas kalba pats su savimi? Na, jis jau nebebuvo vaikas. Hugo buvo metais vyresnis už ją, būtent 15, taigi, žinoma, tu jau nebe vaikas ir, žinoma, taip pat darai tai, ką daro suaugusieji, pavyzdžiui, geri alų ir kalbiesi su savimi. Hugas jau vėl buvo girtas, bent jau šiek tiek, pagalvojo Alva. „Sveikas, Alva!“ Jam buvo malonu ją matyti. „Ką tu čia veiki?“ „Atvykau tavęs pasiimti, ar galiu tau dar kuo nors padėti?“ Jis atsitiktinai jai pamojavo ranka. „Ne, ne, ne, tuoj baigsiu. Turiu tik baigti šveisti šį virdulį. Jis turi būti spindinčiai švarus!“ Jis beprotiškai šveitė aplink virdulį, vienoje rankoje laikydamas šluostę, kitoje - šepetį. Alva pamatė, kad vanduo kibire buvo labai švarus. Ne toks kaip uždeigoje, bjaurus ir smirdantis. Visas rūsys spindėjo ir blizgėjo, buvo tikrai neįtikėtinai švarus. Akimirka jai pasidarė gėda dėl savo purvinų drabužių. Niekur nebuvo nė vieno voratinklio ar kitokio parazito. Virduliai blizgėjo. „Ką šiandien išvirėte? Ar yra naujo skonio?“ „Taip, išbandėme kažką naujo, ar nori paragauti?“ Alva nelabai žinojo, ar turėtų, nes šiandien turėjo eiti į tą baisų tunelį po turgumi. Ji jo bijojo, nes Hugas jai pasakojo, kad buvo užlipęs ant sutraiškytos žiurkės, kuri iš visų pusių apnuogino vidurius, masiškai pasipylė kraujas ir išsipūtė visos žarnos. Alvai buvo labai baisu. Ji pagalvojo apie tai ir tada pasakė: „Taip, o taip, norėčiau tai išbandyti!“ Ji tikėjosi, kad tai nuramins jos baimę. „Gal dar gurkštelsiu alaus! Gal tada rūsyje nebus taip baisu?“ - pasakė Hugas, žvilgtelėjo į ją ir nusijuokė. Cha cha, pagalvojo Alva. „Kokį alų išvirėte?“ „Pabandyk štai šito!“ Jis ištiesė jai ąsotį ir nubėgo prie prekystalio. Atsinešė puodelį su vaisiais ir triumfavo. „Ką?“ - nustebo ji, - „nesakykite, kad į alų dedate raudonųjų serbentų?“ „Taip, raudonųjų serbentų!“ Jis manė, kad tai visiškai normalu. „Taigi, uogienė iš raudonųjų serbentų.“ Jis paragino ją, rodydamas į ąsotį. „Kodėl nepabandžius? Labai skanu!“ „Tu į alų įmaišei uogienės, tai turėtų būti skanu?“ „Taip, taip! Kodėl nepabandžius? Alus nusidažė raudonai, kai įmaišiau, ir dabar jo skonis saldus ir ne toks kartus. Patikėk manimi.“ Hugo kalbėjo ir kalbėjo kaip tikras pirklys. Alva pakėlė bokalą prie burnos, netikėdama papurtė galvą ir linksmi pažvelgė į jį. „Gerai.“ Ji paragavo ir priplojo liežuviu prie burnos stogo. Hugas buvo plačiai atsimerkęs ir keistai susijaudinęs. Jis nervingai žingsniavo nuo vienos kojos ant kitos. „Skonis keistas, šiek tiek panašus į alaus, daug švelnesnis...“. Ji susimąstė: „...bet ir vaisinis, kažkoks malonus“. Ji dar kartą gurkštelėjo ir pastebėjo, kad su kiekvienu sekančiu gurkšniu skonis vis geresnis. „Kaip norite jį pavadinti?“ Šį kartą ji išgėrė tinkamai ir Hugo atsipalaidavo. „Dar nežinau.“ Jis labai džiaugėsi, kad šį kartą jo išradimas pasiteisino. „Ar ketinate jį pardavinėti viršuje prie baro?“ „Tiesą sakant, taip.“ Hugo didžiavosi. „Aš manau, kad tai tikrai puiku!“ - šyptelėjo Alva išverstomis akimis, o alus jau darė savo darbą. „Gal pasiimsime Petrui ko nors paragauti, kada jūs čia iš tikrųjų baigsite?“ Ji apsižvalgė: „Už minutės!“ Jis greitai įstūmė dubenį vaisių į Alvos skrandį ir nukrito ant grindų. Ji pastebėjo gilią žaizdą ant jo dešiniojo dilbio. „Tu kraujuoji!“ Alva su siaubu suprato. „Kas atsitiko?“ Jis trumpam sustojo, pažvelgė į savo ranką ir pasakė: „Vakar vakare uždeigoje įvyko muštynės.“ Toliau valydamasis jis tęsė valymą. „Tai buvo dėl Štortebekerio, kuris nori sudaryti sandorį su Vismaru. Salėje taip pat buvo konkių savininkai iš Hamburgo, jie turi tris dienas gulėti kelkraštyje čia, prie Vismaro, ir pateikti savo prekes parduoti mūsų miestui, na, ir jie mieliau matytų, kaip Štortebekeris pakimba, nei sudarytų sąjungą su

Vismaru. Vismaras nori pasiūlyti broliams Vitalienams apsaugą mieste, o mainais už tai piratai turėtų pardavinėti savo prekes čia, turguje ir uoste.“ Jis valė ir valė. „Asmeniškai aš manau, kad tai tikrai gerai!“ Jis pažvelgė Alvai į akis, kuri įdėmiai klausėsi. „Į miestą atvyks daug prekeivių, daug pirkėjų, o Vismar'o išdas pasipildys pajamomis iš mokesčių, be to, vargu ar kas nors išdrįs pulti mūsų Hanzos miestą, juk čia gali būti patys garsiausi piratai visoje Baltijos jūroje, kas gi būtų toks neatsargus?“ - paklausė jis ir nusijuokęs atsisuko į Alvą. Paskui susimąstė: - Taip, bet hamburgiečiai ar danai nori tam užkirsti kelią, medžioti Likedeelerius ir patraukti juos atsakomybėn kaip visus nusikaltėlius. Jie taip pat sakė, kad visuose Hanzos miestuose ieško šeimos narių ir nori juos pagrobti kaip įkaitus.“ „Kodėl?“ - nesuprasdamas paklausė Alva. „Jei jie turi įkaitų, gali būti, kad Stortebekeris ateis į pagalbą ir pakliūs į spąstus“. „Tai siaubinga!“ Jai patiko Klausas Stortebekeris ir jo piratai. „Nenoriu, kad į mūsų miestą įsiveržtų hamburgeriai!“ „Ne!“ - sušuko Hugas. „Jis gali pernelyg gerai pasislėpti Hanzos mieste, pagalvok apie vienuolių tunelį po miestu, per daug siaurų gatvelių ir sąjungininkų!“ Jo akys nušvito iš susijaudinimo. Alva garsiai iškvėpė, jai palengvėjo. „Jei taip, jie pagaus jį jūroje!“ - ir Alvos kakta vėl suraukė išgąstį. „Šiaip ar taip, praėjusią naktį puodeliai ir ąsočiai skriejo oru į mane, o aš paaukoju ranką, kad apsaugočiau savo veidą.“ Hugas buvo pripratęs prie sužeidimų. Galiausiai jis baigė valyti. Alva suvalgė visus vaisius ir uogienės likučius ir nebebuvo tokia apsvaigusi. Jis nusiplovė rankas, nusivilko šlapią chalata ir apsivilko naują. „Galime eiti!“ Alva žengė žingsnį ir suklupo, žinoma, jai vis dar svaigo galva. Ji netvirtai atsistojo ir truputį stabtelėjo atgal. Hugas turėjo nusijuokti. „Nagi, aš tave prilaikysiu, negaliu sulaukti, ką pasakys Petras, kai pamatys tave tokią!“ Jis susigūžė iš juoko. Kartu jie atnešė nedidelį keraminį buteliuką ir įpylė į jį vaisinio alaus. „Jis pats galės jo paragauti“, - ir tada jie užlipo mažais laiptais. Išėję iš alaus daryklos, jie pastebėjo, kad daugybė žmonių eina uosto link, kažkas juose buvo keista, nes žmonės nieko neturėjo rankose, jokių vežimų, maišų ar kitų prekybos prekių. Jie visi ėjo link vandens vartų, uosto link, ir žvelgė į Vismargo įlanką, iš kurios atplaukdavo visi prekybiniai laivai, ir pagaliau Alva ir Hugas atpažino, ko tie žmonės ieškojo. Beveik be vėjo vandenyse tyliai ir mistiškai vienas paskui kitą plaukė trys krumpliaračiai. Jie sumaniai įplaukė į Vismaro uostą. Visų trijų laivų stiebų centre plevėsavo pažįstama vėliava. Bauginanti piratų vėliava. Daugelis žmonių džiūgavo, kiti išsigandę žvalgėsi aplinkui. Alva tarp jų matė keistus žmones, apipliesčiusius ir purvinus, su pusiau nuplėštomis ausimis ir nubrozdingais veidais. Hugas stumtelėjo juos ir sušnabždėjo: „Vitalijos broliai, visur!“ ir paliepė eiti uosto link. Kitaip buvo bauginančiai tylu, be debesų mėlynu dangumi tyliai skraidė rajos. Staiga pasigirdo šaižus švilpukas ir kogu būrės buvo nuplėštos, pritvirtintos prie stiebo, inkarai nuleisti ir visi trys laivai storais lynais pritvirtinti prie krantinės. Laive jie stovėjo lyg žmonių grandinė, piratai glaudžiai vienas prie kito. Jie atrodė bauginančiai, kartais dėvėjo šarvus, kartais buvo beveik nuogi, daugelis nešėsi ginklus, o jų oda buvo nusėta randais. Pirmasis išlipęs iš laivo buvo stambi figūra. Hugas vėl stumtelėjo Alvą: „Tai Klausas Stortebekeris!“ Jis vilkėjo smėlio spalvos apsiaustą su vyno raudonumo aksomine liemene, prie šono nešėsi platų kardą, nedidelį odinį maišelį, o ant nugaros - beretę. Jo ilgi, šviesūs ir išpuoselėti plaukai plaikstėsi staiga pakilusiam vėjyje po sena odine kepure. Pirmieji išlipo ir kitų laivų vadai: Gödeke Michelsas ir magistras Viegboldas. Kai Stortebekeris ėmė mojavą vismariečiams ir sveikino juos, nuotaika praskaidrėjo ir pasigirdo šiltas sutikimas. Staiga iš kažkur net pasigirdo grojantys muzikantai. Alva ir Hugas taip pat atsipalaidavo. Alva sunkiai atsiplėšė nuo piratų kapitono žvilgsnio, jos širdis ėmė jaudinamai plakti. Hugas bandė Alvą patraukti miesto link, bet ji taip norėjo pamatyti Klausą Stortebekerį iš arti. Ji tikrai apsunkino Hugo padėtį. „Tiesiog eikite, turime pamatyti Piterį, jis tikriausiai jau laukia!“ Atvykę prie pranciškonų vienuolyno, jie stengėsi nesusidurti su vienuoliais. Daugelis vienuolių buvo sode, laistė ar ravėjo vaistines ir kulinarines žoleles. Kiti vienuoliai tyliai šnekučiavosi tarpusavyje arba sėdėjo ant suolų prie vienuolyno ir skaitė pergamentus. Petras priėjo prie jų švytėdamas iš džiaugsmo, kai pamatė juos už mažos sienelės, ir staiga neatrodė toks laimingas, kai pažvelgė į vienuolius. „Pusę dienos dariau tai, ką jie daro“. Į jų klausiančius žvilgsnius jis atsakė: „Mokiausi lotynų kalbos, rytoj būsiu egzaminuojamas. Mano tėvas grįš vakare. Tikiuosi, kad taip ir bus. Norėjau iki to laiko baigti visus

namų darbus. Labai laikiu, kada galėsiu jį pamatyti!“. Alva pajuto, kad jis nerimauja. Praėjusią savaitę tėvas turėjo grįžti į Vismarą, bet paprastai jis vėluodavo. „Kur jis buvo paskutinį kartą?“ - paklausė ji, kad atitrauktų jo mintis. Petras susimąstė: „Tiksliai nežinau, manau, kad paskutinį kartą jis buvo Briugėje“. Petro tėvas buvo pirklys ir dažnai keliaudavo vienu ar kitu konvejeriu parduoti savo prekių. Jis buvo lankęsis daugelyje Hanzos miestų. Alva paėmė Petro rankas ir švelniai jas suspaudė. „Galbūt jis jau yra uoste“.

Švelnus pranciškonų giedojimas nutilo, kai Hanzos miesto bažnyčios paskelbė penktą valandą po pietų. Pamėginusi žengti kelis žingsnius, Alva suklupo. Petras linksmi paklausė: „Kas tau atsitiko? Ar buvai Hugo rūsyje?“ Hugas nusijuokė ir tuoj pat pakišo butelį po nosimi. „Taip, Petrai, Hugo išbandė naują alų, ar norėtum jo paragauti?“ - kikenė ji. Petras šiek tiek susierzino. „Mes ketinome eiti į tunelį, jei jūs abu taip susipainiojote, kai vėl ką nors užkliudėte...“. Jis padarė pauzę ir ieškojo tinkamų žodžių. „Man reikia, kad galėčiau tavimi pasikliauti. Tu turi surasti statines, o tada pristatyti jas į reikiamą vietą“. Jis netikėdamas pasikrapštė galvą ir ėmė nervingai žingsniuoti. „Jei mums nepavyks to padaryti šį vakarą, pinigų negausime. Pinigų reikia man, o tau tikrai taip pat!“ Alva pažvelgė į Hugo, kuris atnaujino tvarstį. Mažas buteliukas atrodė paslaptinai, pagalvojo Alva. „Pažadėjau jį pranciškonų vienuoliams, bet koku atveju turime patekti į požeminius tunelius...!“ Jis abiem rankomis susiėmė už garbanotų plaukų. „...Mes jau gerokai pavėlavome!“ Alva švelniai paėmė jį už pečių ir stipriai suspaudė, kad jis šiek tiek nusiramintų. „Atsiprašau, - tarė ji ir prisitraukė Hugo prie savęs. Jis savo ruožtu sugebėjo draugiškiausiai nusišypsoti, gūžtelėjo pečiais ir pakreipė galvą. „Bent jau pabandyk!“ - tarė Hugo Petrai. „Tai visiškai nauja veislė. Galbūt tavo tėvas galės ją parduoti Briugėje ar Indijoje, ar dar kur nors“. Petras krūptelėjo, bet vis tiek turėjo nusišypsoti. Jis paėmė butelį, bet akimirka pagalvojo, ar teisingai pasielgė. Ryžtingai nusiteikęs, jis gurkstelėjo didelį gurkšnį ir sumirksėjo supratęs, kad jo skonis daug geresnis, nei manė. Tada jis atrodė taip, tarsi jam tikrai patiktų. Jis gurkstelėjo dar vieną gurkšnį, paskui dar vieną. Galiausiai padavė tuščią butelį atgal. „Skonis geras, visai neblogas. Galbūt galėtum jį šiek tiek pakoreguoti, o tada imsimės darbo“. Piteris nusišypsojo Hugui ir dėkingai patapšnojo jam per petį, tarsi jie jau būtų tikri verslo partneriai. Alva šiek tiek pavydėjo: ji irgi būtų norėjusi pasiūlyti Petrai naminį produktą, bet neturėjo kuo prekiauti. „Gera, ar pasiruošę?“ - paklausė Piteris grupės. Turiu su savimi fleitą, žiūrėkit, - ir jis tiesiog pradėjo groti. Per grojimo fleita pauzes jis švilptelėdavo: „Negalime būti pagauti“. Jo melodija pasikartojo. „Aš jums dar kartą pakartosiu...“, - jis vėl užtraukė fleitą, - „...mes būsime skaudžiai nubausti“. Jo fleita suskambėjo, ir Alvai ėmė kilti pykinimas. „Taip, mes būsime!“ Ji užsidengė ausis abiem rankomis. „Mes būsime atsargūs, nebus taip blogai!“ „Ne, rimtai!“ Petras užgniaužė kvapą. Jis pagaliau padėjo fleitą ant žemės. „Girdėjau apie fermos berniuką, keturiolikmetį...“. Išplėtęs akis jis tiesiog sušuko: „...jam buvo įvykdyta mirties bausmė! Jam nupjauta galva! Visas miestelis žiūrėjo!“ „Atsiprašau?“ - įsikišo Hugo, jį stebuklingai traukė baisios istorijos. „Ką jis padarė?“ - norėjo sužinoti jis. Vaikams ir moterims buvo draudžiama dalyvauti egzekucijose. Petras nusuko akis ir pažvelgė į dangų. „Tiksliai nežinau. Tikriausiai jis daug vogė arba ką nors nužudė. Neturiu jokio supratimo. Šiaip ar taip, jam buvo nukirsta galva“. Alvai darėsi vis blogiau ir blogiau, prieš jos kojas mintyse sukosi kruvina nupjauta berniuko galva. Hugas pasitrynė pakaušį, o Alva įsitempė. Ji nenorėjo būti nubausta ir tikrai nenorėjo, kad ją pakartų ar nukirstų galvą. Tai buvo kažkas suaugusiems, kažkas, kas turėtų likti tarp suaugusiųjų. „Eime, ar esi pasiruošusi?“ - paklausė Piteris. Alva vis dar kovojo su skrandžiu, ji nežinojo, ar yra pasiruošusi nuotykiui. Ji išsigando ir griebėsi buteliuko, kurį Hugas visada nešiojosi savo krepšyje ant pilvo. Ji išgėrė kelis didelius gurkšnius. „Tuoj būsiu pasiruošusi“, - pasakė Alva ir išgėrė. Hugo pasekė jos pavyzdžiu. „Gerai!“ - ryžtingai tarė abu, tarsi iš tos pačios burnos. Petras pažvelgė į juos abu. Jis taip didžiavosi jų draugyste. Jis žinojo, kad kad ir kas nutiktų, visada gali jais pasikliauti. „Gerai, - palinkčiojo jiems galva. Jis paėmė fleitą ir ėmė groti melodiją. „Tau reikia groti daug garsiau“, - nusijuokė Alva. „Nežinau, ar galiu taip girdėti žemėje“. Jis fleita grojo dar garsiau nei anksčiau. Skambėjo ta pati melodija. Tai buvo graži melodija. Jai pasibaigus, Piteris paraudonavo supratęs, kaip Alva į jį žiūri. Keli vienuoliai, kurie vis dar buvo

užsiėmę vaistažolių sode, pakėlė akis nuo darbo ir pažvelgė į vaikus. „Eime, turime eiti, - tarė Hugas ir jie ėjo pritūpę palei sieną. Petras šliaužė link gretimos gatvės, vedančios į turgų. Hugo ir Alva sumaniai perlipo žemą sienelę ir beveik nepastebimai dingo pranciškonų vienuolyne. Už nedidelio kampo esančioje nišoje buvo labai maži mediniai vartai. Už jų buvo siauras koridorius, smirdantis, drėgnas, purvinas ir pilnas pelėsių. Jis šliaužė palei sienas įvairiomis spalvomis ir tekstūromis. Alva sudrebėjo, kai Hugas uždegė už medinių durų paslėptą žibintą. Jie abu dingo pasilenkę į begalinį koridorių, o Piteris jau beveik pasiekė turgų. Jis palaukė kelias minutes ir pabandė įvertinti, kiek laiko jiems prireiks, kad pasiektų kojas. Hugo ėjo priekyje, o Alva sekė iš paskos. Jai buvo bjauru, nes visur buvo purvo ir nešvarumų. Jis apgailėtina smirdėjo. Hugas prisiminė, ką sakė Marija. Jie turėtų saugotis vaško likučių ant dešinėsios sienos. Jis susimąstė ir ėmė prakaituoti, kur buvo dešinioji siena? „Tu, Alva?“ „Taip?“ Alva išsigando, ji ėjo labai arti Hugo, beveik kaip jo kuprinė. Staiga abu išgirdo melodiją, labai švelnią, sklindančią iš fleitos virš jų galvų. Alvai palengvėjo, tai buvo Petras. Ji užmerkė akis ir akimirkai pamiršo viską aplinkui, šią gražią melodiją. Ji buvo girdima labai silpnai ir jie abu turėjo būti labai tylūs, kad išgirstų, iš kur ji sklinda. Lėtai jie toliau ėjo permirkusiu taku. Garsas skambėjo vis silpniau ir silpniau. Žinoma, Petras nežinojo, kur jie yra po žeme, todėl jam buvo sunku juos vesti. Jis stengėsi iš visų jėgų. Petras stovėjo turguje. Paskui žengė kelis žingsnius Juodųjų brolių vienuolyno link, vėl sustojo ir vėl grojo fleita. Jis tikėjosi, kad jie jį išgirs. Petras buvo labai susikaupęs. Jis buvo taip įsitraukęs į lėtą ėjimą ir garsų grojimą fleita, kad net nepastebėjo, jog turgus beveik ištuštėjo. Jei būtų atkreipęs dėmesį, būtų supratęs, kad niekas jį nekreipia dėmesio, nes visi gyventojai, visi Hanzos miesto pirkliai ir prekeiviai stovėjo priešais rotušę arba žiūrėjo jos link. Tarp žmonių tvyrojo didelis susijaudinimas. Buvo susirinkę daugybė žmonių ir kalbėjosi tarpusavyje. Minioje buvo galima įžvelgti tris figūras, kurios buvo dėmesio centre. Jas saugojo ir lydėjo miesto tėvai ir kareiviai. Tai buvo trys vyrai, gerai žinomi vyrai, visi piratai, kuriuos kai kurie miesto gyventojai niekino ir nekentė. Kai kurie šaukė: „Jūs reikia suimti!“ O kiti jiems priešinosi, džiūgavo ir šiltai sveikino. Tačiau Klausas Štortebekeris ir jo broliai Vitalijonai laimingi ir patenkinti ėjo pro Hanzos miestelėnų trelę tiesiai į rotušę. Jiems buvo pasakyta, kad ten vyks svarbus susitikimas - svarbus Vismarui ir svarbus piratams. Vos tik už jų užsidarė rotušės durys, turgaus diena ir jos gyvenimas tęsėsi lyg niekur nieko. Visi vėl užsiėmė savo reikalais. Niekas nepastebėjo į dešinę ir į kairę einančių maištautojų. „Alva...“ - vėl paklausė Hugas. „Ar žinai, kur yra dešinė?“ „Ką, kodėl?“ Alva buvo užsiėmusi suknelės ir prijuostės suvyniojimu, kad neapipiltų savęs vandeniu. Jos kojos iš dalies iki kulkšnių buvo paskendusios purve. Žiurkės žaibišku greičiu vis slinko pro jas. „Nežinau, kuris kelias teisingas. Bandau išsiaiškinti, kur dešinė, - beviltiškai užkliuvo. „Kiek tau metų, penkiolika ar penkeri?“ „Tiesiog pasakyk man, kur dešinė, Alva!“ - pareikalavo jis. Ji susimąstė. „Dešinysis bortas, jis yra dešinėje.“ Alva kovojo su pykinimu. „Aš nežinau, kas yra dešinysis bortas!“ Hugo skambėjo šiek tiek piktai. „Kur dar yra dešinė?“ Alva prispaudė drabužius prie kaklo ir susimąstė. „Štai ten!“ - džiaugsmingai tarė ji, rodydama į sužeistą Hugo koją. „Ten, kur tavo tvarstis!“ „Aha!“ Laimingas jis pažvelgė į savo koją. Pamatė tvarstį ir iškart pajuto aštrų skausmą. „Gerai, kad susižeidžiau, kitaip būtume apgailėtina pasiklydę!“ Alva atsiduso ir papurtė galvą. „Gerai, ačiū!“ Jis nusišypsojo ir pašvietė žibintuvėliu palei sienas. Labai lėtai Alva šliaužė paskui jį. „Jei kur nors ant dešinėsios sienos pamatysi vaško dėmių, pranešk man.“ Alva įdėmiai pažvelgė, bet Hugas jau buvo pastebėjęs vieną - didelę baltą dėmę ant sienos. Jis nustebo, kad tuo metu jos nepastebėjo. Baltos vaško dėmės plytų sienoje susiliejo su pelėsiais tunelių sistemos nišose. Viena kampe jie aptiko statines, vis dar uždengtas kadaise baltu, dabar dėmėtu lakštu. Petro melodija buvo vos girdima. Fleita skambėjo vis tyliau ir tyliau, kol nutilo. Juos abu apėmė slegiantis jausmas. „Ten yra statinės!“ - sušnabždėjo Hugo. Jie nuėmė lapą ir sulankstė jį. Hugo jį pasikišo po marškiniais. Jis įsidėjo žibintą į burną ir pasuko statinę į priekį. Alva paėmė antrąją statinę ir nusuko ją už Hugo. Ji turėjo būti atsargi, kad nesukrutintų jos Hugui į kojas. Ji tiesiog norėjo labai greitai iš čia ištrūkti. Jis sustojo ties kelio išsišakojimu. Hugas žengė kelis žingsnius į priekį, o tada nusprendė eiti dešiniuoju koridoriumi. „Čia, čia yra dėmės, turime eiti šiuo keliu“. Jie stūmėsi koridoriais. Tuo tarpu

Petras jau buvo atvykęs pas dominikonus į Juodąjį vienuolyną ir tikėjosi, kad jiedu bus tokie pat greiti. Jis laukė jų čia, o ne, kaip buvo sutarta, pas Kuno. Hugo pagaliau pastebėjo šviesą. Jis perdavė žibintą Alvui, kad šis geriau matytų. Taip, šviesa iš tiesų buvo, ir jie abu greitai, tyliai ir atsargiai susuko savo statines. Jiems iš tiesų pavyko. Toliau priekyje, nišoje, priešais medines duris degė žibintas. „Palauk čia“, - pasakė jis Alvai ir nuvedė į priekį. Jis pastūmė medines duris ir atpažino kampe juodai apsirengusį vienuolį. Jis sėdėjo ant suolo ir miegojo. Atsigręžęs į Alvą, Hugas sušnabždėjo: „Ten kažkas yra!“. Ji nusivilko drabužius ir pažvelgė į savo purvinus, smirdančius batus. Kokio velnio jie darė kvailystes? Hugas užlipo mažais laipteliais, lėtai priėjo prie vienuolio ir labai atsargiai jį pažadino. „Sveiki, - tarė jis. „Laba diena, mes esame pasiuntiniai iš pranciškonų vienuolyno ir atnešame dvi statines alaus“. Vienuoliui prireikė šiek tiek laiko, kol atsibudo. Jis nė kiek neišsigando. Jis buvo tiesiog ramus ir santūrus, pažvelgė į Hugą ir tik tada suprato: „Jau laikas. Aš čia laikiu nuo praėjusios nakties!“ „Atsiprašau... - atsakė Hugo. „...kažkas atsitiko.“ Jis iškart pajuto žaizdą ant kojos ir pagalvojo apie siaubingus vaizdus, kuriuos jie matė ligoninėje praėjusią naktį. „Viskas gerai, - vienuolis suprato, kaip nejaukiai Hugo jaučiasi. „Štai tavo užmokestis.“ Žvangantis maišelis skriejo ore. „Galite palikti statines ten.“ Paskui jis dingo vienuolyne. Vos tik padėjo statines, Alva apsidžiaugė. Tai nebuvo taip paprasta, nes iš rūsio koridoriaus, už medinių durų, buvo trys laipteliai. Hugo ir Alva buvo palikti vieni sau. Pamačiusi laiptelius Alva apstulbo. „Ką?“ - šūktelėjo Alva, - „Mes irgi turime užkelti statines šiais laiptais, atleiskit?“. „Nagi, - nusijuokė Hugas, mostelėdamas maišu jai prieš akis. Abu griebė statines, kiekvienas iš vienos pusės, ir pabandė pakelti jas ant pirmojo laiptelio. Bet tą akimirką, kai jos pilvo raumenys įsitempė, Alva turėjo baisiai nusijuokti, pamačiusi susikaupusį ir rimtą Hugo žvilgsnį. Iš jos rankų akimirksniu dingo visos jėgos. Tai kartojosi vėl ir vėl: vos tik ji sugriebdavo statinę ir įtempdavo pilvą, ji pratrūkdavo juoktis. Hugo netruko ją pagauti. Jie negalėjo nustoti juoktis. Kiekvienas Hugo žvilgsnis, kai jis labai susikaupęs apglėbė statinę rankomis, norėdamas kartu su Alva užkelti ją laiptais, sukeldavo Alvai juoko priepuolį. Buvo taip sunku. Kuo labiau jie juokėsi, tuo sunkesnė svėrė statinė. „Hugo! Nežinau, ar sugebėsiu tai padaryti!“ Dabar ji skambėjo beviltiškai. „Bet mes privalome! Nagi!“ Jie abu atsistojo už statinės, giliai įkvėpė ir beveik užkėlė ją ant pirmojo laiptelio. Alva išleido knarkimą. „Atsiprašau!“ - nusijuokė ji, - „Viskas gerai. Pasislink į šoną. Suskaičiavus iki trijų...“ Jis pasiruošė. „Vienas...“ - pirmasis laiptelis buvo padarytas. „...du...“ - jis toliau dejavo. „...ir, trys!“ - sušuko Hugo, garsiai papurtydamas, kai per paskutinį žingsnį pervertė alaus statinę. Alva perlipo per Hugo ir juokdamasi patapšnojo jam per petį. „Tau tikrai gerai sekėsi, puiku!“ Vienuolyne ji nuvirto į priekį ant šaltų grindų ir atvėsino veidą. Jai vis tiek reikėjo juoktis, be to, jai skaudėjo, o ir šiaip, koks tai buvo beprotiškas vakaras? Ką ji būtų dariusi be draugų? Kai Hugas baigė antrąją statinę, jis padėjo jai atsistoti, bet nesugebėjo to padaryti. Jo rankose neliko jėgų. Jos buvo kaip pudingas. Abu kurį laiką ilsėjosi ant suolo, ant kurio ką tik miegojo vienuolis. Tada jie uždarė už savęs medines duris. Darbas buvo atliktas. Hugas įkišo ranką į kišenę, išsitraukė nedidelį maišelį su pinigais ir visus juos išpylė jam į rankas. „Trys šilingai už statinę, po du kiekvienam iš mūsų!“ - išdidžiai pasakė jis ir atidavė Alvai jos dalį. „Ačiū!“ Pinigus ji vėliau atiduos Georgui. „Eime, turime surasti Petrą.“ Ji paėmė Hugą už rankos ir patraukė paskui save. Hugas suklupo ir bėgo paskui ją, o tai atrodė gana juokingai, nes pinigų slėpė kišenėje. Tai nebuvo taip paprasta, nes jo pilvas buvo dar didesnis dėl paklodės po marškiniais. Jis sunkiai galėjo rasti kišenę. Alva jautėsi tokia tinginė ir laiminga, kad dabar tiesiog privalėjo bėgti. Bet jie tyliai išslinko iš vienuolyno.

Petras jau laukė ant kampo. Vismaro turgaus aikštė buvo beveik tuščia. Dar buvo keli prekystaliai, kuriuose prekiaavo maistu ir karštais gėrimais. Alvos brolis stovėjo prie didelio ūkininko šeimos

vežimo. Jis vėl kalbėjosi su Alreichu ir jo žmona. Vėl atrodė, kad jie vienas kitą pažįsta. Georgas rankoje laikė duonos kepalą ir gėrimą. Buvo gražus vakaras. Kai kurie žmonės vis dar buvo išėję į šiltą sutemą. Petras pradėjo bėgti. „Nagi, eime į uostą ir pažiūrėkime, ar tėvas grįžo, o tada paguldysime Hugo į lovą!“ Jis nusijuokė. Kiti du bėgo paskui jį. Pribėgę uostą, jie atsisėdo ant krantinės sienos ir leido kojas. Čia taip kvėpėjo šviežia duona ir rūkyta žuvimi. „Aš alkanas!“ - tarė Alva. Dabar ji turėjo pinigų ir galėjo ką nors nusipirkti. Ji pažvelgė į draugus, kurie taip pat nemanė, kad jos idėja bloga. Tada jos nuėjo prie prekystalio ir nusipirko rūkytos žuvies ir šviežios duonos. Hugas nubėgo į tėvo alaus daryklą ir nupirko didelį butelį naujo vaisinio alaus. Tai buvo vakarienė! Alva turėjo pagalvoti apie Helmkę. Ar ji saugiai atvyko? Galbūt Helmkei taip pat būtų buvęs nuostabus vakaras su saulėlydžiu, rūkyta žuvimi ir jos geru draugu Albertu. Neabejotinai, pagalvojo ji ir liko patenkinta. Petras sėdėjo labai arti jos ir tai ją džiugino. Ji jautė jo šilumą ir šviežiai išskalbtų drabužių kvapą. Jis nebuvo purvinas ir purvinas kaip Hugo ir ji, kurie šliaužė tuneliu ir lipo per žiurkes. Piteris kvėpėjo muilu ir tabaku, ir ji pagalvojo, kiek sėkmės ir drąsos reikės, kad vieną dieną ištėkėtų už Piterio. Staiga Hugo atsistojo ir atsisveikino. Jis linksmai tarė Alvai: „Šį kartą aš greitesnis už tėvą, šiandien tu nesusilapsi“. Alva apsidžiaugė, o Petras ir ji taip pat iškeliavo namo. Petrui parvežus Alvą namo ir įžengus į didelę tėvų prekybos vietą, joje kvėpėjo jo mėgstamu maistu. Bulvės su mėsa ir sultenių padažu. Jo tėvas pagaliau buvo grįžęs, sveikas ir gyvas. Grįždami jie užplaukė ant seklumos prie Olandijos salų ir jo laivas prakiuro. Kadangi remontas būtų užtrukęs per ilgai, jis pardavė sugedusį laivą fryzams ir pasamdė patikimus vežėjus, kad šie perparduotų jo prekes ir nupirktų naujų. Tuo tarpu jis ir jo vyrai net pasamdė du kareivius, kad išvengtų užpuolimo. Tą vakarą tėvai paskelbė, kad Petras lydės tėvą į kitą kelionę, kad jis yra pasirengęs kitam gyvenimo žingsniui, kad turi patirti Hanzos šlovę, kol ji tęsiasi, ir kad jie juo labai didžiuojasi. Petras stovėjo rūsyje, savo dideliame name, tarp didžiulio kiekio prekių ir prekių, tarp vilnos, puikių audinių, brangių prieskonių ir paslapčių kupinų statinių. Dabar jis jau buvo suaugęs. Jis turėjo pamatyti didelį, platų pasaulį, pažinti svetimus žmones ir patirti nuotykių tiek sausumoje, tiek jūroje. Jis galvojo apie Alvą ir apie tai, kokia drąsi ji buvo šiandien labirinte, kokia išdidi ir purvina buvo po to ir kaip jam jos trūks. Petras priėjo visai arti prie mūrinės rūšio sienos ir įsiklausė. Galbūt jam pavyks išgirsti vienuolius su riedančiomis statinėmis.

5 skyrius

Alva miegojo savo lovoje, susisupusi į šiltas antklodes. Ji sapnavo piratus ir baltąsias meškas, laivus audrose, sapnavo beprotiškus dalykus ir staiga buvo pažadinta. Iš pradžių ji pamanė, kad tai balsai iš jos sapne matytos kregždės su baltomis ir raudonomis dryžuotomis burėmis, kuriomis ji plaukiojo jūromis kaip kapitonė. Tačiau garsai sklido iš virtuvės. Ji išgirdo savo brolių Georgą, jis skambėjo labai susirūpinęs. Jis kalbėjosi su Marija ir Alva vos ne vos suprato: „...Tai irgi. Aš ką tik...“. Jis staiga nutilo ir neišsakė savo minčių. Marija pasakė kažką panašaus į „...ji supras. Nesijaudink dėl to. Tai buvo svarbu. Mums reikia pinigų!“ Ir tada pasigirdo dar vienas balsas, kuris prakalbo į Mariją. Švelnus, švelnus moteriškas balsas. Alva jo neatpažino. Moters balsas karštligiškai ir susijaudinęs kalbėjo su Marija. Ji nesuprato nė vieno žodžio, tik tai, kad Marija ir Georgas turi išvykti, labai greitai, ir Alva vis dar manė, kad tai kažkaip susiję su ambulatorija. Ji apsiverkė, susigūžė į antklodes, užsitraukė jas taip, kad nieko negirdėtų, ir tuoj pat vėl užmigo. Kitą rytą ji neatsibudo ant kraiko. Ji gulėjo lovoje, o šalia jos buvo Džordžas, atrodantis baisiai. Po akimis turėjo paburkusių ratilų, jo plaukai buvo išpešioti ir jis smirdėjo. Jis buvo visas prakaituotas ir gulėjo lovoje su drabužiais, be antklodės, nes Alva ją turėjo. Ji atsisėdo ir pabandė išlipti iš lovos per Džordžą. Ji suspaudė jo pilvą ir kojas. Georgas pabudo ir Alva liepė jam grįžti miegoti. Ji nueis į turgų. Ji švelniai jį uždengė, bet Džordžas sėdėjo prabudęs. „Viskas gerai, - pasakė ji su šypsena. „Gali eiti miegoti“. „Kur Marija?“ - užkimusiu balsu paklausė Georgas. Džordžas buvo plačiai prabudęs. Jis atrodė labai susirūpinęs. Alvai iškart nušvito žąsies oda. „Kas atsitiko?“ - paklausė ji persižegnodama. „Ar kas nors atsitiko?“. Džordžas pažvelgė į ją plačiai atmerkтомis akimis ir

nurimo. Buvo girdėti, kaip kažkas maigo duris. Į vidų įėjo Marija. Ji pamatė juos abu prie lovos, vieną visiškai bejėgį, o kitą - visiškai nieko nesuvokiantį. Marija taip pat turėjo tirštus ratilus po akimis, atrodė labai pavargusi. „Sveika, Alva, tu jau atsibudai“. Marija kalbėjo saldžiai, kitaip ji visada buvo tokia griežta ir santūri su Alva. Marija ir Georgas pažvelgė vienas į kitą. Georgas lėtai pradėjo keltis. Alva jau nieko nebesuprato. Jai išdžiūvo burna, kažkas čia vyko. Marija atsisėdo ir tyliai pasakė Alvai: „Eik čia, atsisėsk su manimi.“. Alva atsisėdo, o Marija tuoj pat paėmė ją už abiejų rankų. Georgas prisijungė prie jų, taip pat atsisėdo ir uždėjo savo dideles rankas ant moterų. „Mes turime jums ką pasakyti...“ - pasakė Georgas. Jis pažvelgė į stalą ir nurijo. „Naktį...“. Jis ieškojo tinkamų žodžių ir tada trenkė rankomis per šlaunis. „Praėjusią naktį kažkas atsitiko.“ Marijos rankos buvo šiltos. Alva stengėsi sutelkti dėmesį į šilumą. Ji buvo tokia maloni. „Kas tai buvo? Kas nutiko?“. Alva siekė akių kontakto ir staiga jos akys prisipildė ašarų, nors ji nežinojo, kas vyksta. „Helmke...“ - pasakė Džordžas. „Ji mirė“. Džordžas sukluso, balsas jam sutriko. Jis taip pat visą gyvenimą pažinojo Helmkę. Jis nebegalėjo tęsti ir Marija perėmė jį. „Helmkė mirė praėjusią naktį. Ji ramiai užmigo, žiūrėdama į Alvą. Tai įvyko labai greitai. Draugė man paskambino, nes manė, kad dar galime jai padėti, bet kai atvykau, ji ramiai miegojo. Jos veidą puošė žavinga šypsena, ji gulėjo savo lovoje susigūžusi ir prisiglaudusi.“. Staiga Georgas pratrūko, karčiai verkdamas. Jo kūnas drebėjo. Alvą sukrėtė neįtikėtinas brolio liūdesys. Ji jautėsi visiškai priblokšta. Helmkė buvo mirusi? Taip negalėjo būti. Ji neteko dar vieno mylimo žmogaus. Ji nežinojo, kaip susidoroti su skausmu ir kur rasti jėgų paguosti brolių. Ji suprato, kokia viduje buvo įsitempusi. Marija nejudėdama sėdėjo prie stalo. Ji žiūrėjo į stalą ir daugiau nieko nesakė. Alvai niekada nebuvo leista sužinoti tikrosios istorijos. Tos nakties prisiminimai buvo pernelyg baisūs. Marija drebėjo, kai apie tai pagalvojo. Helmkė vėlai vakare grįžo iš Alberto namo, jiedu maloniai leido vakarą, valgė ir gėrė. Ji buvo šiek tiek atsigavusi nuo nuovargio ir buvo pakankamai stipri, kad grįžtų namo. Tačiau pakeliui ji nugriuvo ir trenkėsi galva į akmenį. Ji nebuvo mirusi, bet žaizda kraujavo. Helmkė tikriausiai buvo apsvaigusi, nes daugiau nesikėlė. Draugė ją rado, bet nesugebėjo padėti atsistoti ant kojų. Todėl ji nubėgo pas Mariją prašyti pagalbos. Kai jie trys atvyko prie Helmkės namų, juos pasitiko siaubingas vaizdas: Helmkė buvo negyva. Bet tai dar ne viskas: laukiniai šunys netrukus puolė prie negyvo kūno ir nusinešė jį su savimi, kai jie trys priartėjo. Liko tik suplėšyti ir kruvini Helmkės drabužiai. Marija sunkiai kvėpavo. Jai niekada nebus leista to papasakoti Alvai. Georgas atsistojo, abiem rankomis nusišluostė veidą ir apėjo aplink stalą prie Alvos. Jis stipriai ją apkabino. „Turiu tau blogų naujienų“. Alvos ašaros riedėjo per veidą ir ji pažvelgė į jį. „Man taip gaila...“ - pradėjo jis. Alva prikando viršutinę lūpą. Jis toliau šnabždėjo: „Vakar pardaviau mūsų burlaivį“. „Ką tu padarei?!“ Alvai tai buvo per daug, daugiau, nei galėjo išverti pusamžis žmogus. Ji atsistojo, nagais įsikibo į stalviršį ir sušuko. „Kokia tai diena? Kodėl jį pardavėte?“. „Mums reikia pinigų. Turime sumokėti už nuomą. Mums reikia naujų drabužių. Aš uždirbu nepakankamai, o Marija paprastai irgi negauna pinigų. Ji visada gauna tik maisto. Šiek tiek pasilikau ir tau. Gausite, kai grįšite vėliau..., aš...“ Jis užsikirto: „Aš tau paaiškinsiu vėliau.“ Alva vėl atsisėdo. Daugiau ji nieko negalėjo pasakyti. Ji verkė ir pyko. Jos burlaivis! Kaip ji galėjo vėl būti laiminga, jei net negalėjo plaukti? Marija bandė ją paguosti: „Atvežėme tau Helmkės vežimą. Galbūt tau bus gerai praleisti normalią dieną turguje“. „Normali diena?“ - pagalvojo Alva, - „Tai bus blogiausia diena mano gyvenime“. Viskas dingio! Jai norėjosi rėkti. „Man nereikia naujų drabužių. Man patinka šitie, aš turiu šituos, ... mama juos man padarė!“ „Žinau...“ - pasakė Georgas, - „...jie taip pat buvo skirti žiemai, tada mums visiems reikės naujų drabužių.“ Jis atsikvėpė: „Atvežėme tau vežimą, jis pakrautas prekėmis turgaus dienai. Helmkė būtų norėjęs, kad tau taip būtų buvę“. Išgirdus žodį Helmkė, jo akys vėl prisipildė ašarų. „Mes paėmėme ir tavo vištas. Jos nuleistos į kiemą ir kol kas gali čia pasilikti. Gustė davė leidimą. Taigi, jei nori, kiekvieną rytą gali pasiimti po penkis kiaušinius“. Marija tęsė: - Vežimėlis stovi kieme. Prašom eiti į turgų, prašom atidaryti prekystalį, kaip visada. Tau tai svarbu.“ Marija giliai pažvelgė jai į akis. Bet Alva nesuprato, kodėl tai buvo svarbu. Dabar tai buvo nesvarbu. Jai nereikėjo šios turgaus dienos. „Tiesiog padaryk tai. Prašau!“ - kartojo Marija. „Tau tai bus naudinga. Turi judėti, nesėdėk čia. Kitaip gali niekada

nebeatsikelti ir tavo gyvenimas liks toks, koks yra dabar“. Alva verkė, galvodama apie Helmkės žodžius apie penkerias naujas duris, kai durys užsidaro. Pro ašaras ji tarė: „Nežinau, ar galiu tai padaryti“. Georgas paėmė ją už abiejų pečių. „Mes galime tai padaryti. Galime tai padaryti kartu, visi pradės ten, kur vakar baigė“. Marija pasakė: „Šiąnakt pasaulis vėl atrodo kitoks. Šįvakar pasiimsiu laisvą dieną. Galbūt galėsime praleisti vakarą kartu“. Alva įkvėpė ir pagalvojo apie Helmkę, ji džiaugėsi, kad užmigo būtent taip, kaip visada norėjo. Dabar ji buvo danguje ir galbūt žiūrėjo į ją iš viršaus ir būtų laiminga, jei Alva nueitų į turgų ir parduotų savo obuolius. „O ką aš darysiu su pinigais?“ - verkė Alva. Pro ašaras ji pažvelgė į Mariją. „Pasilik juos sau, jie skirti tau“. Marija ir Georgas pažvelgė vienas į kitą.

Georgas priėjo prie Marijos ir stipriai ją apkabino. Jie abu pažvelgė į Alvą. Marija jai linktelėjo galva ir Alva suprato. Alva atsistojo ir neatsigręždama nuėjo prie durų ir, netarusi nė žodžio, nusileido laiptais žemyn, išleido vištas į kiemą, išbarstė grūdus ant grindų ir pasikūčiodama atidarė mažas duris į kiulidę. Jos akyse susikaupė ašaros, ir ji nepastebėjo, kad durys tinkamai neužsirakino, o laisvai svyravo ant vyrių. Kieme stovėjo vežimas, pilnas Helmkės prekių. Pamačiusi vežimėlį, ji mintyse vis dar matė jame sėdinčią Helmkę, mažą ir laimingą. Dabar Helmkė buvo mirusi, jai nebereikėjo nei stengtis, nei kęsti skausmo. Ji griebė vežimėlį ir nuėjo į turgų nepasisveikinusi su Gustavu ir Gustje. Vežimėlis buvo neįtikėtinai sunkus, daug sunkesnis nei įprastai. Alva kažkaip susitvarkė. Kadangi jos namai buvo ne netoli Lübsche Strasse, į turgų ji važiavo kitu keliu. Dėl to berniukas praleido dieną nieko neįtardamas laukdamas prie kelio su savo mažu krepšeliu, pilnu medinių pagaliukų.

Atvykusi į turgų, ji pasistatė. Ji į nieką nekreipė dėmesio. Ji nematė nei piliečių, nei Martos, nei Alreicho. Ji žiūrėjo tik žemyn, į medinę gatvę. Vaikai priėjo prie jos, Anzelmas ir Bruno padėjo ranką, jie paėmė obuolių krepšius ir juos pastatė, kaip Helmkė ir Alva visada darė kartu. Jie padėjo prekes ant stalo, o Bruno paklausė: „Ar Helmkė ateis?“. Alva buvo sustingusi kaip lenta, ji negalėjo pajudėti, akyse iškart pasirodė ašaros. Ji negalėjo apie tai kalbėti. Alreichas priėjo ir paėmė vaikus ant rankų. Žinoma, jis žinojo, kad kai Alva atėjo verkdamas viena, buvo tik vienas paaiškinimas. Po vaikų jis paėmė Alvą ant rankų. Ilgai ir stipriai ją apkabino, o paskui pastatė aplink ją likusią. Viduryje pastatė dėžę aukštyn kojomis, ant viršaus uždėjo antklodes ir švelniai pastūmė Alvą, kad ji galėtų atsisėsti. Alva leido viskam vykti, šiuo metu ji jau buvo nustojusi verkti ir tiesiog žiūrėjo priešais save. Ji jautėsi lyg po varpu, visas pasaulis sustojo. Jos burlaivis buvo dingęs, Helmkė mirusi, o dabar ji sėdėjo čia ir nežinojo, ką daryti toliau. Ji buvo paralyžiuota, jai viskas sustojo. Viskas vyko tarsi sulėtintai. Ji nepastebėjo, kaip aplink ją šurmuliavo gyvenimas, triukšmingas, spalvingas ir audringas. Pardavėjai šūkavo jai į dešinę ir į kairę. Vaikai juokėsi, prie rotušės skambėjo muzika. O rotušės viduje tęsėsi derybos. Störtebekeris vis dar buvo mieste. Tačiau ji nepastebėjo jokio šurmulio. Šalia jos esančiame prekystalyje į grindis trinkelėjo lėkštės, buvo garsiai girdėti, bet Alva sėdėjo ir beveik nieko nepastebėjo. Viena moteris bandė iš jos nusipirkti obuolių, bet kai Alva nesureagavo, metė šilingą jai į glėbį.

Kita moteris nuėjo toliau nieko nenusipirkusi. Kai kurie pirkėjai tiesiog pasiėmė tai, ko jiems reikėjo, o vietoj to į krepšį įsidėjo kiaušinių ir sūrio. Marta visa tai stebėjo. Ji atsistojo nuo prekystalio ir tarė Brunui: „Gal galėtum atnešti man malkų ir mažą žibintuvėlį, aliejinę lempą?“.

Tada ji nuėjo prie Alvos. Atsisėdo šalia jos ant kelių. Su savimi ji buvo atsinešusi mažą ugniakurą. Ji įžiebė ugnį su Bruno malkomis ir pastatė savo ketaus kepsninę. Ji pripildė virdulį vandens ir ėmė pjaustyti senus obuolius. Marta nulupo visus blogus gabalėlius, o likusius supjaustė stambiais gabalėliais ir sudėjo į verdantį vandenį. Vėl atėjo Brunonas, šį kartą su mažyliu broliuku Anzelmą, kuris prisiglaudė prie Brunono ir liūdnai žiūrėjo į Alvą.

„Mama, ar tau dar ko nors reikia? Tėtis prašė, - šnabždėdamas paklausė jis. Mama paprašė dar šiek tiek saldaus sirupo. „Ir atnešk dar vieną ąsotį vandens, prašau!“ Bruno ir Anzelmas atnešė viską, ko jai reikėjo, o Alreichas įtemptai pardavinėjo prekes savo tikrame turgaus kioske.

Tuo tarpu turgaus diena virto didele švente. Žmonių buvo daug daugiau nei įprastai. Dabar turguje skambėjo garsi muzika ir vyko linksmi vakarėliai. Alva stebėjo jį kartu su berniukais, bet

nenuleisdama akių nuo Greipeno. Tuo tarpu obuolių ir vandens mišinys pavirto į košę ir pirmieji pirkėjai sustojo. „Ką jūs kepatė?“ - paklausė vienas iš jų. „Tai skaniai kvepia!“ - pasakė kitas. „Tai obuolių tyrė, ar norėtumėte paragauti?“ „O taip, labai norėčiau.“ Prie stendo susirinko keli žmonės. „Aš irgi norėčiau paragauti!“ - pasakė puodžius ir padavė jai nedidelę lėkštę. Marta pripildė ją obuolių padažu ir padavė atgal. Puodžius paragavo ir jo veidą išvydo nuoširdi šypsena. Tačiau Alva sėdėjo neįsitraukusi, net nepastebėdama šurmulio aplink prekystalį. Marta dabar pardavinėjo obuolių padažą. Brunonas atnešė daugiau malkų, padėjo supjaustyti obuolius ir netrukus abu krepšeliai buvo tušti. Alva net nepažinojo Petro, kuris norėjo jai pranešti savo naujienas ir todėl šiek tiek pasivaikščiojo po turgų. Šį kartą po pažastimi jis turėjo pristatyti odą. Alreichtas pastebėjo susirūpinusį Petro žvilgsnį į liūdnai sėdinčią Alvą ir pasikvietė ją pas save. Jis papasakojo jam, ką įtarė. Petras suprato, linktelėjo galvą atsisveikindamas ir nuėjo savo keliu. Iš tikrųjų Piteris norėjo papasakoti jai apie savo vakarą su tėvu ir apie nuotykį, į kurį ketino leistis. Tačiau dabar jis neturėjo širdies su ja kalbėtis. Alva sujudo, ji nebegalėjo ilgiau sėdėti. Jai skaudėjo užpakaliuką nuo kietos dėžės, nepaisant visų antklodžių. Ji buvo alkana ir jautėsi išsekusi. Marta padavė jai obuolių padažą ir atsistojo ant dėžės kartu su mergaite. Ji šiltai ją apkabino ir pasakė: „Mes visada esame čia, jei tau mūsų prireiktų“. Žodžiai ir apkabinimas buvo geri, ir Alva nebesijautė tokia vieniša. Marta buvo maloni ir maloniai kvepėjo. Marta buvo švelni. Marta atrodė panaši į jos mamą, ir Alva jautėsi taip, tarsi mama būtų sugrįžusi į Martą, kad ją paguostų. Alva prisitraukė Martą prie savęs ir suspaudė ją kuo stipriau. Marta leido tam įvykti. Ir Alva pagalvojo, kad daugiau niekada jos nepaleis. Ji niekada daugiau nenorėjo paleisti ūkininkų šeimos. Marta paglostė Alvai galvą ir pasakė: „Viskas bus gerai. Kada nors supras, kad viskas, kas vyksta, turi tikslą. Viskas turi priežastį, tau reikia kantrybės. Daug ką supranti tik užaugęs, o kai kuriuos dalykus - tik būdamas senas, kaip Helmkė. Ji nugyveno gerą gyvenimą. Ji turėjo tave, Alva.“ Alva linktelėjo galva ir tarė: „Marija sakė, kad ji ramiai užmigo su šypsena.“ „Na, matai, - pasakė Marta. „Vadinasi, viskas teisinga.“

Tada taip ir turi būti. Ji taip didžiulėsi tavimi, jei dabar galėtum tave matyti, drąsiai toliau besirūpinančią savo prekyviute.“ „Taip.“ Alva iš tiesų didžiavosi. Dabar ji jautėsi gerai, kažkaip suaugusi. Dabar ji buvo suaugusi ir didžiavosi savimi. „Georgas sakė, kad turėčiau nuvažiuoti automobiliu pas poną Miulerį į Böttcherstrasse. Tai reiškia, kad rytoj manęs čia nebus.“. Marta susimąsčiusi, bet su šypsena linktelėjo galva. „Bet tu gali man padėti čia...“ - ji parodė į savo prekystalį, - „...ir Alreichtas su vaikais bus laimingi tave pamatę. Jie dar neturi sesers!“ Marta paglostė savo pilvą ir tik tada Alva suprato, kad jos pilvas storas ir kad ji laukiasi kūdikio. Alva nusišypsojo. „Aš taip džiaugiuosi dėl tavęs“, - pasakė ji ir dar kartą stipriai apkabino Martą. „Žiūrėk, einu prie savo automobilio ir atleisiu Alreichui, kad jis galėtų atsikvėpti. Tu išmaišyk obuolių padažą, o kai jis visas išsiskirs, tiesiog leisk ugniai užgesti. Bet pirmiausia prašom nuimti virdulį. Dabar tau tereikia gerai išmaišyti, kad nesudegtų!“ Tada ji atsistojo ir per siaurą koridorių nuėjo prie savo vežimėlio. Žmonės priėjo ir pirkė obuolių padažą, uogienę, moliūgus ir džiovintų gėlių puokštes. Ugnis jau buvo užgesusi. Joje dar buvo šiek tiek obuolių padažo ir Alva juo pasimėgavo. Jo skonis buvo toks gardžiai saldus ir vaisinis, ji dar niekada nebuvo valgiusi nieko panašaus. Ji džiaugėsi, kad ši diena dar gali baigtis gerai. Deja, Piteris nepasirodė. Jis buvo sukrėstas ir negalėjo susitaikyti su Alvos liūdesiu. Prie rotušės vėl susirinko daugybė žmonių. Jiems beliko tikėtis, kad paktas su Likedeelerais atneš jiems daugiau naudos nei žalos. Daugybė piratų dabar tikriausiai paliks Vismarą. Niekas nenorėjo to praleisti. Alva susikrovė daiktus. Ji taip pat matė, kad ūkininkų šeima išvyksta. Jie susikrovė daugiau nei paprastai ankstesniais vakarais. Tikriausiai jie keliaus atgal į savo ūkį. „Visa laimė, - pagalvojo Alva, - kad jie išvažiuoja iš turgaus tuo pačiu metu kaip ir aš. Priešingu atveju rytoj neišgyvenčiau.“ Ji džiaugėsi, kad gali perduoti vežimą. Viskas jai primins Helmkę. Jai teks ieškoti naujo darbo. Galbūt ji galėtų padėti Petrui pristatyti prekes. Tada jis galėtų daugiau išmokyti lotynų kalbos ir tėvas būtų laimingas. Šįvakar ji aptars tai su Piteriu. Ji baigė krauti vežimėlį, dar kartą apsižvalgė, ar nieko nepamiršo, ir nuėjo pas ūkininkus. „Norėjau atsisveikinti ir padėkoti, kad man padėjote!“

Berniukai ją apkabino. „Iki pasimatymo!“ - pasakė jie ir toliau žaidė.

Marta ir Alreichas laikėsi už rankų ir šypsojosi Alvai. Alreichas glostė žmonos pilvą. „Juokinga, - stebėjosi Alva, - iki šiol net nepastebėjau, kad esu nėščia“. Jie atrodė laimingi. Jie buvo puiki šeima. „Iki pasimatymo su jumis. Iki pasimatymo!“ „Iki pasimatymo“, - šypsodamiesi atsakė jie abu. Alva pagalvojo, kad tai šiek tiek keista. Ji manė, kad atsisveikinimas būtų buvęs daug jaudinamesnis. Išeidama ji dar kartą atsisuko, jie abu vis dar stovėjo ir mojavė jai, šypsodamiesi iki ausų. Kai ji su tuščiu vežimu pravažiavo pro Vismaro rotušę, ten vis dar buvo daug šurmulio. Ji matė tik kareivius ir sargybinius. Deja, jokio Klausio Štortebekerio.

Galbūt piratai vis dar buvo pastate. Laimei, viskas atrodė ramu, nes iš vidaus ji negirdėjo jokių muštynių ar šauksmų. Tikriausiai šį kartą jie, turtingi tarėjai ir pagarsėję piratai, susitakys. Alva nuvažiavo automobiliu pas Francą į Böttcherstrasse. Po to ji norėjo užsukti pas Hugo ir galbūt jį pažadinti. Petras prie jų turėjo prisijungti vėliau. Ji lėtai ėjo uosto link, pro siaurus, aukštus, gausiai dekoruotus dviaukščius namus.

Laimei, Hugo jau buvo prabudęs. Jis sėdėjo su tėvu Hansu ant laiptų priešais alaus daryklą. Daugelis jo brolių ir seserų žaidė priešais ją. Alva nebuvo tikra, ar nori susitikti su Hansu. Bet paskui pagalvojo, kad ši diena negali būti blogesnė, susikaupė ir nuėjo prie jūdviejų. „Na, piratų lėlyte!“ Hansas jai nusišypsojo. „Sveika, Alva, malonu, kad atėjai“. Hugas atsistojo ir dingo alaus darykloje.

Hansas vis dar sėdėjo ant laiptų. Jie žvelgė vienas kitam į akis. Hanso akys susiaurėjo į plyšelius ir jis vis labiau šypsojosi, kol galiausiai pripažindamas linktelėjo galva. „Esu tikras, kad tavo tėvas tavimi didžiuojasi, piratų lėlyte“. Alva negalėjo kvėpuoti, viduje įsitempė, joje kilo didžiulis įniršis. Ji tiesiog norėjo jam trenkti. Ji tiesiog privalėjo tai padaryti. Ji buvo tokia pikta: visi tie smirdintys skudurai, ta bjauri šypsena, vardas, o dabar dar ir tėvo paminėjimas. To jau buvo per daug! Dėl ko visa tai buvo, kodėl jis jai toks? Suspaudusi kumštį, ji giliai įkvėpė ir.... priėjo Hugo su duona ir kimštiniu skuduru rankose ir trimis bokalais alaus rankoje. „Ar eini?“ - praeidamas pro šalį jis pašaukė Alvai į nugarą. Alva vietoje apsisuko ir nubėgo paskui jį pro miesto vartus į uostą. Piteris jau laukė jos mėgstamoje vietoje. Jis atrodė susinervinęs. Fone buvo matyti piratų krumpliaračiai. Jie buvo prikrauti ginklų, patrankų ir atsargų. Draugai susėdo. Alva, kaip visada, centre, o Hugas išdalijo atsineštą maistą. Jie valgė ir gėrė tylėdami. Jie stebėjo, kaip besileidžiančios saulės šviesa skalauja uostą šilta oranžine spalva, ir atrodė, kad diena praranda visą savo karštligišką tempą ir sunkumą, tarsi dėžėse ir ryšuliuose būtų tik lengvos plunksnos. Darbininkai tapo lėtesni, tylėsi ir linksmesni. Lengvas vėjelis bangavo Baltijos jūroje, o horizonte pirmą kartą po ilgo laiko susitelkė debesys. „Helmkė mirė, - tarė Alva į tylą. Abu berniukai sustabdė judesius. Vėl tyla. „Tai ką dabar veikiate?“ - norėjo sužinoti Hugas. Jie abu apkabino ją ranka. Alva mėgavosi šia akimirka.

Ketinu pasirinkti naujas duris, vienas iš penkių“. Hugas tuščiai pažvelgė į ją iš šono. „Hm?“ Tada jis suvalgė sūrį ir toliau stebėjo įvykius uoste. Nedidelis juodas katinas neskubėdamas ėjo Hugo link. „Alva...“ - tarė Piteris. „...aš irgi turiu tau ką pasakyti. Vakar vakare tėvas grįžo namo ir papasakojo man apie daugybę nuotykių. Jis pasakojo apie prekybos kelius ir ryšius. Jis nori, kad vieną dieną tapčiau tokiu pat pirkliu kaip jis“. Jis kalbėjo nerangiai, neramiai ir kapotai. „Todėl aš taip pat turėčiau mokytis lotynų kalbos, navigacijos ir geografijos, aritmetikos ir rašto. Jis nori, kad lydėčiau jį į kitą kelionę...“. Alva sulaukė kvapą. Dar viena naujiena! Kada pagaliau baigsis šios baisios žinios? „Tu plauki laivu, tu išplauki iš Vismar'o?“ - „Ne. Ji taip pavydėjo: jis ketino išplaukti. Jai buvo liūdna: jis nebebus su ja. Virš jų galvų praskrido kranklys. Niekas nieko nesakė. Niekas nedrįso nurimti ar net kvėpuoti. Maža katytė su pasimėgavimu šliaužė palei visų kojas, kartą pirmyn, kitą kartą atgal. Atmosfera buvo įtempta, kol Alva paskelbė: „Aš džiaugiuosi dėl tavęs!“ Hugas garsiai, su palengvėjimu atsikvėpė ir sočiai užkando duonos. „Ką?“ - paklausė Petras. „Ar tu nesi smulkmenišką, liūdną, ar manęs nemuši...?“ „Taip, tiesą sakant, norėčiau!“ Ji nusišypsojo jam, pažvelgė į jo gražias akis ir jau pasiilgo jo. „Iš visos širdies tau jo nepavydžiu. Eik į kelionę, bet turi man pažadėti, kad grįši. Ir turi man pažadėti, kad nevaidinsi didvyrio! Į Vismarą grįši sveikas.

„Jei atplauks piratai, pasislėpk!“ Ji gurkštelėjo iš alaus bokalo. „Tu turi grįžti į Vismarą. Aš lauksiu tavęs čia!“ „Tikrai?“ Petras su viltimi pažvelgė į akis. Jų nosys labai glaudžiai susiliejo. Ji beveik jautė švelnią odą, jo švelnų kvėpavimą. Jis nenorėjo nustoti į ją žiūrėti. Ji tuo mėgavosi. Tai buvo tik labai trumpa akimirka, bet dabar ji žinojo, kad Piteris ir ji priklauso vienas kitam. Alva buvo laiminga, laimingesnė nei kada nors gyvenime.

Piteris atsisuko į kramtantį Hugą: - Taigi, kaip praėjo diena? Ar išradai naują alaus rūšį?“ „Taip, šiandien išbandžiau kažką naujo. Rūkytą žuvį.“ Alva išleido knarkimą. „Fui!“ Piteris nusijuokė, beveik šaukdamas: „Negali būti rimtas, tai negali būti skanu.“ „Ne, tai irgi nėra skanu.“ Hugas papurtė galvą. „Jis turėjo būti uosto ir jūros skonio, norėjau sukurti Hanzos alų. Galų gale viską išpyliau“. „Vaisiai...“ - pasakė Petras, - „... tai buvo tikrai gera idėja. Kodėl nepabandžius kitų vaisių?“ „Taip, o gal net prieskonių, - pasiūlė Alva. „Kartais turguje būna cinamono“. „Taip, būtent taip!“ - patvirtino Petras. Jis ištraukė nedidelį maišelį ir padavė jį Hugui. Petras pasakė: „Čia yra įvairių prieskonių. Pažiūrėk!“. Jis ištraukė nedidelį popierėlį ir jį išvyniojo. Viduje buvo milteliai. „Leisk man užuosti kvapą!“ - atsakė Alva. „Kas tai?“ Petras atsakė: „Tai karis“. Alva padavė popierėlį Hugui, kurį labai nustebino malonus kvapas. Petras sulankstė popierėlį, padėjo jį į šoną ir ištraukė kitą. Jame buvo raudoni milteliai, kuriuos jie abu šniukštinėjo. „O kas tai?“ - paklausė Hugo. „Tai...“. Petras vėl užuodė kvapą. „... tai paprika!“ „Kodėl visa tai turi savo krepšyje?“ - paklausė Alva. „Mano tėvas nori, kad to išmokčiau. Jis nori, kad vėliau, kai keliausime, galėčiau tai atpažinti“. Hugo pritariamai linktelėjo galva. Petras išpakavo kitą popierėlį ir taip tęsėsi kurį laiką, kol jie peržiūrėjo visus prieskonius. Buvo nuostabu, visiems atrodė, kad jie atsidūrė kitame mieste, o Hugo stengėsi viską įsiminti. „Ar gali man ką nors parvežti iš savo kelionių, o aš išvirsiu puikaus alaus. Pažadu! Gal gali man atvežti ir naujų apynių veislių?“ - kreipėsi Hugo į Petrą. Petras nusijuokė. „Žinoma, kad tai padarysiu. Parvešiu tau visko, ko tik panorėsi. Jei išvirsi gerą alų, tavo alų parduosiu visame pasaulyje!“ „Puiku!“ Hugo buvo sužavėtas. „Tai puikus planas. Aš taip ir padarysiu!“ Jie sėdėjo ant dėžių ir stebėjo šurmulį uoste, mėgavosi vėlyva vasara, šilta saule, kuri lėtai leidosi į veidus. Jie klausėsi, kaip virš jų galvų gieda jūrinės antys, ir stebėjo po uostą išsibarsčiusius kačiukus. Tai buvo nuostabus laikas, pagalvojo Alva. Diena prasidėjo siaubingai, bet jos pabaiga tokia nuostabi. Ji susimąstė. Trūksta tik vieno dalyko... ji tuoj pat suraukė nosį ir pagalvojo apie smirdantį, lipnų Hugo tėvo skudurą, kuris, kaip ir kiekvieną vakarą, tikriausiai pataikys į vieną iš jų. Bet šį kartą ji nebūtų auka. Šį kartą ji negalėtų pakęsti to smirdančio skuduro, prilipusio prie galvos su trupiniais ir plaukais. Viskas jos viduje ėmė įsitempti, tarsi slapta lauktų to, kas turėjo įvykti.

Ji įsitempė. Alva jau buvo tokia įsitempusi, kad skaudėjo. Galiausiai ji pajuto skersvėjį, pajuto, kad kažkas stovi jai už nugaros, pašoko, apsisuko ir sušuko: „Ne! ... Ne šiandien!“ ir iš visų jėgų smogė kažkam į pilvą. Ji nematė, kas stovėjo priešais ją, buvo tikra, kad tai buvo Hansas, kaip visada. Alva pajuto, kad priešais ją kažkas stovi, bet krūtinė buvo ne tokia minkšta, kaip ji tikėjosi, ne tokia minkšta, kaip storo, apkūnaus vyro. Akimirksniu laikas sustojo ir visi aplink ją sklindantys garsai nutilo. Plaukai ant kaklo suvirpėjo, o jos viduje užplūdo nemalonūs jausmas. Ji sudrebėjo suvokusi, kad jos kumštis ne dingo į Hano vidurius, o tiesiog atšoko. Ji išgirdo tylą, duslų dejonavimą. Alva vos išdrįso pakelti akis. Priešais ją stovintis vyras buvo bent jau tokio pat ūgio kaip Hugo tėvas, tik gerokai tvirtesnis.

Ir jo rankose nebuvo drėgno skuduro. Viena ranka jis buvo atsirėmęs į kalavijo, kurį nešiojo prie diržo, galą. Kita buvo sugniaužta į kumštį. Alva stovėjo sustingusi, nedrįsdama pajudėti. Kažkodėl ji tikėjosi, kad visa tai tik sapnas arba kad ji nematoma. Ji norėjo išnykti ore vietoje. Iš po užlenktų rankovių kyšojo labai raumeningos rankos, įdegusios ir nusėtos smulkių randų. Alva laikė nuleidusi galvą, sustingusi, kumščiu įsirėmusi į nepažįstamo vyro pilvą. Ji matė, kaip jo kumštis atsipalaidavo ir lėtai judėjo link jos įtempto kumščio jo pilve. Didelė, įdegusi, stipri ranka švelniai gulėjo ant jos mažosios, virtusios akmeniu. Alva pasijuto sugėdinta. Jai buvo gėda. Susiaurėjusiomis akimis ji sukauptė visą drąsą. Paskui lėtai pakėlė galvą tiek, kad suprastų, jog vyras priešais ją - ne Hansas! Jis stovėjo su kardu ir juodais nudriskusiais batais, apsilinkęs geltonais marškiniais, smėlio spalvos

apsiaustu ir raudona liemene! O ne, pagalvojo Alva, jos žvilgsnis vis kilo aukščiau ir aukščiau, kol atpažino veidą. Ji žvelgė į labai draugišką, besišypsantį veidą. Tą akimirką, kai jų akys susitiko, žvilgsnis į žvilgsnį, Alvą tarsi žaibas nutrenkė. Viskas jos kūne sudrebėjo: nuo pėdos galiuko iki paskutinio nervo smegenyse. Ji buvo sukrėsta ir jautėsi taip, tarsi tuoj alptų. Ar tai galėjo būti? Taip! Ji buvo tuo tikra! Dabar ji žinojo: tai buvo nuoga tiesa. Ji pažvelgė tėvui į akis! Ji pažvelgė į jo akis ir iš karto atpažino besąlygišką meilę. Jos akyse pasirodė ašaros. Kokia beprotiška diena! Jaukia šiluma pasklido po ją, tarsi nematomas apkabinimas, ji buvo neapsakomai laiminga. Tai priešais ją stovėjo Klausas Štortebeckeris. Klausas Štortebeckeris buvo jos tėvas! Ar tai buvo įmanoma? Jis nusišypsojo, ir jai nušvito žąsies oda. Jis švelniai ir atsargiai nuėmė jos ranką nuo savo pilvo. Atkišo ją ir padėjo ant širdies. Ir tą akimirką ji suprato, kad jis puikiai žinojo, jog Alva yra jo dukra. Ji galėjo jausti jo širdies plakimą. Labai lėtai ji vėl ėmė suvokti aplinką. Hansas stovėjo už jos tėvo, jis šiandien rankoje neturėjo skudurėlio. Jis šniurkštelėjo ir rankos nugarėle nusišluostė lašantį nosį. Jo akys buvo drėgnos ir jis atrodė siaubingai laimingas. Ar jis visą laiką tai žinojo? Hugo stovėjo jam iš dešinės su pliušiniu juodu katinu ant rankų. Jo žvilgsnis ilsėjosi ant kailio kamuolio. Kitoje pusėje stovėjo Georgas ir Marija, abu laikydami vienas kitą ir žiūrėdami į Alvą. Alva iškart suprato, kad Georgas neatpažino tėvo. Argi nebuvo akių kontakto? Ir visai šalia jo: Petras! Alva negalėjo suprasti, ką jaučia Petras. Visi, išskyrus Hugą, matė, kas įvyko. Supratusi, kokia groteskiška turi atrodyti situacija, ji žengė žingsnį atgal ir sušnabždėjo: „Atsiprašau“, - neatitraukdama akių nuo jo mėlynų akių. „Viskas gerai“, - sušnabždėjo jis atgal. Jis taip meiliai nusišypsojo, kad galėjai žiūrėti jo baltus dantis. Klausas Štortebeckeris buvo jos tėvas! Klausas Štortebeckeris sudaužė jos motinos širdį, o paskui paliko ją su vaikais ir tapo Likedeeleriū! Ką sakė žmonės? Klausas Štortebeckeris ir jo piratai išgelbėjo daugybės žmonių gyvybes ir sugriovė daugybės kitų. Alvos galvoje šurmuliavo milijonai dalykų, ji išgirdo Helmkės balsą: „Tavo venose vietoj kraujo - jūros vanduo!“ Ilgesys įšliaužė į jos vidurius ir savo aštriais nagais vis giliau ir giliau lindo į kūną. Mėlynose tėvo akyse ji matė atšiaurią, vėsią jūrą, nuotykius, laisvę ir neribotas galimybes. Ir ji jautė, kad jis elgiasi teisingai. Buvo teisinga pasiduoti jūros traukai, glostančiai basas kojas ir viliojančiai tave plaukti su ja. Kai Klausas Štortebeckeris pajudėjo ir ėmė lėtai ir nepastebimai kažko ieškoti kišenėje, Alva jį paleido ir žengė dar vieną žingsnį atgal. Ji norėjo pamatyti jį visą. Jis buvo aukštas, raumeningas ir stiprus, drąsus ir pasitikintis savimi. Jie abu nusišypsojo vienas kitam. Jis nepastebimai išsitraukė nedidelį maišelį iš savo vėduoklės.

Jis ištraukė iš maišelio monetą, didelę auksinę monetą. Klausas paėmė Alvą už rankos ir giliai pažvelgė jai į akis. Jis atrodė laimingas, kai prisitraukė ją prie savęs ir sušnabždėjo jai į ausį: - Neišduok savęs! Ir rūpinkis savimi, pažadėk man, kad visada klausysi savo širdies, niekam neleidžiama tavęs valdyti!“ O po trumpos pauzės drėgnomis akimis: „Aš tave labai myliu!“ Tą pačią akimirką jis labai atsargiai ir be didelio triukšmo įspraudė jai į ranką monetą. Alva tuoj pat ją apglėbė ranka ir tikėjosi, kad niekas jos nepamatys. Tada jis staigiai nususuko ir ėmė eiti toliau nė karto neatsigręždamas. Jam iš paskos sekė jo palydovai, kurie tuo tarpu įžengė pro miesto vartus ir lydimi miesto tėvų ėjo į piratų laivus.

Piratai įlipo į savo laivus. Prireikė šiek tiek laiko, kol visi buvo sukrauti į laivus ir sukrautos paskutinės prekės. Alva stovėjo ir žvelgė nieko nesuprasdama. Ji buvo paralyžiuota. Ji buvo tokia laiminga. Kaip gali būti, kad esi toks liūdnas, kad nebenori gyventi, o po kelių valandų toks laimingas, kad nori apkabinti visą pasaulį? Gyvenimas jau buvo beprotiškas. Daugybė žmonių buvo susirinkę prie uosto atsisveikinti su broliais Vitaljanais. Jie linkėjo jiems sėkmės kovoje su danais. Staiga Alva suprato, kad prie jos artėja Georgas ir Marija. Georgas stovėjo priešais ją, užstodamas jai vaizdą į krumpliaračius. „Ar tai tiesa?“ - paklausė Alva, žiūrėdama į vyresnįjį brolių. „Ar tiesa, kad Štortebeckeris niekada nesulaikomas Vismare, kad jis čia visada laukiamas ir gali parduoti savo vogtus daiktus turguje, kad jis tikriausiai dabar dažniau nusileidžia Vismare?“ „Taip, tai tiesa“, - maloniai atsakė Georgas.

„Jis niekada nebus suimtas Vismare. Dabar jis priklauso mums. Jis čia gimė. Čia jis visada ras namus ir čia galės parduoti savo prekes - turguje arba per Vismaro prekybos kontoras. Arba jis gali

susirasti žmogų, kuris tai padarys už jį“. Georgas nusijuokęs jai mirktelėjo. Alva susimąstė, svarstydamą, ar Georgas žino, kad Klausas Štortebekeris yra jos tėvas, bet nediršo jo klausti čia, visų šių žmonių akivaizdoje. Tam bus laiko vėliau. Be to, ji buvo pažadėjusi. Jokiomis aplinkybėmis ji nenorėjo kelti pavojaus nei sau, nei broliui. Jei kas nors sužinotų, kad Klausas Stortebekeris ką nors myli, jie galėtų tapti potencialiais įkaitais. Tai galėtų tapti svertu prieš Štortebekerį ir sukelti pavojų jos ir Georgo gyvybei. Alva pažvelgė į brolių. Iš šono jis tikrai buvo panašus į Stortebekerį. Ji taip didžiavosi. „Dabar ir aš turiu puikią šeimą!“ - pagalvojo ji ir suspaudė rankoje monetą. Nepastebimai ji leido monetai nuslysti į savo maišelį ant juosmens. Alva vėl atsisėdo ant dėžės. Petras ir Hugas padarė tą patį. Georgas atnešė dar kelis maišus ir atsisėdo šalia jų su Marija. Jie paėmė Alvą ir nusivedė ją į savo tarpą. Georgas apkabino savo mažąją sesutę. Marija paklausė Alvos apie jos dieną. Ji norėjo sužinoti, ar jai viskas gerai. Alva pažvelgė į krumpliaračius ir pabandė pastebėti raudoną liemenę. Tuomet ji prisiminė, kad būtent Marija buvo ta, kuri šį rytą ragino ją eiti į turgų, kuri ragino ją eiti ir eiti toliau, nors ji visiškai nejautė tam jėgų. Jei šį rytą ji nebūtų važiavusi vežimu į turgų, dabar nebūtų sėdėjusi čia ir pasiilgusi tėvo. Buvo keista, negalėjo būti, kad Marija būtų žinojusi, jog ši diena nutiks būtent taip. Buvo keista, kad Marija tikrai norėjo, jog Alva važiuotų į turgų. Ji buvo gera. Marija buvo gera moteris ir leido Georgui ir Marijai būti kartu. Marija turėjo gerus instinktus ir jos širdis buvo tinkamoje vietoje. Marija apkabino Alvą, tarsi būtų girdėjusi jos mintis. Mergina ją stipriai apkabino. Marija atsakė jai į apkabinimą ir taip pat prisitraukė Petrą. „Ačiū!“ - tarė Alva. „Ačiū, kad esate čia!“ Ir jie visi pažvelgė į uostą, kur piratai ruošėsi išplaukti. „Mes abu turime jums ką pasakyti, tiksliau, kai ko paklausti“. Georgas atsistojo, atsistojo priešais Alvą ir patraukė ją aukšty. „Taigi...“ - svarstė jis, - „...nuo ko geriausia pradėti?“ Marija pliaukštelėjo jam delnu per šlaunį.

„Pirmyn!“ Ji nusuko akis. Alva klausiamai nusišypsojo jam. „Kas tai?“ - nedrąsiai paklausė ji. Georgas pasikrapštė šviesius plaukus ir susimąstęs pradėjo. „Tu pažįsti tą draugišką ūkininkų šeimą iš turgaus priešais Helmkės prekystalį. Pasakius žodį Helmkė, jo balsas prarado jėgas, ir Alvos akyse iškart pasirodė ašaros. Ji linktelėjo galva, o Džordžas pažvelgė į miesto sieną ieškodamas pagalbos. Alva sekė jo žvilgsnį ir iškart atpažino Alreichą ir jo šeimą. Jie visi sėdėjo ant didelių vežimų, jų senas arklys Trudi buvo pakinkytas, pasiruošęs važiuoti namo. Brunonas susijaudinęs jai pamojavo. Pamačius berniuką ją užplūdo jauki šiluma. „Turiu tau pasakyti... - tęsė Georgas. „Marta yra mūsų teta, ji mūsų mamos sesuo. Mes su Marija norėjome tavęs paklausti, ar nenorėtum kurį laiką pagyventi pas juos kaime“. Alva liko be žodžių. „Tu vis tiek negali grįžti į mūsų kambarį!“ - tęsė Džordžas. „Kodėl?“ - norėjo sužinoti Alva. Džordžas prikando lūpą, paskui nuleido akis ir krūptelėjo. Deja, šį rytą tinkamai neuždarė kiauclidės durų...“ Alva norėjo paprieštarauti, bet tada nuleido abu pečius. Marija sugriebė jos ranką ir stipriai suspaudė. Georgas paėmė ją už abiejų pečių ir švelniai pakratė. Dabar Alva matė, kad jis šypsosi. „Šiaip ar taip, kiauclė pasinaudojo savo šansu ir visiškai suniokojo kiemo sodą, ištrynė skalbinius į purvą, išgąsdino vištas ir jas išbaidė, suėdė visus grūdus, o paskui tęsė savo išdaigas Gustavo ir Gustės žvakių apšviestoje virtuvėje.“ Marija tęsė: „Tavo brolis didžiąją dalį jau sutvarkė, tik Gustė ir Gustavas vis dar šiek tiek sutrikę, juk jų dirbtuvės visiškai suniokotos.“ Alva nustebo ir jos akys išsiplėtė. Georgas matė sesers šoką ir bandė ją nuraminti: „Aš jiems sumokėjau pinigais iš mūsų burlaivio. Tiesą sakant, norėjau atiduoti tau pinigus dabar, kai eisi savo keliu. Dabar vėl turėsi ieškotis darbo“. Alva pažvelgė per brolio pečius į jūrą. Ji pasiilgo savo mažos valtelės ir vis dėlto iškart visiškai užtikrintai pajuto, kad vieną dieną turės naują laivą. Georgas mostelėjo ranka į miesto sieną. Alreichas nušoko nuo vežėjo sėdynės. Jis priėjo ir atsistojo priešais Alvą: plačiapetis ir stiprus, bet šilto žvilgsnio. Jis ištiesė jai sugniaužtą kumštį. Jų akys trumpam susilietė ir ji pajuto šilumą širdyje. „Štai ką mes tau duodame!“ Jis atkišo kumštį. Ji pažvelgė į vidų ir atpažino sėklas. Daugybę medetkų sėklų! Jis pakartojo: „Mes tau jas dovanojame naujai pradžiai ir dar daugiau. Noriu, kad čia pasodintumėte nedidelę lysvę su gėlėmis ir vaistiniais augalais. Mums reikia žmogaus, kuriam patiktų šis darbas ir kuris išmano aplinką“. Alva paraudonavo. „Paskui mes juos parduosime gydytojams ir ligoninėms Vismaro turguje!“ Alva pažvelgė į Mariją, kuri, išgirdusi žodį „ligoninės“,

sustingusi pažvelgė į jūrą. „Iš jų galima gaminti gydomuosius tepalus ir tinktūras ligoniams gydyti“. Jis uždėjo ranką jai ant peties. „Tokia bus tavo užduotis. Ši ir daugelis kitų, jei nori“. O kadangi Alva nejudėjo, pridūrė: „Jei nori, atvažiuok į mūsų ūkį ir gyvenk pas mus Hornstorfe. Turėsi savo kambarį, savo lovą ir kasdien turėsi ką valgyti. Mainais paprašysime, kad padėtum mums dirbti. Žinoma, kai tik išvažiuosime į turgų, galėsi kartu su mumis važiuoti į Vismarą ir aplankyti savo draugus bei Georgą!“ Alva apsvaigo iš laimės. Ji buvo tokia laiminga ir dėkinga. Helmkė buvo tokia teisi: viskas kažkaip prasminga. Ji rado duris į naują gyvenimą, į kitą gyvenimą. Ji nusprendė, kad tai bus penktosios durys, pro kurias ji eis. „Na, ką jūs sakote?“ Alva atsisuko į brolių. Koks vaizdas: trys krumpliaračiai už jo ir vakaruose lėtai besileidžianti saulė!

Georgas stovėjo su saule už nugaros ir atrodė neįtikėtinai išdidus. Jis buvo ne tik išdidus, bet ir labai laimingas. „O kai surinksi pakankamai pinigų, galėsi nusipirkti savo mažą burlaivį. Galbūt vieną dieną tapsi pirmąja moterimi, kuri plaukios kognu ir prekiaus su kitais Hanzos miestais“. Jis įkyriai žiūrėjo į Petrą, kuris sukryžiuo rankas, nusišypsojo ir stengėsi atrodyti labai suaugęs. Georgas sugriebė Alvos rankas ir prisitraukė ją prie savęs. „Laikykis savo svajonių, Alva, mes tavimi labai didžiuojamės“. Iš vežimo sušvokštė mažas berniukas. „Alvaaaa!“ - dabar jau šaukė Anzelmas. Alva mostelėjo atgal ir atpažino spalvingą didelę skrynią, krepšį su Helmkės vištomis, didelę lovą, stalą ir kėdes. Alva atsisuko į brolių. Susirietusi ji linksmiai papurtė galvą. Georgas nusišypsojo atgal. „Taigi, ką tu sakai? Ar nori ūkininko gyvenimo?“ Alva pažvelgė į jūrą, į krumpliaračius. Ji žinojo, ko nori, žinojo jau tada, kai Džordžas pirmą kartą jos paklausė. „Taip, taip, noriu!“ Ir ji pagalvojo: „Dabar aš jas atvėriau, savo penktąsias duris“. Švietė saulė ir maudė uostą oranžinėje šviesoje; buvo nuostabus vėlyvos vasaros vakaras. Iš uosto baseino sklido rūkytos žuvies, medienos ir deguto kvapas, o iš vakarų į šiaurės rytus pūtė lengvas vėjelis. Horizonte buvo galima atpažinti trijų sunkiai pakrautų krumpliaračių, kuriais Klausas Stortebekeris plaukė Stokholmo link, siluetus.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)